CONVENŢIA DEMOCRATĂ ÎN DERUTĂ DUPĂ APARIŢIA "CLUBULUI DREPTEI"?

—Bogdan COSTEA—

Trei parlamentari importanţi ai Convenţiei Democrate din România, Ionuţ Gherasim (PNŢCD), Ioan Cezar Corâci (PNL) şi Adrian Iorgulescu (Partidul Alternativa României) au avut o iniţiativă aparent inofensivă, dar care la scurt timp după punerea ei în practică a turnat *"motiv de zâzanie"* în interiorul coaliţiei dela guvernare. Este vorba de înfiinţarea unui pol al dreptei în cadrul Convenţiei, un *"Club al Dreptei"*, cum a fost el numit. Cei trei au lansat *"Manifestul dreptei"*, un document prin care arată că singura şansă pentru a scoate ţara din criză este guvernarea ei prin idei de dreapta, foarte liberale. Imediat după lansarea manifestului, Ion Diaconescu, Preşedintele CDR şi PNŢCD, a spus că o astfel de iniţiativă nu se impunea. Cu toate acestea, un număr neaşteptat de mare de parlamentari ai PNŢCD au aderat la această mişcare, împotriva sfaturilor primite dela preşedinte. Celălalt mare partid al Convenţiei, PNL, a evitat să reacţioneze în vreun fel la acest semnal, fiind de părere că în acest moment trebue să îşi aţintească atenţia numai asupra încercării sale de a restructura organizatoric CDR. Şi de această dată, conducerea PNL şi-a sfătuit, totuşi, membrii, să nu adere la această mişcare, dar cuvintele nu au fost de ajuns, pentrucă şi din acest partid au aderat la mişcare o mulţime de parlamentari. Cu totul, mai bine de 70 de parlamentari liberali şi ţărănişti au semnat pentru a intra în *"Clubul Dreptei"*, stârnind astfel mânia liderilor celor două partide. Reacţia acestora a fost dură, ei interzicându-le membrilor lor să participe la recepţia de deschidere a clubului...

Ionuţ Gherasim, parlamentar al PNŢCD, declara că înfiinţarea acestui club *"este foarte necesară la ora actuală, cu atât mai mult cu cât forţele de stânga dau semne că se regrupează". Cei care se consideră de dreapta - liberalii şi ţărăniştii - trebue să se adune şi să formeze acel pol de dreapta. Faţă de anumite stări de încordare exprimate sau de anumite temeri în ceea ce priveşte acest Club al Dreptei, nu pot să spun decât că fiecare om politic are responsabilitatea sa şi va trebui să şi-o asume".*

Senatorul Cezar Ioan Corâci, din PNL, a fost mult mai tranşant la adresa partidului din care face parte: *"Nu înţeleg de ce apariţia unui forum care va dezbate idei de dreapta, adică idei liberale, a generat asemenea reacţii şi aş considera acest lucru ca o dovadă a interesului de care se bucură ideea. Cred că conducerea PNL este cea*

Continuare în pag. 4

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de următorii colaboratori din România:

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 30 $ /50 DM

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 24 Nr. 261 - IULIE-AUGUST 1998 | PUBLICAŢIE LUNARĂ | EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

PROBLEMA REFORMA

Eugen BÂRSAN

Reformă înseamnă dregerea unei situaţii creată de efectele politicii stalinisto-comuniste şi iliesciene. Dregere înseamnă o restructurare a economiei româneşti, dela cea comunisto-socialistă la una de piaţă liberă. Iar, la rândul ei, restructurare înseamnă un proces dur. Apoi, reforma mai înseamnă şi dublura. Căci ea merge mână'n mână cu acţiunea anticorupţie. Un lucru care nu este uşor, dar el este absolut necesar. Fiindcă cele două capitole nu pot fi separate. Reforma se suprapune deci cu anticorupţia.

Dar lăsând la o parte teoretizarea ei, reforma economică din ţară se zbate între aspiraţii şi obstacole. Căci este greu să realizezi reforma economică când partenerul de coaliţie guvernamentală PD (FSN) nu este pentru o reformă totală şi globală, cu inclusiv şi cea de mentalitate şi morală. Aşa stând lucrurile, speranţele puse mai acum un an şi jumătate în reformă s'au cam năruit. Pentrucă e tot mai clar că nu se poate face reformă şi democraţie veritabilă cu oamenii vechilor structuri. Cu ei încă în funcţiune, nu poţi întoarce în chip brusc un colos numit ţară. În fapt, liderii PD acceptă o efectuare parţială a reformei numai în măsura în care se dă cutare şi cutare lucru pentru oamenii lor. Altcum, nu. Şi uite aşa, reforma a devenit subiect de tocmeală. Fără tocmeală nu-i reformă. Şi dacă nu-i reformă, un întreg popor se scufundă în mizerie.

Cei care se tocmesc, cei care refuză premisele morale, juridice şi politice ale unei societăţi româneşti, sunt adversarii cei mai înverşunaţi ai reformei. Adversari care spun una şi fac alta. Fac totul ca programele veritabile de reformă să cadă în gol. Ei sunt politicienii pragmatici ai ţării, ancoraţi în mentalităţi vechi, cu interese noi. Şi când zicem ei, îi vizăm, în primul rând, pe pediştii care, cu un picior fac parte dintr'o coaliţie guvernamentală care a dat ţării speranţa într'o schimbare, iar cu celălalt s'au alăturat sloganului pedeserist *"schimbarea schimbării"* care merge pe principiul *"omul potrivit la ciolanul potrivit"*. Când aceasta este realitatea, orice fel de protocol încheiat între partenerii de coaliţie este inutil.

În chip clar, este mult mai uşor să lupţi cu adversarii declaraţi ai reformei decât cu ipocriţii care afirmă una şi fac alta, cum e cazul cu PD. Ipocriţii şi

Continuare în pagina 3

LINIŞTEA DINAINTEA FURTUNII

—George RUICAN—

Nu s'a spulberat bine fumul ultimei pipe a păcii şi partenerii Coaliţiei din Guvernul Radu Vasile se grăbesc să dezgroape securea războiului. Se pare că ultimul armistiţiu politic semnat pentru prelungirea vieţii unei alianţe bolnave, îşi va pierde curând valabilitatea, deoarece nu s'a bazat pe afinităţi ideatice. Popularitatea în continuă scădere a lui Petre Roman, Traian Băsescu şi Radu Berceanu, în urma ultimelor scandaluri de tot soiul, îi face să caute cu înfrigurare diferite soluţii salvatoare, pentru a stopa degringolada şi a-şi reface imaginea cam şifonată în urma dezvăluirilor din presă. Acum electoratul a realizat cine s'a opus în realitate reformelor, obţinând în schimb prin şantaj ministerele cele mai importante şi în furtuna care se va dezlănţui, va mătura din viaţa publică toţi fariseii. Intuind acest deznodământ inevitabil, au început deja tratative între foştii parteneri din FSN, pentru crearea unui aşa-zis *"pol al stângii"*, de unde se vede că cei care s'au hrănit cu ideologia marxistă, în ciuda despărţirii vremelnice, rămân legaţi prin aceleaşi liane ideologice.

O eventuală alianţă a PD cu PDSR, este considerată la ora actuală ca foarte probabilă, deoarece înseamnă o întoarcere la matca din care s'au desprins. Liniştea falsă în care partidele din Coaliţia Guvernamentală au coabitat, începe a se destrăma, UDMR ameninţând cu părăsirea Guvernului în cazul în care nu se va aproba înfiinţarea unei Universităţi alcătuită pe criterii etnice. Pe de altă parte liberalii, care nu au fost niciodată parteneri loiali, încep a se agita în căutarea unei soluţiii care să le supraestimeze valoarea, pretinzând participarea pe viitoarele liste electorale la paritate cu ţărăniştii, deşi la scrutinul trecut au adus un aport de numai câteva procente. Această pretenţie nerealistă a lor, a fost respinsă categoric de Preşedintele CDR şi al PNŢCD, Ion Diaconescu.

Chiar şi în interiorul acestui partid majoritar al Coaliţiei, PNŢCD, s'a conturat un grup al celor tineri, care nu sunt de acord cu politica de capitulare continuă în faţa unui partid arogant, cum este PD. În frunte cu fostul Premier Victor Ciorbea şi Remus Opriş, ei doresc ca PNŢCD să se întoarcă la linia politică a lui Iuliu Maniu şi Corneliu Coposu care nu au făcut nici odată concesii în faţa şantajului comunist.

Febra electorală a cuprins zonele ameninţate a fi eliminate din viaţa publică, datorită neputinţei trecerii pragului electoral ridicat la 5%. Jocurile şi înţelegerile de culise au început mai întâi prin diverse tatonari şi declaraţii mai mult sau mai puţin voalate, iar în ultima vreme ele se desfăşoară pe faţă, la lumina zilei, fără nici o reticenţă, goana după acumularea de capital politic prin orice mijloace făcându-i pe mulţi să-şi arate adevărata faţă.

Nostalgicii care au pierdut Puterea, sprijiniţi din umbră de fostele organe ale Securităţii, au început deja campania de invective şi calomnii, nedându-se în lături dela nici un procedeu prin care ar putea reveni în fruntea Statului. Arsenalul lor este plin de minciuni, de invective şi falsuri grosolane, de trucări de dosare şi încercări de compromitere a tot ce a rămas necompromis după trecerea uraganului roşu.

În acelaşi timp, veleitarismul şi interesele meschine de partid sau personale, îi fac pe unii lideri politici să uite învăţămintele recente ale istoriei, când cei care au întors spatele CDR au ieşit din viaţa politică activă, precum Radu Câmpeanu, Nicolae Manolescu, Nicolae Cerveni, Dinu Patriciu şi mulţi alţii. Această stare de lucru se datorează în principal faptului că oligarhia roşie, cum i-a numit Victor Ciorbea, este încă înfiptă pe poziţii solide, majoritatea clasei politice fiind dominată de nomenclaturiştii formaţi la Academia de partid Ştefan Gheorghiu, sau la Centrul de perfecţionare a cadrelor, CEPECA. Sunt foşti activişti pcr, foşti ofiţeri şi organele de anchetă şi represiune, sau ai serviciilor secrete ce s'au înmulţit ca ciupercile după ploaie în ultima jumătate de secol.

Aceştia, infiltraţi până la vârful unor organisme şi organizaţii care le asigură anonimatul, au început în forţă campania de denigrare a partidelor democrate, scoţând la iveală pretinse angajamente de colaborare cu Securitatea a unor membri marcanţi ai acestora. Cei care au contribuit direct la decimarea valorilor umane ale neamului în genocidul comunist, rămân însă ascunşi, neatinşi de efectele unei legislaţii lacunare, continuând să scoată din arhivele secrete documente la care au avut acces până la alegerile din 1996 şi chiar după acea dată câteva luni. Numele nici unui anchetator cu mâinile pătate de sângele celor pe care i-au trimis la moarte sigură în lagăre şi închisori, nu a fost dat publicităţii. În schimb, mulţi dintre cei care au cedat sub tortură la interogările la care i-au supus în mod bestial, sau cei care au semnat angajamente formale pentru a putea participa la anumite Congrese, Conferinţe sau Concursuri internaţionale, s'au descoperit pe listele acestor demolatori ai naţiunii române.

Cine a permis acestor indivizi infami şi periculoşi,

Continuare în pag. 4

editorial

SOCIAL DEMOCRAŢIA ÎN ROMÂNIA

Social-democraţia românească este divizată şi oarecum artificială. Structura actuală şi potenţială a societăţii nu cere o ideologie social-democrată. Dacă există partide care se revendică din ideologia socialistă, acest fapt se explică prin moştenirea lăsată de fostul partid comunist din România.

Partidele care pretind astăzi în România că sunt social-democrate nu au o doctrină bine definită, ele îşi desfăşoară existenţa sub camuflajul internaţionalei socialiste, care a preluat steagul ideologic al marxismului.

În România de astăzi nu există categorii sociale bine definite, afară de cea a ţăranilor. Deci, infrastructura acestei societăţi este predominant agricolă, aşa cum a fost înainte de regimul comunist şi aşa cum trebue să fie în viitor. Este un imperativ naţional ca să se revină la formele anterioare, la categoriile sociale ale structurii româneşti. Nu este permis să se facă alte experienţe, în afara datelor fundamentale ale societăţii naţionale.

În primul rând, trebue să se refacă patrimoniul agriculturii româneşti, cu o revenire firească a unei burghezii naţionale şi cu o racordare la evoluţia unei industrii complementare resurselor economice existente, pe care le poate dezvolta gradat potenţialul agricol al ţării. Pe dimensiunea dezvoltării industriale se va insera şi categoria muncitorimii, care întregeşte categoriile celelalte ale ţărănimii şi burgheziei.

Ţărănimea şi burghezia naţională vor înlesni dezvoltarea unor partide cu caracter specific, în spectrul general al liberalismului: ţărănesc şi liberal burghez. Înainte de regimul comunist, social democraţia exista în România, dar era firavă, în afara realităţilor româneşti, căci categoria muncitorimii naţionale nu avea o prepoderenţă mare, care să legitimeze un partid social-democrat, decât sub o formă teoretică şi în ideea de a fi la modă cu Occidentul european. Acest Occident însă avea o altă pondere industrială.

În fond, social-democraţia este o falsă etichetă. O etichetă care încearcă să camufleze socialismul, care în esenţa lui este un non-sens, după cum s'a dovedit prin experienţele de tip marxist din 1917 până în 1989. Să nu se uite niciodată că socialismul se revendică din ideologia marxistă, ca o variantă mai atrăgătoare, dar nu face altceva decât să propage aceleaşi principii, camuflate.

În România, social-democraţia sub orice formă de partid s'ar prezenta ea, nu poate fi expresia şi purtătorul de cuvânt al unei categorii sociale care nu există. Ori, cu alte categorii sociale, - cum ar fi ţărănimea şi burghezimea, social-democraţia nu are de-a face. Nici cu specificul naţional al societăţii româneşti, după cum nu are de-a face cu nici un specific naţional, pentrucă ea se defineşte pe linia unui internaţionalism, care este o halucinaţie politică. Muncitorimea este numai un pretext ocazional care să investească un partid social-democrat, ca purtător de cuvânt al dezideratelor sale.

După Decembrie 1989, toate partidele pretinse social-democrate au avut serioase inoculări de socialism şi marxism, prin imigrarea în interiorul acestor partide a foştilor membri ai partidului comunist.

Internaţionala Socialistă a cerut social-democraţilor din România să se unească intr'o formaţiune mai eficace, care să devină un partid închegat pentru a participa la alegerile naţionale ca reprezentant al acestei internaţionale. Se pare că ideologia marxistă va apare sub o formă atenuată şi moderată, mai ales din împrecherea cu acel concept de democraţie, deşi Internaţionala Socialistă, nu are nimic comun cu democraţia.

Prin presiunile acestei Internaţionale Socialiste, micile partide româneşti se vor strânge într'o unitate, poate mai bine definită, însă cu o ideologie marxistă, care e complet anacronică, mai cu seamă dacă ţinem seama că în evoluţia românească formele liberale de organizare ale partidelor se vor consolida prin puterea categoriilor sociale. Nu numai consolidare, ci o definire mai bună a profilului lor, a ţărănimii şi burgheziei. În plus, conştiinţa naţională va deveni generatoare de noi forme de viaţă politică, pe măsură ce reziduurile marxiste îşi vor diminua influenţa prin procesul natural de evoluţie şi revenire a societăţii naţionale la structurile ei specifice şi organice. Nu se ştie dacă va mai fi loc şi pentru social-democraţia formaţiunilor româneşti, pentrucă ea nu este născută organic din realităţile naţionale.

Social-democraţia este prin esenţa cuprinsului ei ideologic marxistă, pentrucă este un fruct la marxismului şi al conceptului mai larg de internaţionalism atât prin problematică cât şi prin respiraţie şi prin tendinţele ei care vizează lichidarea naţiunilor şi a valorilor naţionale. Între social-democraţie şi realităţile de existenţă istorică ale poporului român nu există nici un fel de legătură spirituală, nici ca fermentaţie şi nici ca năzuinţă.

George BĂLAŞU

O MIE DE PROŞTI

—— Roland Cătălin PENA ——

Declaraţiile lui Miron Cozma făcute Joi noaptea pe scările Primăriei din Petroşani, la câteva ore după liberare, demonstrează singure că Luceafărul Huilei a rămas acelaşi caz penal. Cei peste o mie de admiratori, care au stat ca proştii jumătate de zi în ploaie să-l aştepte, şi-ar face un bine pregătindu-se sufleteşte de pe acum pentru grabnica reîntoarcere la pripon a proaspătului fan al lui Democrit.

Anul şi jumătate petrecut la răcoare se dovedeşte fără efect asupra creierului mic şi înfierbântat din ţeasta lui Miron. El le-a promis ortacilor, care, în beţia lor, pupau mâinile de mai-mai să i le albească, *"un nou început"*. Ca orice gospodar care se respectă, Cozma anunţă că o va lua sistematic. Probabil are şi un plan, clocit în bulăul din Calea Rahovei, între două lecturi din clasicii greci de care s'a apropiat în perioada detenţiei, dar de care a fost prematur despărţit de nişte judecători fără inimă.

În prima fază, spune Miron, îşi va beli opozanţii din Vale, pentrucă, a priceput el din Democrit, *"dacă vrem să învingem duşmanii din afara cetăţii, trebue să doborîm, întâi pe cei din interior"*. Apoi vor plăti *"cei care şi-au bătut joc de munca noastră şi a mea."* Aici cercul se lărgeşte.

Cam cine ar fi aceia care de-a lungul anilor au distrus ce-au construit cu rângile Cozma şi hoardele sale, iar acum ar trebui să dea socoteală? În ordine cronologică, pe nota de plată ar fi doctorii dela Urgenţă că i-au cusut la loc pe studenţii tranşaţi în 14-15 Iunie, pietonii care au călcat în picioare florile sădite de mineri în Piaţa Universităţii, Ion Raţiu că şi-a reparat casa, PNŢCD şi PNL deoarece şi-au repus în funcţiune xeroxurile de tipărit dolari, Petre Roman - ştie el de ce, Alianţa Civică că e antipatică, plus guvernanţii şi contribuabilii de după Noembrie 1996, fiindcă minerilor le-au tăiat subvenţiile, iar lui Cozma macaroana. Ar mai fi câteva sute de ziarişti ostili, nişte zeci de mii de intelectuali, başca mai multe milioane de alegători ai lui Emil Constantinescu.

La aşa număr de vizaţi, or fi ăia o mie de-l aşteaptă în ploaie mai proşti decât prevede legea, dar parcă nu mai sunt atât de mulţi.

ROMÂNIA TREBUE SĂ SE DEBARASEZE DE SECURIŞTI, INFORMATORI ŞI ACTIVIŞTI

—— Andrei BĂDIN ——

În primăvara lui 1992, încercând să se răzbune pe presa independentă, Virgil Măgureanu, pe atunci directorul Serviciului Român de Informaţii, a aruncat pe piaţă dosarele de Securitate a doi din jurnaliştii care la acea vreme au făcut dezvăluiri excepţionale despre Poliţia Politică, care îşi continuă activitatea prin intermediul SRI. Sorin Roşca Stănescu şi Florin Gabriel Mărculescu au fost atunci ţintele lui Măgureanu.

Peste ani, într'o altă formă, dosariada a reînceput. Mai multe dosare ale unor politicieni recunoscuţi au apărut prin diverse ziare. Astfel, au apărut dosarele lui Corneliu Vadim Tudor, de altfel un sinistru activist de frunte al Securităţii, despre care citind revista *"Săptămâna"* din anii de dinainte de Revoluţie, se poate observa cu claritate că a fost un agent de influenţă de prima mână al Poliţiei Politice. Tot la fel au apărut dosarele de securişti ale ministrului Sănătăţii, Francisc Baranyi - demis în cele din urmă, Vasile Lupu şi Sorin Lepşa, ambii vicepreşedinţi a PNŢCD.

Printre cei care au colaborat cu Securitatea şi demascaţi în aceste zile la Bucureşti, se mai află şi şeful Corpului de Control al primului ministru - Titus Duţă şi alţi politicieni mai puţin informaţi, lideri de filiale ale partidelor aflate astăzi în coaliţia guvernamentală.

Dosariada scoate în evidenţă un fapt de extremă gravitate: majoritatea politicienilor români au pete negre la dosar, iar activitatea lor în perioada comunistă arată colaboraţionismul acestora. De altfel este de notorietate că în majoritate clasa noastră politică este slab pregătită şi duplicitară, colaborarea cu Securitatea fiind doar un aspect din activitatea politicienilor noştri. În ultimă instanţă, dosariada va duce chiar la acest lucru: compromiterea clasei politice şi implicit a democraţiei româneşti.

Cine şi de ce face acest lucru? Este oare necesară demascarea iluştrilor noştri politicieni ca informatori sau agenţi de Securitate? Noi credem că în ciuda oricărui risc oamenii politici trebue să-şi asume trecutul şi în cazul în care au colaborat într'un fel sau altul cu fosta Securitate să demisioneze din funcţiile publice.

Grav este faptul că Puterea, care în campania electorală susţinea ca prim punct al programului reforma morală, a uitat acum total de această urgenţă a societăţii româneşti. Explicaţia ar sta în faptul că majoritatea celor pe care noi i-am susţinut se opun cu înverşunare dezvăluirii dosarelor de Securitate. Sunt deja notorii cazurile lui Ionescu Galbeni, lider de marcă al PNŢCD, Costin Georgescu - directorul SRI şi ale altora şi cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă venerabilul Ion Diaconescu, care măcar din respect faţă de memoria lui Corneliu Coposu, ar fi trebuit să facă tot ce îi sta în putinţă în această direcţie. Din păcate, încă odată, Diaconescu a dat dovadă că nu se ridică nici pe departe la înălţimea care i-a fost lăsată de Senior.

Acum toată lumea se întrece în declaraţii că nu a colaborat cu Securitatea. În Consiliul Suprem de Apărare a Ţării Preşedintele Constantinescu a cerut dosarele şi şi-a dat seama că nimeni nici usturoi nu a mâncat, nici gura nu îi miroase. La fel şi Premierul Radu Vasile, care a cerut miniştrilor cabinetului declaraţii privind colaborarea cu Securitatea. Totul s'a terminat bine merci, pentru toată lumea, inclusiv pentru ministrul finanţelor, Daniel Dăianu, caz notoriu de colaborare cu Departamentul Securităţii Statului.

Totuşi, nimeni nu protestează. Societatea civilă nu a luat o atitudine clară în favoarea reformei morale a societăţii. Impresia la prima vedere este că toţi am fost mai mult sau mai puţin pătaţi, că fiecare dintre noi a făcut ceva contra semenilor săi. Este foarte grav să fie aşa, căci acest lucru ar arăta că România în prezent este o ţară bolnavă, care nu are şanse să renască.

România şi Românii trebue să se cureţe prin aflarea adevărului. Nu numai în privinţa dosarelor de Securitate, ci şi a celor întâmplate în temniţele comuniste, iar apoi în Decembrie 1989, Martie 1990, Iunie 1990 şi aşa mai departe. Toţi cei care au greşit trebue să plătească.

Tot ce se întâmplă astăzi în România trebue să ducă şi la adoptarea de urgenţă a punctului 8 al proclamaţiei dela Timişoara, document programatic al Opoziţiei cederiste, care odată ajunsă la Putere a uitat rapid de toate promisiunile. CDR trebue să înţeleagă că prin acoperirea crimelor şi a salvării informatorilor, agenţilor şi activiştilor, nu va face decât să deziluzioneze grav pe cei care în Noembrie 1996 au votat pentru Schimbare cu Speranţă.

Dacă vor accepta în continuare Pactul cu Diavolul, atât Preşedintele Emil Constantinescu cât şi ceilalţi lideri ai CDR vor simţi la alegerile din 2000 că Românii vor altceva.

V'AŢI PLĂTIT ABONAMENTUL ?

CĂTRE CITITORI

Ţinem să facem cunoscut că redacţia nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor, se pot face după cum, urmează:

• Din Canada şi U.S.A., se pot face *"Cec Poştal"* (Money Order) sau *"Cec Personal"*.

Din Europa şi alte continente, prin *"Mandat Poştal"* sau *"Cec Internaţional"* pe adresa ziarului:

CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010
Westcliffe Postal Outlet
Hamilton, Ontario, Canada L9C 7N5

Second Class Mail Registration Number 4133

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

PRECIZĂRI REDACŢIONALE

• Nu garantăm apariţia articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacţia nu doreşte să intervină cenzurând prin forţa împrejurărilor, textele supradimensionate.

• Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

VIZITA PREŞEDINTELUI ROMÂNIEI LA WASHINGTON

Mihaela MOISIN

Este important de insistat asupra faptului că anul 1998 reprezintă un an important pentru România, fiind anul în care Preşedintele României a fost invitat de conducătorii a două guverne din grupul celor 7, canadian şi american. De asemenea trebue amintit faptul că Dl. Emil Constantinescu este primul Preşedinte al României după 1989, care se bucură de aceste invitaţii oficiale.

Întâlnirea dela Ottawa cu Primul Ministru al Canadei, Dl. Jean Chretien a deschis drum spre întâlnirea cu Preşedintele SUA, Dl. Bill Clinton.

Vizita de o săptămână a Preşedintelui României, Emil Constantinescu în Statele Unite ale Americii a început Marţi 14 Iulie, cu depunerea unei coroane la Monumentul Eroului Necunoscut din Cimitirul Arlington.

A doua zi, Miercuri 15 Iulie, programul a inclus unul dintre cele mai importante momente ale vizitei în Statele Unite.

Dl. Emil Constantinescu a ţinut un discurs în faţa Camerelor reunite ale Congresului American, acolo unde au mai ţinut discursuri Vaclav Havel şi Lech Walesa. Preşedintele României nu a fost cu nimic mai prejos decât ceilalţi doi vorbitori, în ce priveşte capacitarea atenţiei auditoriului. Dl. Emil Constantinescu a vorbit liber, în limba engleză, timp de 35 de minute. Importanţa acestui discurs este notabilă, considerând că celelalte ţări care au urmat acelaşi drum, Cehia, Polonia şi Unguria au fost admise apoi în Alianţa Atlantică.

În discursul său, întrerupt în numeroase rânduri de aplauze, Dl. Emil Constantinescu a scos în evidenţă momentul opoziţiei SUA la admiterea României în NATO în primul val, importanţa Parteneriatului Strategic cu America, precum şi necesitatea ca *"politica americană să se ancoreze de toate ţările din flancul sud-estic care îi împărtăşesc idealurile democratice"*. În continuare, Preşedintele României a mai spus: *"Îndrăznesc să afirm că România este o CHEIE a stabilităţii Sud-Estului Europei"*, justificată de două argumente majore: • dimensiunea şi poziţia strategică a României în regiune şi faptul că România a reuşit depăşirea unor conflicte considerate inevitabile de unii analişti (interetnice şi cele referitoare la *"situatia complexă a graniţelor statului român"* • puternicele relaţii diplomatice şi politice ale Bucureştiului cu toate ţările din regiune.

De asemenea, Dl. Constantinescu a subliniat faptul că poporul român consideră SUA ca partenerul cel mai de încredere al său, amintind de entuziasmul cu care Preşedintele Bill Clinton a fost întâmpinat la Bucureşti cu un an în urmă, precum şi speranţa României de a fi admisă în NATO în al doilea val.

Referindu-se la situaţia economică a României, Dl. Constantinescu a menţionat că *"furtunile politice ocazionale sunt mai puţin importante decât îndemânarea de a le calma prin instituţii apropiate"*. De asemenea, a arătat că refacerea în profunzime a economiei ţării *"este mai dificilă decât speram, şi noi şi prietenii României"*, adăugând că pasul următor îl va constitui accelerarea privatizării combinată cu menţinerea echilibrului social.

În continuare, Preşedintele României a fost primit de Preşedintele SUA Bill Clinton, care i-a acordat un timp mai lung decât fusese programat iniţial. Preşedintele american a reînnoit angajamentul Statelor Unite ca prin intermediul Parteneriatului Strategic să susţină România în dorinţa sa de a deveni cel mai puternic candidat posibil pentru integrarea în NATO şi alte structuri occidentale. Un dialog viu între cei doi preşedinţi s'a purtat în privinţa Sud-Estului european şi Estul mai îndepărtat al Europei, cu referire la Bielorusia şi zona Caucazului. Preşedintele american a fost foarte interesat în rezultatele vizitei Preşedintelui Constantinescu în Transcaucazia. Cu această ocazie, Preş. Constantinescu a lansat ideea unor *"zone de pace"* în regiunile conflictuale.

Vizita oficială a Preşedintelui României la Washington s'a încheiat cu o *"Declaraţie comună"*, adoptată la încheierea întrevederii Clinton-Constantinescu. Documentul a fost publicat de majoritatea cotidianelor. Expresia *"Nevoia esenţială de accelerare a privatizării"* pune însă pe gânduri pe toţi cei ce doresc sincer alinierea României la structurile atlantice şi europene.

Au mai avut loc întâlniri la Departamentul de Stat, cu reprezentanţi ai Pentagonului, iar apoi întâlniri cu comunităţile româneşti din Washington.

La Washington, Preşedintele Constantinescu a asistat împreună cu un număr de credincioşi la vecernia oficiată de Preotul Gheorghe Calciu, la Biserica *"Sfânta Cruce"*.

În continuare, Preşedintele Constantinescu se va întâlni cu comunităţile româneşti din San Francisco şi Chicago.

PROBLEMA REFORMĂ

Urmare din pagina 1

şantajiştii dela PD crează dispute şi obstacole care paralizează orice reformă veritabilă. Căci guvernul nu poate face reformă dacă nu sunt votate legile reformei. Şi votarea lor depinde de Partidul Democrat. Astfel ţara a ajuns la cheremul pediştilor. Şi chiar dacă nimeni nu acceptă acest lucru, în fapt aceasta-i situaţia. Pentrucă, până la alte alegeri, este imposibilă formarea unei coaliţii guvernamentale fără PD ori fără un alt partid dominat de foştii nomenclaturişti sau de progeniturile lor. Toţi aceştia vor un stat cât mai atotputernic socialist, adică cu cât mai puţină reformă. De aceea, când e vorba de reformă, ei sunt pentru un răsad al ei pus cu rădăcinile în sus, când ţara are lipsă de un grădinar care să bage rădăcinile reformei în pământ nu cu rădăcinile în sus ci cu rădăcinile în jos. (???)

Numai aşa se poate trece dela o reformă înceată la una mai rapidă şi mai puternică, cu un prim pas al ei în câmpul birocraţiei, unde încă se lucrează după vorba proverbului *"Cinci cu mapa, doi cu sapa"*. Dacă nu se demonstrează o voinţă concretă de revizuire a acestei optici birocratice, vor asista încă mult timp la un fel de sârbă pe loc a reformei.

Prosperitatea a fost marea iluzie născută în Decembrie '89. Iluzie legată de fascinaţia economiei de piaţă, privatizare şi liberă iniţiativă. Fascinaţie care s'a cam destrămat pentrucă au trecut ani fără ca visul să se împlinească. Şi aşa s'a ajuns la punctul că dacă istoria mai are încă răbdare, oamenii şi-au cam pierdut-o. Căci Românii, când spun reformă, au în vedere să scape de condiţiile grele în care se zbat. Prin reformă ei înţeleg bunăstarea pe care au aşteptat-o în zadar.

Din păcate, promisiunea că reforma o să ia trenul rapid, făcută la instalarea noului premier, lâncezeşte în vorbe şi birocraţie. Guvernul Vasile nici n'a luat-o bine din loc şi a început să se poticnească în şovăieli. Se pare că încă nu se poate înţelege în chip clar că economicul este cel care la bază susţine democraţia şi dă ţării credibilitate internă şi externă. Neînţelegându-se acest lucru, politica politicienilor care amână dela o zi la alta reformele obligatorii, nu face nimic altceva decât să agraveze situaţia ţării. Căci dacă economicul nu este mai mult sau mai puţin în ordine, cum se vor plăti ratele de datorii de 1,8 miliarde dolari în 1998 şi de 2,3 miliarde în 1999?

Pacostea prelungită a economiei în tranziţie mai este şi mentalitatea îndrăgostită de întreprinderile de stat, precum şi forţele nomenclaturiste care ţipă că reforma trebue lăsată (un timp) baltă. În realitate, reforma nu poate face paşi decisivi decât în măsura în care guvernul se implică direct, prin decizii de politică economică, în restructurarea sau închiderea giganţilor industriali creaţi de Ceauşescu, ca ei să îndeplinească funcţiunea de centre de anestezie socială şi de nuclee dure ale comunismului. O asemenea implicare cere curaj. Căci reforma nu poate fi decât rodul unei voinţe politice ferme, mai cu seamă când e vorba de întreprinderile de stat ineficiente care generează 60 la sută din pierderile economice naţionale.

Voinţa politică fermă mai înseamnă şi o putere pusă în o reforma care trebue să aibă la bază eliminarea vâscului comunist de pe trupul ţării.

Eugen BÂRSAN

EXILUL SE'NTÂLNEŞTE CU ŢARA

Prin *"exilat"* înţelegem pe cel care indiferent de cum şi-a părăsit căminul, indiferent de ce credinţă are, ajuns în lumea liberă, el n'a uitat că-i Român şi n'a uitat de cei rămaşi acasă şi a pornit la lupta de eliberare a ţării.

Dăm exemple de cum a răspuns Exilul la acţiunile multilaterale şi ştiinţifice ale liderilor ce confundau Dâmboviţa cu Volga.

Se glorifica sistemul de *"Democraţoie progresistă"* unde totul este liber, dacă-i permis.

Pentru a oglindi realitatea s'au tipărit, cu sacrificii materiale, periodice ce informau mass-media că Românul moare sufocat de îmbrăţişările tovărăşeşti.Cum era de aşteptat, comuniştii au acţionat în acord cu abecedarul lui Stalin: cu bătăi, au provocat accidente de maşină, au plasat bombe etc. La care, adăugăm sfaturile duhovniceşti ale celor cu chipiurile sub potcap: să nu facem politică! Dar cu toate eforturile *"Scînteii"* et Co. şi cu ajutorul celor trei publicatii finanţate de Securitate (Una din ele mai apare sporadic în Statele Unite - vezi volumul *"KGB on France"*, n.n.) exilul şi-a atins scopul şi-a informat Apusul: Groziştii, Dejiştii şi Ceauşiştii mint de îngheaţă Amazonul!

O altă bătălie: din ordin proletar volumele ce nu aplaudau *"haraşoul"*: articolele lui Eminescu, ce afirma că Basarabia e pământ românesc etc. au fost scoase din biblioteci şi puse pe rug, iar dacă erai prins citind pe Militaru, Gyr, Nae Ionescu etc., erai trimis la puşcărie ca să le ţii de urît. Ca răspuns la distrugerea tezaurului nostru cultural tot un exilat a înfiinţat la Freiburg (Germania) *"Biblioteca Română"*, unde s'au adunat şi păstrat tot ce tovii doreau să distrugă.

Dacă demascarea propagandei şi salvarea cărţilor a fost un răspuns la planurile comuniştilor, Exilul a pornit, în acelaşi timp o campanie pentru stabilirea adevărului istoric.

Avem edituri, unele mai mari, altele mai modeste, peste tot globul, care mărturisesc în aldine jaful şi crimele armatelor eliberatoare, mizeria şi teroarea *"Epocii de Aur"* şi a Fiului Iubit şi puţin împuşcat.

Exilul a strâns şi a lăsat pentru istorie mărturii, date şi dovezi din anii de bejanie ai ultimului Război Mondial, precum şi de urmările nefaste ale înţelegerii dela Yalta, Teheran şi Moscova.

Un alt rol asumat a fost de a răspunde la atacurile Ungurilor, în ce priveste Transilvania. Aici ne apărăm dreptul de a fi stăpâni în ţara noastră. Suntem singurul neam ce avem un *"certificat de naştere"* scris pe Columna lui Traian din Roma!

Am trăit între Prut şi Nistru pe când Ungurii hoinăreau prin stepele Asiei şi mâncau carnea crudă ţinută la *"refrigeratorul"* de sub şeaua calului. Propaganda anti românească este combătută tot de Exil, prin articole, scrisori, documente şi proteste adresate conducătorilor şi legiuitorilor din Statele Unite şi alte ţări.

Acesta-i Exilul care se întâlneşte cu ţara sub umbrela FESTivalului închinat ROMÂniei:

ROMFEST 1998, Bucureşti, 17-20 Septembrie.

Stroe MOLDOVANU

ROMFEST '98

BUCUREŞTI-ROMÂNIA

Aula Muzeului Naţional de Istorie al României, Calea Victoriei nr.12, sectorul 3.

PROGRAMUL FESTIVALULUI

SUB PATRONAJUL PRIMARULUI GENERAL AL CAPITALEI, DOMNUL VIOREL LIS
PREŞEDINTE DE ONOARE AL COMITETULUI NAŢIONAL ROMFEST '98 ÎNALT PREASFINŢIA SA NICOLAE CORNEANU, MITROPOLITUL BANATULUI

Miercuri, 16 Septembrie

Ora 11.00 Conferinţă de presă - Părintele Gh. Calciu Dumitreasa, preşedintele Comitetului Romfest Internaţional; prof. univ. dr. Nicolae Ciachir, preşedintele Comitetului Romfest Naţional; Andrei Bădin, secretar general al Comitetului Naţional ROMFEST. Invitaţi - reprezentanţii mass-mediei din Ţară şi din Exil.

Ora 19.00 Recepţia de deschidere a ROMFEST la Muzeul Naţional de Istorie. Vor fi invitaţi Preşedintele României, Primul Ministru, membri ai Parlamentului, ambasadori şi reprezentanţi ai misiunilor diplomatice acreditaţi la Bucureşti, personalităţi ale vieţii publice.

Spectacol artistic susţinut de Ansamblul folcloric din Râmnicu Vâlcea.

Joi, 17 Septembrie

9.00 - 12.00 Comunicări şi dezbateri în cadrul Secţiunii *"Politică"*.
12.00 - 15.00 Pauză
15.00 - 18.00 Comunicări şi dezbateri în cadrul Secţiunii *"Religie"*.
20.30: Spectacol artistic susţinut de artişti din Ţară şi din Exil.

Vineri, 18 Septembrie

9.00 - 12.00 Comunicări şi dezbateri în cadrul secţiunii *"Istorie"*.
12.00 - 15.00 Pauză
15.00 - 18.00 Comunicări şi dezbateri în cadrul Secţiunii *"Cultură"*.
20.30: Spectacol artistic susţinut de artişti din Ţară şi din Exil.

Sâmbătă, 19 Septembrie

9.00 - 12.00 Comunicări şi dezbateri în cadrul Secţiunii *"Social-Economic-Juridic"*.
12.00 - 15.00 Pauză
15.00 - 18.00 Comunicări şi dezbateri în cadrul Secţiunii *"Tineret"*.
20.30: Spectacol artistic susţinut de artişti din Ţară şi din Exil.

Duminică, 20 Septembrie

9.30: Slujbă religioasă.
19.00: Recepţia de închidere a ROMFEST.

Notă: în fiecare zi între orele 12.00-15.00 vor fi prezentate ziare şi reviste româneşti publicate în Exil. Au fost invitaţi reprezentanţi ai următoarelor publicaţii: *"Cuvântul Românesc"*, Hamilton, Canada; *"Lumea Liberă"*, New York, USA; *"Foaie"*, New York, USA; *"Meridianul Românesc"*, Anaheim Cal. USA; *"Curierul Românesc"*, Stockholm, Suedia; *"Dorul"*, Aalborg, Danemarca, *"Căminul Românesc"*, Geneva, Elveţia; *"New York Magazine"*, New York, USA; *"Tribuna USA"*, Chicago, USA; *"Clipa"*, Los Angeles, USA.

În acest timp se poate viziona expoziţia de artă plastică organizată de Galeria de artă *"Pontica"* condusă de artista plastică Cornelia Moldoveanu.

CAZARE: Pentru cei interesaţi ELIPS TOUR ROMÂNIA va oferi cazare şi alte servicii (inclusiv transfer dela aeroport) cu preţuri mai mici decât cele afişate. Detalii pot fi obţinute dela Comitetul Naţional Romfest - telefoanele mobile: 40.92.292.659 şi 40.92.364.146, fax: 40.1.312.02.85 sau e-mail: badin@ziua.ro. De asemenea pot fi obţinute informaţii şi dela ELIPS TOUR ROMANIA, Calea Victoriei A/2nd Floor / Suite # 6, RO 701024, Bucureşti 1, telefon şi fax: 40.310.3313.15; 40.315.69.85. Director general: Paul Mărăşoiu. Pentru orice alte informaţii contactaţi Comitetul Naţional ROMFEST.

IMPORTANT: Între 21 şi 28 Septembrie va fi organizată o excursie cu autocarul la mânăstirile din Moldova şi Oltenia. Locuri limitate. Pentru informaţii scrieţi la adresa ziarului *"Cuvântul Românesc"* pentru *"Romfest-Excursie"*.

CA LA NOI LA NIMENI

Mişu CASAPU

Prea mult timp, vreun scrupul sau vreo bătaie de cap nu le-au trebuit vajnicilor noştri parlamentari ca să obţină ce şi-au dorit tot timpul: creşterea lefurilor de 7-8 ori decât salariul mediu pe economie. Vrând să trăiască pe picior cât mai mare, ca nababii, se adevereşte, astfel, zvonul că există destui *"aleşi"* în Parlament care şi-au cumpărat postul de deputat ori de senator ca şi cum acesta ar fi o sinecură dintre cele îmbogăţitoare. N'au contat, în adoptarea legii de îmbogăţire a parlamentarilor noştri sinecurişti, nici opoziţia electoratului şi nici obstrucţia exercitată de instituţia prezidenţială.

Culmea neobrăzniciei a constituit-o votarea acestei legi de protecţie şi de amplificare a unor privilegii nesăbuite tocmai în toiul inundaţiilor devastatoare din lune Iunie, când s'au înnecat zeci de oameni şi mii de familii din Moldova şi din Transilvania au rămas pe drumuri, pierzând case, bani, vite, recolte şi chiar nădejdea de a supravieţui iernii proxime. Nu le-au păsat parlamentarilor câtuşi de puţin de sinistraţi, ci de propriile buzunare, având doar grija de a petrece vacanţa de vară, care bătea la uşă, zorindu-i, cât mai bine, prin Canare, pe Coasta de Azur, sau tocmai în Hawaii.

Curios este şi faptul că de câte ori muncitorii, funcţionarii, medicii, profesorii sau orice altă categorie de mici lefegii bugetar - spre a nu-i mai aminti şi pe bieţii pensionari, ignoraţi cu totul fiindcă n'au forţa necesară de a ieşi pe străzi - revendică o cât de neînsemnată sporire a veniturilor lunare, de fiecare dată domnii parlamentari şi miniştri se arată surprinzător de parcimonioşi, opunându-se cu îndârjire şi zicând într'una că nu sunt bani, că nu permite bugetul nostru, continuu auster şi extrem de limitat. Însă acelaşi buget sărac satisface oricând neostoita poftă de câştig a demnitarilor noştri. Aceasta, în vreme ce în celelalte state, foste comuniste, salariul unui parlamentar este de doar 3-4 ori mai mare decât cel mediu pe economie.

Te poţi întreba, desigur, cum de nu le pasă aleşilor noştri că, prin lăcomia lor, exacerbată până la voracitate şi chiar dincolo de aceasta, la paroxism, şi-ar deteriora imaginea în faţa propriilor alegători şi, mai ales, ar compromite pentru totdeauna instituţia legislativă, pe care pretind că o reprezintă cu probitate şi cu onoare. Aş! Cum să le pese de ceea ce cred alegătorii despre dânşii când parlamentul şi-aşa a tot fost instituţia plasată pe ultimul loc al preferinţelor populaţiei consultate în sondajele de opinie. Şi cum să fie văzuţi bine, de alegătorii săraciţi fără'ncetare, cei ce absentează ori, se ceartă, sau pur şi simplu dormitează în timpul şedinţelor camerelor legiuitoare?!?!

Că senatorii şi deputaţii pleacă - dar nu-i deloc sigur acest lucru pentrucă cei mai mulţi dintre dânşii sunt realeşi şi răsrealeşi - şi instituţia parlamentară rămâne compromisă, acest lucru chiar că nu mai contează pentru cei ce urmează cu stricteţe deviza drăcească *"După noi, potopul!"*

Au minţit şi mint necontenit chiar şi cei ce au învins în alegerile parlamentare şi în cele prezidenţiale din toamna anului 1996. Atunci, în campania electorală, actualii guvernanţi ne făgăduiseră marea cu sarea, asigurându-ne că ei, demnitarii, vor suporta orice sacrificiu material, iar nu alegătorii. Însă, după ce au înşfăcat ciolanul, au declarat că va trebui tot noi, alegătorii, să suportăm sacrificiile cerute de reforma economică, dar numai în prima jumătate a anului 1997, urmând ca în partea a doua a aceluiaşi an să trăim din ce în ce mai bine. Şi, pentrucă sinecuriştii noştri guvernanţi, nu au limite în a minţi, nu le-a fost câtuşi de puţin greu să amâne onoarea promisiunilor electorale, intâi în 1998, apoi, în 1999 şi, mai apoi, în anul 2000 şi după aceea.

Bieţilor pensionari, inimaginabil de batjocoriţi sub toate guvernele, li s'a făgăduit, în timpul campaniei electorale din 1996, de către cei ce alcătuiesc actuala putere, că, până la 1 Iulie 1997, va fi adoptată o nouă lege a pensiilor, în locul celei comuniste, care este încă în vigoare. Fără pic de jenă, ministrul social-democrat al muncii şi al protecţiei sociale Alexandru Athanasiu amână neîncetat definitivarea proiectului de lege şi depunerea acestuia pe masa parlamentului. A tot declarat acest ministru teribil de mincinos că vom avea cea mai bună lege a pensiilor din istoria ţării, începând cu 1 Iulie 1997, apoi a lăsat-o pentru 1 Iulie 1998, după aceea pentru 1 Ianuarie 1999, iar acum, în Iunie 1998, declară că această lege nu va putea să intre în vigoare decât abia la 1 Ianuarie 2000.

Conform legii de deconspirare a Securităţii (care, cum a recunoscut însuşi autorul proiectului de lege, a suferit modificări deosebit de mutilante), în zilele premergătoare vacanţei parlamentare de vară, toţi demnitarii dela putere şi din opoziţie - cam aceiaşi în toţi anii '90 - au fost rugaţi (nota bene: rugaţi, nu obligaţi) să declare în scris dacă au colaborat sau nu cu nedefuncta Securitate.

Cu toate că parlamentarii şi miniştrii toţi, de după 1989, s'au compromis într'un fel sau altul - prin apartenenţa la P.C.R. ori slujind Securitatea ca angajaţi permanenţi sau ca informatori - totuşi se presupune că nimeni dintre cei vizaţi nu va recunoaşte că devenise iudă. Şi vor putea să nege cu succes deoarece se spune că, în vremea regimului kaghebistului Ion Ilici Iliescu şi a directoratului la SRI a securistului Virgil Măgureanu, au fost distruse peste 270.000 de dosare de informatori ai Securităţii. Mai mult, chiar şi când unii demnitari sunt denunţaţi cu dovezi clare (precum Ion Ilici Iliescu, Corneliu Vadim Tudor, Alexandru Mironov, Nestor Rateş, Tökes Laszlo, Francisc Baranyi, Traian Băsescu, Adrian Vilău, Vasile Lupu), cei mai mulţi dintre aceştia tot nu vor să mărturisească păcatul de a fi devenit, cândva, discipoli ai lui Iuda. Iar cei ce, ca democratul Adrian Vilău, şi-au recunoscut această vină, n'au păţit nimic. Acesta a demisionat din acea comisie parlamentară al cărei membru era (din partea demolatorului partid al lui Petre Roman), dar îşi păstrează intactă imunitatea parlamentară. E de prisos să adăugăm că, din cauza acestui excepţional privilegiu (imunitatea parlamentară), legea deconspirării Securităţii devine, din start, inoperantă şi, implicit, un fiasco, cel puţin, în ceea ce-i priveşte pe parlamentari.

Încă şi mai grav, deputatul Vasile Lupu, vicepreşedinte al PNŢCD şi al Camerei Deputaţilor, a ameninţat cu tupeu iudaic că se va adresa Consiliului Europei deoarece prin demascarea lui ca turnător (colegii de Cameră l-au huiduit şi i-au strigat astfel: *"Turnătorule! Securistule! Afară din Parlament!"*) cică nu s'ar respecta drepturile omului (sic!). Poate că fără să vrea, gura acestui păcătos vorace (a cărui burtă creşte necontenit) a rostit adevărul că oculta are grijă ca toţi comuniştii şi securiştii de-altădată s'o ducă din ce în ce mai bine, sau, în cel mai rău caz, să rămână unde se află, adică chiar la conducerea ţării.

Ar trebui să fim complet lipsiţi de imaginaţie ori prea proşti, prea naivi şi, în consecinţă, manipulabili de vom crede că purificarea noastră morală poate fi realizată ca urmare a unei revoluţii declanşate de Securitate şi de KGB prin intermediul vestitului informator-securist şi aprig iredentist Tökes Laszlo (avansat, apoi, la rangul de episcop), o revoluţie care a făcut ca actuala clasă politică să fie alcătuită exclusiv din comunişti, securişti şi agenţi ai acestora. Şi aşa va fi zeci de ani de acum încolo dacă nu se va naşte un nou Ţepeş sau un nou Căpitan.

Menţionăm, indeosebi spre ştiinţa compatrioţilor noştri, din exil şi din diaspora, că poliţia secretă denumită Securitate, până în 1990, şi SRI, după aceea încă îşi face mendrele căci îşi conservă caracterul represiv, persecutându-i, prin aceeaşi monstruoasă cenzură ştiută, pe cetăţenii români care repudiază manipularea, minciuna şi trădarea şi se păstrează cât mai lucizi, cât mai igienici şi pe dinăuntru, ca autentici creştini şi Români. Telefoanele şi corespondenţa acestor Români exemplari sunt interceptate la fel ca în vremea dinainte de Noembrie 1996. Nu de puţine ori *"Cuvântul Românesc"* nu ajunge la aceşti destinatari, ci *"se rătăceşte"* sau revine la fundaţia bucureşteană expediatoare. De asemenea, tot în acest an, nu le-au parvenit unor foşti deţinuţi anticomunişti din ţară şi din străinătate, ci au fost returnate la expeditor cu explicaţiile mincinoase şi stupide *"Adresă incompletă"* şi *"Destinatar necunoscut"*.

Cu adevărat, ca la noi la nimeni!

Deturnări

Roland Cătălin PENA

Ministrul Transporturilor, Traian Băsescu, i-a ameninţat pe câţiva dintre managerii uzinelor constructoare de autovehicule şi ai unor rafinării cu puşcăria, sub acuzaţia de deturnare de fonduri.

Concret, Băsescu a demonstrat, şi cei incriminaţi s'au înclinat în faţa evidenţei, că în loc să verse la Fondul Naţional al Drumurilor cota prevăzută de lege din suma încasată pe produsele vândute, managerii respectivi au folosit banii în procesul de producţie. Toate bune şi frumoase, însă a apărut un *mic problem*, cum ar zice investitorul arab aciuat la angroul din Gara Bsasarab. Dacă unde e lege nu-i tocmeală (în paranteză fie spus legea e lege doar într'un adevărat stat de drept), de ce ministrul n'a sesizat direct Parchetul şi a preferat s'o înmoaie, dând un termen de 48 de ore pentru ca banii cuveniţi drumurilor să ia drumul bugetului?

A fost deturnare? A fost! Scrie la lege că se pedepseşte? Scrie! Atunci de unde moda asta cu termenele pentru dregerea busuiocului? În nici un caz dela Paris. De acolo vine doar linia haute-couture. Chestia cu negocierea legii este neaoş românească.

Dacă memoria nu mă înşeală, prima deturnare, pentru care nimeni n'a plătit, s'a petrecut chiar pe 22 Decembrie, când revolta anticomunistă a fost însuşită de eşalonul doi al PCR în strânsă colaborare cu toate eşaloanele Securităţii. Imediat ni s'a deturnat atenţia către Târgu Mureş, unde Românii se încăierau de mama focului pentru ca SRI să se nască discret la Bucureşti. Cum şmecheria le-a mers strună, băieţii au început s'o folosească ori de câte ori simţeau că le fuge puterea din mână. Aşa a devenit răpirea Ardealului o sperietoare, numai şi numai pentru a deturna atenţia poporului dela adevăratele probleme şi dela marile *"inginerii financiare"*. Să nu ne mai amintim de campania cu intrarea în NATO în spatele căreia noii guvernanţi de după 1996 nu făceau nimic pentru a-şi îndeplini promisiunile electorale.

Având în spate tradiţia atâtor deturnări celebre, cum să nu negocieze Băsescu o amărâtă deturnare de fonduri? Măcar din reflex.

LINIŞTEA DINAINTEA FURTUNII

Urmare din pagina 1

măturaţi de vântul schimbărilor să umble la arhivele secrete, care trebuiau păzite cu străşnicie până la votarea accesului la ele? Având mână liberă pe vremea tandemului Iliescu-Roman, ei au avut grijă să distrugă o mare parte dintre dosarele feseniştilor, aşa cum s'a întâmplat cu cele descoperite printr'o întâmplare în groapa dela Berevoieşti. În această situaţie de alertă maximă, CDR ar trebui să abandoneze încercările infructuoase de păstrare a Coaliţiei cu orice chip şi să ceară de urgenţă votarea unei legi în Parlament care să prevadă pedepse aspre pentru toţi aceia care se fac vinovaţi de sustragerea unor documente secrete din arhiva naţională, cât şi pentru cei care le-au mediatizat. În felul acesta s'ar pune capăt încercărilor furibunde ale actualei opoziţii de a crea haos şi a destabiliza societatea pentru a putea pescui în apele tulburi.

Toată lumea este de acord că se simţea nevoia unei purificări morale a societăţii şi că aplicarea Articolului 8 al Proclamaţiei dela Timişoara ar fi dus la îndepărtarea de pe scena politică a colaboraţioniştilor regimului de teroare instalat după încheierea Acordului de Armistiţiu dela sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial. Prea puţine voci s'au auzit însă în favoarea susţinerii propunerii ca pe banca acuzării, alături de delatori să se găsească şi torţionarii, adică aceia care, folosind informaţiile obţinute de cele mai multe ori prin presiuni şi şantaj, au trecut la lichidarea brutală a zecilor de mii de nevinovaţi. Acum acest lucru a devenit aproape imposibil de realizat, deoarece majoritatea lor şi-au găsit între timp refugiu în rândul unor partide şi organizaţii care i-au înregimentat. Mulţi dintre ei se bucură de imunitate parlamentară şi de încrengătura de relaţii pe care şi le-au făcut în sfera politicii şi a justiţiei, în cei şapte ani cât au deţinut toate pârghiile Puterii.

Cutia Pandorei a fost deschisă acum în scopul destabilizării ţării şi multe lucruri rele vor ieşi din ea, care vor tulbura şi mai mult apele involburate ale societăţii, după Revoluţia din Decembrie. Fenomenul, cu toate consecinţele lui, nu mai poate fi stopat, el va bulversa multe sectoare de activitate începând cu cel al sferei politicii, situaţii imprevizibile declanşându-se ca o reacţie în lanţ.

Poate că după această furtună care se va dezlănţui, atmosfera va fi mai limpede, climatul politic purificându-se de noxe, ca după erupţia unui vulcan.

Pentru ca cerul să se însenineze, va fi nevoie însă de trecerea câtorva generaţii, pentru ca cei tineri, care nu au fost angrenaţi în jocurile imunde ale politicii, să preia ştafeta. Cu candoarea şi elanul caracteristic tinereţii, ei vor purcede fără zăbavă la construirea unei societăţi din care să dispară ura, catalizatorul care îi va uni din nou pe toţi fiind dragostea şi credinţa în Dumnezeu. Căci la acest sfârşit de secol şi mileniu, societatea românească se prezintă ca o lume bolnavă, trezită dintr'un coşmar, luptându-se din răsputeri să supravieţuiască între bine şi rău, între adevăr şi minciună, pentru ca prin sacrificiul generaţiilor postbelice să se nască o lume mai bună şi mai dreaptă.

Poate că viitorul scrutin care se apropie va aduce un echilibru în agitata viaţă politică, grâul separându-se de neghină, astfel întrucât cei necopţi moral să preia Puterea. Aceasta este SPERANŢA care a rămas pe fundul Cutiei Pandorei.

George RUICAN

CONVENŢIA DEMOCRATĂ ÎN DERUTĂ

Urmare din pagina 1

care trebue să răspundă la întrebarea dacă va susţine idei de dreapta. Este vorba de un atac la adresa PNL şi eu sunt dezamăgit de modul în care a fost înţeles demersul nostru".

De partea cealaltă a baricadei, Mircea Ionescu Quintus, preşedintele PNL, nu e de acord cu iniţiatorii Clubului Dreptei. *"Nu e suficient să spui că eşti de dreapta sau de stânga. Eu cred că PNL este la dreapta eşichierului politic şi mai la dreapta noastră nu mai avem pe nimeni. Colegii noştri care au semnat au fost atraşi de ideea de club. Adică de locul unde te poţi duce să bei o bere, să poţi citi un ziar şi schimba o părere. Înainte de a lua aceste semnături, problema trebuia discutată în Convenţie. Trebue să ştiţi că mulţi membri PNL şi-au schimbat părerea când au aflat de ce este vorba".*

Dincolo de toate aceste păreri, rămâne întrebarea dacă acest grup de oameni, acest club politic, poate face ceva pentru a ajuta cu adevărat ţara. Pentrucă dacă e vorba de o altă grupare înfiinţată doar pentru a face figuraţie, atunci toate aceste discuţii şi controverse din jurul său sunt simplă pierdere de timp.

Bogdan COSTEA

SCHIMBĂRI ÎN PNŢCD ?

Alexe COSTA

De-a ungul celor opt ani care au trecut din momentul în care PNŢCD a revenit pe scena politică, partidul condus mai întâi de regretatul Corneliu Coposu şi, apoi de Ion Diaconescu a dat dovadă de unitate, fiind singura formaţiune importantă care nu s'a divizat şi nu a pierdut, astfel, un segment important de electorat. Abia acum, după opt ani, se conturează cu pregnaţă în cadrul partidului două grupări diametral opuse ca orientare, unul reformator, adept al întineririi partidului şi al schimbării unor puncte din statului PNŢCD, altul conservator, format mai ales din persoanele mai în vârstă din partid, care ar vrea ca totul să rămână ca şi acum, faptul că partidul conduce guvernul fiind o dovadă că lucrurile merg bine. Rostul rândurilor de faţă nu este, însă, de a analiza cele două grupări şi modul în care vor să se impună ele.

Ceea ce este acum la ordinea zilei în PNŢCD se referă la cele 97 de amendamente la Statutul partidului pe care mai multe filiale locale le-au propus. Dacă ele sau o parte din ele vor fi adoptate, atunci PNŢCD va suferi un proces dur de transformare internă, de modernizare şi eficientizare, după cum apreciază majoritatea specialiştilor.

Numai Delegaţia Permanentă a partidului poate adopta aceste modificări. Mai întâi s'a spus că aceasta se va întruni la sfârşitul primului semestru al anului, numai că preşedintele Ion Diaconescu estimează, că abia în luna Septembrie se va produce evenimentul. Data, oricum, se mai discută, mai ales că o bună parte a partidului insistă ca şedinţa să aibă loc, totuşi, mai devreme. Până atunci, însă, cele 97 de amendamente au fost analizate de Comisia pentru Statut, care a stabilit că textele sunt acceptabile din punct de vedere juridic şi al legilor române.

Uul din cele mai importante amendamente se referă la eliminarea Comitetului de Conducere al partidului, unul din cele patru foruri de conducere ale PNŢCD.

Pentru a vă da seama de importanţa acestuia, să spunem că *"treptele"* de conducere ale PNŢCD sunt Congresul, Delegaţia Permanentă, Comitetul de Conducere şi Biroul de Conducere, Coordonre, Control (BCCC). Ar fi, deci, o eliminare importantă din viaţa partidului, dar cei ce au făcut această propunere sunt de părere că este *"un organism inutil, ineficient şi inoperant"*. E vorba, aşadar, de al treilea nivel de conducere al PNŢCD!

Un alt amendament se referă la sporirea puterii de decizie a BCCC, care ar urma să poată încheia alianţe politice, dar nu şi fuziuni. De asemenea, acest for ar urma să propună şi candidatul partidului la preşedinţia României, candidaţii pentru guvern etc.

Schimbările ar urma să atingă şi Delegaţia Permanentă, care ar trebui să se reunească semestrial, nu anual, ca acum. Tot Delegaţia ar trebui să intervină atunci când funcţia de preşedinte sau vicepreşedinte ar deveni vacantă.

Mai sunt multe amendamente - e vorba, am mai spus, de 97 - dar cele de mai sus par a fi cele mai importante. Rămâne să vedem câte dintre ele vor fi validate şi, mai ales, când.

VA AVEA ROMÂNIA FORŢA (ŞI PUTEREA) DE A ÎNVINGE TURCIA, BULGARIA, ŞI UCRAINA?

Alexandru COSTESCU

Poate cel mai important proiect economic al momentului care include şi România este cel al transportării ţiţeului extras din Nordul şi Sudul Mării Caspice spre Italia, la Trieste. În acest moment există patru variante de transport, prezentate de Bulgaria, Ucraina, Turcia şi România. Numai una va fi aleasă, până la urmă, dar ţara care va beneficia de ea va avea imense avantaje economice, pornind dela circa 50 de milioane de dolari numai ca ţară pentru tranzitare.

Avantajele României sunt apreciate drept substanţiale de către economişti. În primul rând, pe tronsonul Constanţa-Trieste se află cele mai mari capacităţi de rafinare din Europa formând, aşadar, o excelentă piaţă de desfacere. Capacitatea de transport a conductelor ar fi de circa 33 milioane de tone anual, cantitate din care la punctul final ar ajunge numai 15 milioane de tone, restul fiind preluate de ţările prin care tranzitează.

În acelaşi timp, costurile de transport ale *"variantei româneşti"* ar fi de circa 12 dolari pe tonă, în timp ce prin Ucraiana sau Turcia se ajunge la circa 35-40 de dolari. Numai varianta bulgărească, cu 10 dolari pe tonă, este mai avantajoasă din acest punct de vedere, dar ea nu are prea mari şanse din lipsa pieţei de desfacere.

Care ar fi însă, problema noastră? Normal, banii... Construcţia conductelor dela Constanţa la Trieste şi darea în folosinţă a unui nou terminal în portul românesc ar costa circa 1,2 miliarde de dolari, din care circa 700 de milioane ar trebui investite de partea română. Din păcate, aceşti bani nu există. Sunt speranţe, însă, că vor fi găsiţi şi varianta romaneasca va fi cea acceptată. Un atuu ar fi şi faptul că la Bucureşti se va desfăşura în Septembrie Conferinţa *"Caspian Energy to Europe"*, în timp ce decizia privind *"drumul petrolului"* se aşteaptă a se lua în Octombrie.

FATA MORGANĂ SAU CARICATURA

Fred NĂDĂBAN

Titlul de mai sus se referă la *"asanarea morală a societăţii româneşti"*. În August 1990, la conferinţa naţională dela Cluj a AFDPR, în numele filialei Cluj a asociaţiei, i-am atras atenţia D-lui Ticu Dumitrescu asupra problemei custodiei arhivelor Securităţii; la primul congres al AFDPR, ***le-am predat în scris*** D-lor Ticu Dumitrescu şi Octavian Rădulescu - preşedintele şi, respectiv, vicepreşedintele aleşi atunci - propunerile filialei Cluj. Între cele patru puncte se afla şi necesitatea unei acţiuni ferme şi tenace din partea AFDPR pentru a i se încredinţa, sub sigiliu, custodia arhivelor Securităţii până la legiferarea gestiunii acestora; era deja destul de târziu, deoarece apăruseră msiv în presă scurgeri de informaţie din dosarele personale ale celor incomozi pentru puterea de atunci. ***Nu s'a întreprins nimic*** de către conducerea AFDPR aleasă de noi, în ciuda insistenţelor repetate din partea noastră. Evident, era foarte greu de realizat acea revendicare în condiţiile de atunci, dar trebuia făcut şi susţinut de către AFDPR în totalitatea ei un efort major în acest sens, efort care constituia atât dreptul cât şi obligaţia asociaţiei şi care ar fi situat-o în locul firesc pe eşichierul politic al vremii, ar fi susţinut şi îndreptăţit prestigiul moral pe care îl revendicăm.

În 1993, Dl. Ticu Dumitrescu (deja senator) iniţiază un proiect de lege în nume personal privind, după câte am aflat din presă, publicarea de către SRI a listelor de informatori şi colaboratori ai Securităţii. În condiţiile date - regimul Iliescu la putere, Măgureanu director al SRI, etc. - publicarea unei asemenea liste ar fi implicat probabil: 1. absenţa de pe liste a informatorilor în continuare activi; 2. prezenţa pe liste a celor ce refuzaseră să continue colaborarea; 3. absenţa de pe liste a celor deja şantajaţi sau şantajabili cu piese compromiţătoare sustrase între timp din dosare de către cei ce aveau acces la ele. Proiectul mi s'a părut de o naivitate suspectă, pe care am şi semnalat-o conducerii PNŢCD în scris, prin părintele Matei Boilă, senator.

În noile condiţii de după 1996 legea trebuia şi trebue să apară. Atragem însă atenţia, cu toată seriozitatea, asupra celei de a treia categorii din enumerarea de mai sus, aspectul cel mai insidios al situaţiei create, cel puţin parţial, din cauza neglijenţei culpabile (?) a conducerii AFDPR din 1991 până astăzi. Considerăm inevitabilă suspiciunea că ***printre demnitarii de toate nivelurile se află oameni şantajabili pe toată durată vieţii lor***. Şantajul, cu posibile efecte grave în domeniile politic şi economic, este probabil exercitat de grupuri ale mafiilor postcomuniste şi chiar de persoane fizice care au avut acces la arhive. Considerăm că, oricare ar fi forma finală a legii în cauză este ***imperios necesară includerea unui articol care să stipuleze obligativitatea absolută ca orice piesă sustrasă cândva din arhive să fie dată în termen scurt, fixat de lege, instituţiei care urmează să gestioneze aplicarea legii, după data fixată toate piesele fiind declarate nule de drept, iar publicarea lor în orice formă, ca şi simpla deţinere în continuare, să fie drastic pedepsită de lege.***

În absenţa unui asemenea articol menit să ghilotineze capacităţile de şantaj, legea nu-şi va realiza finalitatea de limpezire şi linişti re a climatului social şi moral; se va reduce la un exerciţiu în mare parte steril şi foarte costisitor, care lasă intact şi operaţional cel mai periculos aspect al veninoasei moşteniri lăsată de fosta Securitate.

Atragem atenţia şi asupra faptului că în Germania comitetele de cetăţeni au luat în custodie arhivele STASI imediat după răsturnarea din 1989, deci legea germană nu avea de ce să se preocupe de acest aspect otrăvit al situaţiei create la noi, repet, cel puţin parţial, din neglijenţa stultă sau reaua intenţie a conducerii AFDPR.

Aflăm abia acum şi că vreo 270.000 de dosare de colaboratori sau informatori membri ai pcr au fost distruse începând din 1967, că dacă un colaborator sau informator al Securităţii era admis în partid, i se distrugea dosasrul - probabil un fel de premiu acordat pentru loialitatea faţă de pcr. Indiferent de forma finală a legii, tabloul rezultant sugerează o caricatură a ceea ce ar fi trebuit să fie *"asanarea morală a societăţii româneşti"*. Vor fi în mare măsură cruţaţi de griji, îşi vor putea păstra fotoliile de demnitari majoritatea celor care au făcut munca jegoasă de informatori din convingere, de bună voie în orice caz, cu aplicaţie entuziastă, fără cruţare sau remuşcări, cei care şi înainte de Insurecţie au profitat de răsplata serviciilore murdare prestate. Vor fi, eventual, penalizaţi mulţi din cei care au mimat, schiţat sau chiar realizat *"contractul cu diavolul"* sub teroare. Vor rămâne, probabil, buni de demnitari chiar şi cei care au exercitat acea teroare. Ne vom pricopsi în acest fel cu o clasă politică şi, mai grav, o clasă capitalistă de o *"puritate morală"* cu totul ieşită din comun, unică în Europa contemporană şi în istorie. Acest mod de restabilire a echilibrului moral în societatea românească ni se pare caricatural.

Subliniem cu amărăciune faptul că întârzierea demersului pentru legiferarea accesului la dosare, gestionarea lor necontrolată timp de opt ani de către cei care le-au instrumentat pot şi trebue să fie imputate nu numai Securităţii şi regimului Iliescu, ci şi, poate în primul rând, asociaţiei noastre, care şi-a ignorat o obligaţie majoră ce-i revenea firesc; în acest mod nefericit ne-am retras din istorie sub conducerea înţelepată a Domnului Ticu Dumitrescu, acest mare campion al moralităţii naţionale.

RECURSUL ÎN ANULARE CALE DE ATAC EXTRAORDINARĂ ÎN JUSTIŢIE

Av. George VASU

Recursul în anulare este o cale de atac extraordinară care se promovează în justiţie, atunci când s'au epuizat toate căile de atac, conform art.330 c.p.c. şi care se poate înainta la Curtea Supremă de Justiţie de către Procurorul General al Republicii în două situaţii:

(1) Instanţa a depăşit atribuţiile puterii judecătoreşti;

(2) Atunci când s'au săvârşit infracţiuni de către judecători în legătură cu hotărîrea pronunţată. Recursul în anulare se poate declara oricând la Curtea Supremă de Justiţie.

Acestea sunt singurele cauze pentru care Procurorul General al Republicii poate înainta la Curtea Supremă de Justiţie recurs în anulare. Să analizăm în continuare cele două cauze pentru a vedea dacă sunt întrunite în cazul Bisericii *"Schimbarea la faţă"* din Cluj-Napoca.

Primul caz este realizat atunci când instanţa a depăşit atribuţiile puterii judecătoreşti, adică a soluţionat o cauză care nu era de atributul justiţiei, cum ar fi de pildă cazul în care justiţia a soluţionat o cauză care era de compentenţa unui alt organ.

Se pare că aici susţin Ortodocşii că litigiile dintre cele două biserici trebue soluţionate pe baza Decretului Lege 126/1990, care prevede în art.3 că *"situaţia juridică a lăcaşurilor de cult şi a caselor parohiale care au aparţinut Bisericii Române Unite cu Roma (Greco-Catolici) şi au fost preluate de Biserica Ortodoxă Română, se va stabili de către o comisie mixtă, formată din reprezentanţii clericali ai celor două culte religioase, ţinând seama de dorinţa credincioşilor din comunităţile care deţin aceste bunuri"*.

Consider că acest Decret (126/1990) este ***neconstituţional***, deoarece conform art.150 al.1 din Constituţie, *"legile şi actele normative rămân în vigoare, în măsura în care nu contravin prezentei Constituţii"*.

Cu alte cuvinte, legile şi actele normative ***care contravin*** Constituţiei României din 8 Decembrie 1991, nu mai sunt în vigoare dela data existenţei acestei Constituţii.

O asemenea primă violare a Constituţiei conţine art.3 din Decretul 126/1990 care spune că situaţia juridică a lăcaşurilor de cult şi a caselor parohiale se va stabili de către o comisie

Continuare pag. 6

PREZUMŢIA DE VINOVĂŢIE

George GEORGESCU

Un cutremur de mare amplitudine a zguduit de curând societatea românească. Undele seismului al' cărui epicentru s'a aflat în zona aeroportului militar Otopeni, s'au propagat până la vârful organismelor secrete cu misiuni *"speciale"*. Cât de speciale erau aceste misiuni şi care era aportul adus intereselor naţiunii, s'a văzut din scandaloasa afacere a contrabandei cu ţigări.

Toate aceste structuri ale Securităţii, au fost create de Ceauşescu, care le-a abilitat să se autofinanţeze pe căi ilicite, pentru a obţine fondurile necesare unor operaţiuni de diversiune, de sabotaje şi crime politice, pentru plata spionilor şi a ucigaşilor trimişi să lichideze personalităţi incomode ale Exilului românesc şi să dezbine comunităţile noastre. Prinderea *"şacalului"* Carlos în Franţa, a scos la iveală interdependenţa dintre acest terorist internaţional şi Direcţia Securităţii Statului, care i-a transmis sarcini, i-a asigurat în nenumărate rânduri adăpost şi l-a finanţat pentru îndeplinirea *"misiunilor"* sale.

După acapararea tuturor pârghiilor puterii în Stat, Ion Iliescu a preluat aceste structuri ale vechii Securităţi pe care le-a păstrat intacte, orientându-le spre noi obiective. Serviciile Secrete fiindu-i fidele, el s'a folosit de imensele posibilităţi ale acestor organizaţii mafiote cu ramificaţii internaţionale, în folosul lui şi al partidului eterogen pe care l-a creat. Contrabanda intensă cu alcool, ţigări, armament şi chiar material nuclear, i-a adus fonduri uriaşe, cu ajutorul cărora şi-a plătit susţinătorii, cei care aveau să se lanseze curând în afaceri de avengură şi a finanţat o furibundă campanie electorală împotriva CDR şi a candidatului ei la funcţia supremă în Stat. Agenţia France-Press, citând surse din ţară, a scris de curând că *"traficul cu ţigări, alcool şi arme, după Revoluţie, s'a făcut pentru finanţarea campaniei electorale a PDSR la alegerile din 1996"*. Atât cadrele cât şi metodele folosite, erau aceleaşi de pe timpul fostului dictator. Datorită complicităţii lui Ion Iliescu cu aceste organisme mafiote ultrasecrete, asupra lui planează clar *PREZUMŢIA DE VINOVĂŢIE.*

După evenimentele din Decembrie, reverberaţiile acestor afaceri necurate au avut unele ecouri în presa internaţională, dar cei instalaţi în fruntea ţării, având suportul unei justiţii total aservite, au blocat toate drumurile care duceau la descoperirea firelor unei reţele deosebit de active şi primejdioase. Prin ramificaţiile interne şi internaţionale ale acestor organizaţii, s'a pus în pericol însăşi supravieţuirea Statului, datorită acţiunilor menite să creeze o scădere masivă a nivelului de trai şi nemulţumirea populaţiei, să creeze proteste la nivel naţional, să compromită prestigiul recâştigat al României, pentru a lichida firava democraţie câştigată cu preţul atâtor victime.

Specialiştii în arta diversiunii au întocmit zeci de scenarii, intoxicând pur şi simplu opinia publică. S'a mers până acolo încât au încercat compromiterea Preşedintelui ţării, prin depozitarea unui transport de ţigări de contrabandă chiar în incinta reşedinţei dela Scroviştea. Dacă planul lor diabolic reuşea, puteau declanşa formalităţile de suspendare a sa din înalta funcţie, forţând în felul acesta alegeri anticipate ce le-ar fi dat dreptul, în cazul câştigării lor, la retragerea cererilor României de aderare la structurile euroatlantice. Căci scopul urmărit de cei în solda cărora se găsesc, este de a ne îndepărta prin orice mijloace de zona de influenţă occidentală, pentru a reintra în cea nefastă ce ne-a subjugat atât de amar de vreme.

Aceşti duşmani înrăiţi ai democraţiei, instruiţi în şcoli speciale în care au deprins toată gama calomniei şi diversiunii, abilitaţi cu puteri nelimitate şi-au diversificat în timp acţiunile, urmărind după pierderea alegerilor de către PDSR, crearea haosului şi dezintegrarea Statului de Drept. Dacă noua Putere nu ar fi fost atât de concesivă şi nu ar fi dat dovadă de superficialitate, s'ar fi studiat cu atenţie activitatea desfăşurată în vechiul regim de aceşti agenţi infiltraţi în posturile cheie ale Instituţiilor de importanţă majoră ale Statului. În felul acesta s'ar fi descoperit faptul că absolut toţi provin dintr'o reţea specializată, cu vaste ramificaţii în SPP, DIE, DIA (DIM), DPSM, având la activ zeci de acţiuni de acest soi.

Descoperirea acestei vaste reţele de tip mafiotic, se datorează informaţiilor venite din partea unor foşti colaboratori ai lor dezafectaţi, cât şi activităţii singurului Serviciu Secret de Informaţii (SRI) care a suferit restructurări radicale, vechea conducere fiind schimbată în întregime, iar restul cadrelor ce proveneau din fosta Securitate, în proporţie de peste 70%. La ora când aceste rânduri văd lumina tiparului, peste 25 de inşi implicaţi în această scandaloasă afacere sunt arestaţi, unii daţi în urmărire prin Interpol, iar câteva mii făcând obiectul unor cercetări de anvergură. Printre cei anchetaţi în stare de arest sunt generali, colonei, un comandor de aviaţie şi mulţi oameni de afaceri care au beneficiat de produsele aduse prin contrabandă, fără a plăti taxe vamale.

Tentaculele caracatiţei mafiei au fost retezate, dar nu în întregime, datorită conspiraţiei tăcerii celor implicaţi, ce împiedică ajungerea la vârful piramidei. Cei care ţipă că se încearcă muşamalizarea cazului, sunt tocmai cei care au condus ţara timp de 7 ani şi nu au mişcat un deget pentru stârpirea corupţiei. Nu se cunoaşte nici măcar un singur caz de mafiot arestat sub conducerea tandemului Iliescu-Roman, dimpotrivă, toată lumea îşi aminteşte cum PDSR s'a opus din răsputeri ridicării imunităţii parlamentare lui Bivolaru, cel care a prejudiciat Banca Română de Dezvoltare cu 75 de miliarde de lei şi a fost acuzat de un şir de alte infracţiuni, pentru care trebuia adus de mult în faţa justiţiei. Întrebat de ziarişti, la timpul respectiv, cum apreciază comportamentul parlamentarilor pedeserişti care au votat împotriva ridicării imunităţii acestui escroc, Ion Iliescu a afirmat că *"ne aflăm în faţa impunerii unui Stat poliţienesc"* (!) Uitase probabil epoca postdecembristă, în care oamenii de valoare erau vânaţi pe stradă şi maltrataţi în mod bestial, cu ajutorul bandelor abilitate de el să facă *"ordine"* în Capitală.

Acest *"stat poliţienesc"* a trecut acum la verificarea tuturor afacerilor învelite în ceaţă, descoperind sursele primelor fonduri uriaşe încasate de regimul emanat după convulsiunile din Decembrie. De curând, ziarul EVENIMENTUL ZILEI a intrat în posesia unui document care atestă deconspirarea a 44 din conturile secrete ale lui Ceauşescu. Ce s'a întâmplat cu aceste conturi şi cine a beneficiat de ele după Revoluţia din 1989? *"Regimul Iliescu a făcut tot posibilul pentru a bloca accesul la informaţiile privitoare la afacerile financiare ale lui Ceauşescu. A retezat una câte una, toate pistele care duceau la borcanul cu fonduri"* scrie acest ziar, la începutul unui serial ce îşi propune să scoată adevărul la lumină.

Fondurile deturnate de Ceauşescu dela bugetul Statului, au fost depuse în contul familiei sale în câteva ţări din Europa Centrală, sau pe numele unor firme şi puteau fi retrase printr'un cod de identificare (parolă). Conducerea Băncilor Elveţiene (SBS) a recunoscut existenţa unor fonduri depuse în Elveţia în timpul vieţii dictatorului. Sursele din care el obţinea valuta respectivă, erau încasările pentru vizele de emigrare acordate cetăţenilor de origine germană (2-3 miliarde DM), ale emigranţilor evrei (câteva miliarde dolari), din vânzări directe de armament în zonele conflictuale ale planetei şi prin diverse intermedieri în afaceri de contrabandă internaţională cu comisioane etc.

În afacerile comerciale, în afara instituţiilor cu regim ultra secret, au fost implicate şi firmele: DELTA, TERRA, DUNĂREA, TRUSTUL CARPAŢI (Gosp. de partid) ş.a. Parte din aceste firme aparţineau DSS iar CIE-DUNĂREA aparţinea U.M.0544 din CIE (Centrul de Informaţii Externe), fiind conduse direct de câţiva generali şi colonei de Securitate, fiind specialişti în vânzările de armament, sub direcţia lui Marin Ceauşescu, cel care a fost spânzurat la Budapesta. *"Această întreprindere a fost lichidată cu o grabă suspectă de guvernul Roman"* scrie Dan Badea, autorul cărţii *AVEREA PREŞEDINTELUI.*

Întrebarea pe care şi-o pun cei care au suportat greul tranziţiei, fără o asigurare socială corespunzătoare, deoarece bugetul ţării fusese secătuit, este următoarea: *CINE ŞI-A ÎNSUŞIT ACESTE FONDURI ŞI CARE A FOST DESTINAŢIA LOR DUPĂ UCIDEREA DICTATORULUI, CARE DEŢINEA TOATE CODURILE DE IDENTIFICARE?* Criminaliştii francezi au stabilit că soldaţii Unităţii Militare din Târgovişte, au tras la data de 25 Decembrie 1989 într'un cadavru, deoarece Ceauşescu fusese ucis cu câteva zile mai înainte, după ce au stors dela el toate datele referitoare la uriaşele sume deturnate şi depuse în străinătate.

După evenimentele sângeroase din Decembrie, când cota de simpatie faţă de ţara noastră atinsese un nivel uriaş în toată lumea, în contul *LIBERTATEA* creat de regimul fesenist, au intrat mari sume în lei şi valută. Niciodată regimul Iliescu-Roman nu a dat vreo explicaţie asupra modului în care au fost cheltuite aceste fonduri. Se cunoaşte un singur exemplu. Pentru a fragmenta cât mai mult electoratul şi a bloca accesul partidelor democrate la competiţia electorală, s'au distribuit sume enorme la peste 200 de partide şi formaţiuni politice, unele alcătuite din membrii aceleiaşi familii, adică fiul, soţia şi mama lui.

Toate aceste fapte demonstrează clar că asupra regimului Iliescu planează *PREZUMŢIA DE VINOVĂŢIE,* deoarece la numai câteva luni dela acapararea puterii, au apărut o mulţime de milionari care au pus mâna pe Industrie, Comerţ, Finanţe, Turism etc. Toţi aceşti *"oameni de afaceri"* făceau parte din rândul celor care au sprijinit ascensiunea lui Iliescu, ajutându-l să acapareze toate pârghiile puterii în Stat.

Justiţia, epurată în parte de cadrele compromise prin obedienţa faţă de regimul comunist, are prilejul să se reabiliteze, după o lungă perioadă în care a sprijinit prin complicitate tagma jefuitorilor, apărându-le cu cinism fărădelegile. Având conştiinţa încărcată de povara proceselor criminale în care au distrus zeci de familii, vieţi şi destine ale unor oameni nevinovaţi, în epoca dictaturii, ei au sprijinit prin toate mijloacele consolidarea regimului cripto-comunist al lui Iliescu, pentru a-şi ascunde propriile fărădelegi.

Prin hotărîrea judecătorului Marian Dinu care a schimbat de curând încadrarea juridică de *"subminare a ordinii de Stat"* în *"tulburarea liniştii publice"* pentru Miron Cozma, Justiţia s'a acoperit încă odată de ruşine. Este un adevărat scandal să dai unui criminal ce are pe conştiinţă peste o sută de victime, o pedeapsă pe care Codul Penal o aplică pentru un scandal în piaţă. Aceasta este de fapt adevărata faţă a Magistraturii actuale, ce colcăie de fosile comuniste ce şi-au vândut conştiinţa, Cei care îi vor înlocui în curând, au sarcina să restabilească adevărul şi să ne redea încredere în această Instituţie, asupra căreia planează fără nici un echivoc *PREZUMŢIA DE VINOVĂŢIE.*

RECURSUL ÎN ANULARE
CALE DE ATAC EXTRAORDINARĂ

Urmare din pag.5

mixtă, *a cărei componenţă, procedură şi cale de atac nu sunt prevăzute de nici o lege.* Dispoziţia privind *"comisia mixtă"* contravine art.125 al.1 din Constituţie care spune că *"Justiţia se realizează prin Curtea Supremă de Justiţie şi prin celelalte instanţe judecătoreşti stabilite prin lege"*, deci **nu prin intermediul unor comisii mixte.**

Este de reţinut că, comisia mixtă, în realitate reprezentanţii celor două părţi aflate în conflict, nu este o comisie formată din terţe persoane, care să poată fi obiective, deoarece credincioşii ortodocşi sunt majoritari, iar Greco-Catolicii fiind mai puţini riscă astfel să-şi piardă proprietăţile, deşi proprietatea este o noţiune juridică independentă de numărul părţilor, se dobândeşte prin titlu juridic valabil, opozabil *"erga omnes"*, în sensul art. 480 cod civil.

Pentru aceste motive, argumentate anterior, art.3 din Decretul 126/1990 este în contradicţie cu actuala Constituţie şi este inaplicabil, iar Biserica Română Unită cu Roma (Greco Catolică) trebue repusă în drepturile ei, astfel că nu este cazul aplicării recursului în anulare, prevăzut de art.330 pct.1 c.p.c.

În ceea ce priveşte art. 330 pct.2 nu este vorba de săvârşirea vreunei infracţiuni, pentru a se declara recurs în anulare împotriva deciziei civile nr.359 din Februarie 1998 a Curţii de Apel din Bucureşti, unde Ortodocşii au cerut strămutarea procesului dela Cluj, proces în care Judecătoria şi Tribunalul Cluj au dat câştig de cauză Bisericii Greco-Catolice, hotărînd să fie retrocedată Biserica *"Schimbarea la faţă,"* din B-dul Eroilor, nr. 10.

George VASU

RENAŞTE FSN-UL CRIPTOCOMUNIST-MAFIOT

Dan BITU

Frontul Salvării Naţionale, grupare cripto-comunistă-mafiotă care a luat puterea în Decembrie 1989 cu ajutorul Moscovei, reînvie. Vechii tovarăşi de drum Petre Roman şi Ion Ilici Iliescu pun la cale o ofensivă împotriva partidelor democratice care fac parte din coaliţia de guvernământ, în special PNŢCD.

Întâlnirea unor oficialităţi trandafirii a avut loc la doar câteva zile dela un discurs fulminant în cadrul unui seminar la PNŢCD, al fostului Premier Victor Ciorbea. Acesta a adus critici grave PD-ului şi a acuzat Internaţionala Socialistă că vrea să reînvie FSN-ul. În această plasă ar urma să cadă şi micuţul partid social democrat al lui Sergiu Cunescu, cel care într'o orbire politică a deschis în 1996 cale PD-ului lui Petre Roman către Internaţionala Socialistă. Roman nu era băgat în seamă de social democraţii europeni, deoarece Internaţionala Socialistă sprijinea partidul istoric social democrat, nu gaşca profitoare a Neulanderului. Totuşi, Sergiu Cunescu nu a dat importanţa cuvenită pericolului trandafiriu lui Roman, ajutând partid lui Neulander să formeze o alianţă social democrată prin care a ajuns în coaliţia de guvernământ.

Pericolul a revenit în iarna lui 1997-1998 când partidul lui Roman a început ofensiva pentru distrugerea guvernului din care de altfel făcea parte şi cerând demisia imperativă a Premierului Victor Ciorbea. Foarte grav este că la înlăturarea dela putere a lui Ciorbea a contribuit şi instituţia prezidenţială, identificată ca atare în discursul său, dela amintitul seminar la PNŢCD, de Victor Ciorbea. Fostul premier a făcut şi o radiografie a momentului politic actual şi a urmărilor răsturnării guvernului său. Ciorbea a observat că în noul guvern Radu Vasile, partidul lui Roman are mai mulţi miniştri şi că la nivelul de miniştri şi de secretari de stat PNŢCD a pierdut din putere, fiindu-le blocate pârghiile Puterii.

În fapt în această perioadă asistăm la o ofensivă a burgheziei roşii. Înlăturarea lui Ciorbea şi creşterea ponderii PD la guvernare poate însemna în viitorul apropiat o pierdere de teren a PNŢCD şi o izolare din ce în ce mai crescândă a Preşedintelui Constantinescu. Este momentul ca PNŢCD să facă un proces public al activităţii sale după alegerile din 1996 şi să purceadă cu curaj la o revigorare a acţiunilor sale politice. În cele din urmă şi poate lucrul cel mai important, PNŢCD trebuia să revină la moralitate, prin refuzarea categorică a oricăror compromisuri cu gaşca de profitori a lui Petre Roman care, de când a ajuns în coaliţia de guvernământ nu face decât să faulteze partidele istorice.

Trebue nu în ultimă instanţă să recunoaştem că în acest moment, România se află într'un moment grav. Euforia de după Noembrie 1996 a trecut ieşind la iveală faptul că vechile structuri criptocomuniste-feseniste sabotează pe faţă orientarea spre democraţie şi economia de piaţă. Dacă în acest moment, PNŢCD - cel mai anticomunist partid românesc şi Preşedintele Constantinescu nu vor lua atitudine faţă de refacerea balaurului fesenisto-comunist, soarta reformei şi implicit a României poate fi compromisă pe termen lung.

"REGELE HUILEI" MIRON COZMA, S'A ÎNTORS ACASĂ

Bogdan COSTEA

În urmă cu un an și câteva luni, atunci când liderul minerilor din Valea Jiului, Miron Cozma, a fost arestat și trimis în judecată pentru evenimentele provocate în Septembrie 1991 - vă reamintim, evenimente încheiate cu răsturnarea guvernului condus de Petre Roman - toată lumea a crezut că *"regele huilei"*, cum era poreclit în Petroșani, va fi multă vreme închis pentru faptele sale reprobabile, care au ținut sub teroare un oraș întreg, Capitala, pentru câteva zile.

A început procesul, au venit unul după altul termenele de judecată și, în urmă cu câteva săptămâni, s'a produs marea bombă. Judecătorii au schimbat. încadrarea juridică a pedepsei lui Miron Cozma și, din subminare a puterii de stat, s'a ajuns la tulburarea ordinei și liniștii publice! Sau, altfel spus, Miron Cozma și faptele sale care au cutremurat o lume întreagă - amintiți-vă asaltul asupra guvernului cu sticle pline de benzină - au fost asimilate cu cele ale unui bețiv care, în miez de noapte, face gălăgie pe stradă... Miron Cozma a primit, astfel, o pedeapsă care aproape că nici nu merită a fi amintită gândindu-ne, din nou, la gravitatea faptelor lui.

Rândurile de față mi-au fost provocate de un eveniment care nu a putut trece neobservat în săptămâna care a trecut: eliberarea din închisoare a lui Miron Cozma. La ieșirea din pușcărie, la București, numărul celor care l-au așteptat pentru a-l escorta spre Petroșani nu a fost mare, doar cunoscuți, rude și nelipsiții săi bodyguarzi. La Petroșani, însă, venirea sa a declanșat nebunia a sute, poate mii de oameni, care au stat să-l aștepte până la miezul nopții.

Miron Cozma este ultima speranță a unor oameni care, de când idolul și conducătorul lor a fost în pușcărie, au suferit enorm. Să nu uităm, că minerii trăiau regește în timpul *"domniei"* lui Miron Cozma, în timp ce întemnițarea sa a însemnat valul de disponibilizări, părăsirea minelor, scăderea salariilor, neplata primelor...

Aproape smuls din mașina care l-a adus dela București și purtat pe brațe de ortaci pentru a le ține un discurs, Miron Cozma a apărut în fața minerilor ca un Mesia. *"Cei care au crezut că am să mor închis, au greșit, s'au înșelat"*, și-a început discursul regele huilei. În timp ce muiați de ploaie, minerii aveau totuși puterea să strige *"Am învins"*. *"Luptăm, luptăm, pe Cozma-l apărăm"*, au continuat ortacii, în delir. Și liderul lor a continuat: *"Eu nu am făcut pușcărie, ci temniță grea. Au crezut că mă sperie, mă intimidează, mă termină. Am arătat că sunt miner și fără mineri"*, striga Miron Cozma. Părintele s'a întors acasă, minerii atâta au așteptat pentru a îi reclama pe cei care le conduseseră destinele atâta timp cât Cozma a lipsit, nemulțumiți total de liderii lor, care nu au făcut nimic pentru a le salva slujbele, minerii au văzut în Miron Cozma ultima speranță. *"Am să vin la fiecare mină și o să discutăm. Va trebui să ne reorganizăm ca nimeni să nu ne mai poată distruge unitatea. Mă așteptam la mai mult, într'adevăr, dela liderii pe care i-am lăsat în vale. Nu vor scăpa, însă, cei care au greșit față de voi"*, a promis Cozma.

Pentru a arăta că nu a stat degeaba în pușcărie, Cozma a început să citeze din clasici pentru a explica situația. El le-a profețit ortacilor precum Ștefan cel Mare, spunând că *"Valea Jiului nu e a voastră, ci a urmașilor voștri"*, încheind, spunând că *"pentru a câștiga războaie în afara cetății, trebue să învingem dușmanii din interior"*, asemenea lui Democrit, semn că regele huilei vrea să le plătească cum numai el știe unor mineri pentru situația în care a găsit Valea Jiului. *"Dacă va fi nevoie, o vom lua dela capăt ca în 1990"*, a încheiat liderul ortacilor, prevestind, astfel, noi furtuni pe scena românească. Rămâne să vedem ce va urma pentru el, o continuare a carierei de lider sindical sau una politică, dată fiind oferta Partidului România Mare de a-l pregăti pentru anul electoral 2000 și intrarea în Parlament. Orice s'ar întâmpla, Miron Cozma și-a făcut o revenire în forță în viața Românilor și toată lumea e acum curioasă să vadă ce se va întâmpla până la urmă.

BĂTĂLIA PENTRU FOTOLIUL LUI MUGUR ISĂRESCU

Dan BITU

De curând, Parlamentul a promulgat statutul Băncii Naționale a României, acest lucru însemnând, de fapt, declanșarea luptei pentru fixarea unor noi persoane în Consiliul de Administrație. Așa cum era de așteptat și cum ne-au obișnuit partidele în ultimul timp, totul se va *"tranșa"* în urma unor negocieri lungi și dure, Banca Natională fiind unul dintre obiectivele strategice ale țării prin care cel ce o deține - și e vorba aici de coloratura politică a Guvernatorului - poate contribui chiar și la schimbarea unui guvern. Așa că este de înțeles agitația care a cuprins toate partidele, acestea grăbindu-se deja să își numească echipe de negociatori și să facă propuneri pentru Consiliul de Administrație al BNR. Un loc în fruntea BNR însemană putere și, ca să extindem un pic, trecerea cu bine a alegerilor generale din anul 2000.

Totul trebuia să se schimbe începând cu 1 Iulie '98, data la care să intre în vigoare legea Băncii Naționale a Românei. Actualul Consiliu de Administrație a fost ales în anul 1991 și, având un mandat de opt ani, ar fi trebuit schimbat în 1999. Numai că parlamentarii au apreciat că existența unei legi a BNR implică și alegerea unui nou Consiliu de Administrație.

Întrebarea care se pune este dacă cei nouă viitori membri ai Consiliului de Administrație vor fi politicieni sau specialiști, tehnocrați. După cum ne-au cam obișnuit în ultimul timp, crdem că partidele care negociază se gândesc în primul rând la oameni politici. Și nu ar fi deloc bine! Așa cum s'a descurcat în cei aproape opt ani de când conduce BNR, actualul (încă) Guvernator Mugur Isărescu, bine sau rău, a reușit totuși să mențină cea mai importantă instituție bancară a țării pe o cale de mijloc, echidistantă față de partidele aflate la putere, indiferent dacă ele s'au numit FSN, PDSR, CDR sau PNȚCD. Din Parlament veștile care vin ne arată că principalele partide și-au împărțit deja cele nouă posturi din Consiliu: 3 pentru PNȚCD, 2 pentru PD, câte unul pentru PNL, PDSR, PUNR și PRM. Unul dintre cele trei posturi ale țărăniștilor ar urma să fie cel de Guvernator al B.N.R., în timp ce democrații lui Roman și cei ai lui Iliescu se luptă pentru a-și instala *"omul"* ca viceguvernator.

Cel mai vehiculat nume pentru postul de Guvernator este cel al țărănistului Mircea Ciumara. O persoană destul de controversată, care a deținut un portofoliu ministerial în cabinetul Ciorbea, dar a fost apoi acuzat de toată lumea că... a făcut mult mai puțin decât a promis. La rândul lor, cei din partidul condus de Ion Iliescu îl propun va viceguvernator pe Florin Georgescu, și el fost ministru de finanțe, dar în timpul mandatului lui Nicolae Văcăroiu. Tot pentru acest post se pare că are și PD un candidat, anume Vlad Soare, o personalitate a finanțelor românești dar, și el, cu destule probleme privind activitatea sa din trecut, o *"carte de vizită"* care nu îi face cinste.

Toată lumea spune că noul Consiliu de Administrație va fi ales într'un timp record pentrucă negociatorul Fondului Monetar Internațional, Paul Thomsen, vrea să știe cu cine poate discuta și ce politică monetară va alege noua conducere. Sperăm să fie așa, numai că parlamentarii noștri nu prea ne-au dat motive să credem că, atunci când e nevoie, pot munci zi și noapte spre binele țării...

DREPTUL LA LIBERTATE

Mihai GHEORGHIU

Era prin 1984, când încă mă găseam în România, în mijlocul luptei cu autoritățile, în vederea obținerii acelui nenorocit de pașaport care urma să-mi recunoască dreptul la libertate și, implicit, de a emigra în America.

Eram deja la capătul puterilor. Sistemul nervos începuse să dea semne acute de oboseală și simțeam că în curând nu am să mai pot rezista și că ceva se va întâmpla.

Devenisem extrem de nervos și mai ales irascibil și culmea, că deși îmi dădeam seama de asta, totuși nu mă puteam controla.

"Pierdusem" serviciul de mult timp, apoi au urmat rând pe rând, mașina, cărțile, lucrurile personale și în cele din urmă, apartamentul.

Locuiam pe unde puteam și nu era deloc ușor. Starea de tensiune creată de *"sindromul așteptării"* se accentua vizibil și era alimentată din plin, de reprizele tensioante ale *"vizitelor"* făcute periodic la mai toate forurile așa-zise competente, ce urmau să-mi recunoască *"poate"*, dreptul de a fi liber.

Făcusem cererea de emigrare în urmă cu mai bine de patru ani și cam tot în același timp acționasem *"deschiderea dosarului" la Ambasada Americană"*, de unde nu am primit prea multe încurajări referitoare la posibilitatesa acordării unei vize. Tocmai în acel moment Americanii constrânși de interese și presiunile lui Ceaușescu, au redus și chiar sistat vizele de emigrare dinspre România. Era și normal, nu? În România nu exista abuz, nici exploatare sau nedreptate... Totul era frumos și corect...

Cei care fugeau, cei care cereau să emigreze erau niște aventurieri, niște nebuni trădători de neam și țară. Cel puțin aceasta era viziunea celor de care depindeam în a pleca definitiv din România.

Având soție și doi copii, nu m'am încumetat să *"fug"* și deci am ales latura legală, mai ales că pe undeva în legile constituționale ale României, dreptul de a emigra era un drept legitim și consfințit.

Ce puteam face? Eram tânăr și plin de vitalitate și speranțe. Mă uitam în jurul meu și nu vedeam decât mizerie, lipsuri și mai ales, nedreptate și ipocrizie.

Țara îngenunchease înfrântă de megalomania și nebunia unui clan susținut artificial de ființe iraționale, dezinteresate și mai ales, rău intenționate, puse pe căpătuială și dominate numai de interese proprii și numai atât...

Bucureștiul, orașul meu natal, devenise teatrul operațiunilor de *"sistematizare"* dictate de Ceaușescu care, în faza lui avansată de boală mintală nu precupețea și nu ierta nimic...

Mai întâi a dărâmat casele oamenilor, uneori construcții monumetale cu valoare istorică. Nu s'a ținut seama de nimic. Tăvălugul comunist a călcat sub fierul șenilelor escavatoarelor de producție sovietică, nu numai inima Bucureștiului, ba, mai mult, inimile și sufletele îngenuncheate ale celor care priveau printre lacrimi cum odată cu zidurile albe ale caselor construite de ei, de părinții și bunicii lor, se prăbușeau, se sfărâmau și sufletele lor însângerate. Așa au murit mulți, așa a murit Octav, unchiul meu, așa a început să moară Bucureștiul, așa a început să moară România...

S'a acționat fără milă, fără scrupule, iar prostia și răutatea au devenit autoritate și mai ales omniprezente.

Lumea suferea, dar ovaționa. Televiziunea, radioul și mai ales presa, erau ocupate până la refuz de *"probe"* pozitive ale victoriei socialismului multilateral dezvoltat din România, în timp ce marea majoritate a populației suferea de frig și foame...

S'a trecut la demolarea bisericilor care stăteau potrivnice megalomaniei și încăpățânării Dictatorului agramat. Printre bisericile demolate fără milă a fost și Biserica Sf. Vineri, biserică păstorită de Preotul Bogdan și Preotul Prof. David. O întreagă populație privea mută și consternată. Se depășise cu mult prea mult orice limită a rațiunii, orice limită a bunului simț.

Sistemul dictatorial al lui Ceaușescu condus indirect de agramata-academician, acționa pe față, sfidând cu nerușinare.

Ceaușescu era deja depășit de situație. Dezinformat și manipulat cu ușurință, afectat iremediabil de megalomania care-l cuprinsese, acționa din ce în ce mai necontrolat.

Pe lângă lipsa mâncării, s'a adăugat lipsa carburanților și implicit raționalizarea benzinei, a gazelor, a curentului electric.

Ceaușescu ajunsese în culmea nebuniei, iar cei din jurul lui, în general figuri impersonale, de obicei nepregătite și, ceea ce este mai dăunător, rău intenționate, nu au făcut nimic, ba mai mult, au contribuit direct la înfăptuirea și definitivarea *"actului"* distructiv îndreptat împotriva României și implicit, a poporului român! Pe lângă Ceaușescu, aceștia sunt mult mai vinovați de tot ceea ce s'a întâmplat în România. Ingratitudinea lor precum și lipsa de personalitate, accentuată de egoismul maniac de a obține avantaje proprii și de moment, în pofida și detrimentul unui întreg popor, a dus implicit la dezastrul binecunoscut.

Continuare în pag. 8

PÂNĂ LA CAPĂT !

Cinste celor care, cu mult timp înaintea elaborării a ceea ce este îndeobște cunoscut sub denumirea *"Legea Ticu"* și-au recunoscut momentele de slăbiciune, de cădere! Aceștia se pot bucura de îngăduința noastră și de iertarea lui Dumnezeu, chiar dacă sub vremuri, cândva, debusolați de felurite lovituri ale vieții sau prinși nepregătiți de felurite ispite, au semnat angajamentul cu Securitatea, aceste angajamente nefiind altceva decât alte fețe, variante ale pactului luciferic.

Nu doar în mai micile sau mai marile dregătorii seculare trebue să se producă trezirea morală, ci și în rândurile slujitorilor Bisericii. Preoți, pastori și alte ranguri ale diferitelor biserici, indiferent de denominațiune, ar trebui să-și cerceteze fiecare sufletul. Și fiecare să mărturisească, în fața turmei ce o păstorește, cele ce sunt de mărturisit. Iar dacă turma dorește să fie păstorită de un alt serv al lui Dumnezeu, vechiul păstor nu trebue să se considere anatemizat.

De fapt, Dumnezeu poate fi slujit în foarte multe și tot la fel de importante feluri, nu doar în sutană, dela amvon sau din altar.

Trezirea morală e necesară în orice sector de activitate. Dacă s'a început curățirea, să se meargă până la capăt.

•••

A FI NAȚIONALIST

A fi naționalist nu e deloc un lucru blamabil, dacă se așează naționalismul în limitele adevărului.

Desigur, precum Pilat din Pont, ne putem pune întrebarea: ce este adevărul? Adevărul se afla în fața lui Pilat, dar procuratorul și-o fi petrecut copilăria și efebia supravegheat de învățători din tagma scepticilor. El n'a putut atunci să recunoască Adevărul.

Revenind în prezenta mundanitate, putem spune că societatea românească trebue supusă unui amplu, unui amănunțit, unui sever consult spiritual. Să fie alungat demonul autoflatării. Să fie îndepărtat dela noi și din noi duhul pompierismului. Să înceteze doinăreala. Să nu ne mai îmbătăm cu apă chioară. Să ne citim fără părtinire, să ne citim corect Istoria.

Putem fi naționaliști doar atunci când găsim răspunsul unei întrebări de-a lui Moromete: *"Pe ce te bazezi ?"*

Divinul Răscumpărător a spus: *"Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!"*

Nu-mi place România cum e - și cam de multă vreme e așa cum e - de multe ori mă întristează, ba chiar, uneori, mă înfurie, dar o iubesc și-i doresc s'o înnece Lumina. Bineînțeles, nu aceea care *"vine dela Răsărit"*.

Dan Emilian ROȘCA

NU SE REZOLVĂ PROBLEMELE VECHI, DAR SE CREAZĂ ALTELE NOI

—Nicolae VORNICU—

De o bună bucată de vreme, parcurgem o suită de evenimente care fac să ne discrediteze şi să ne umilească în faţa ţărilor alături de care, majoritatea dintre noi, dorim să ne situăm.

A fost mai întâi prelungită criza politică şi guvernamentală, urmată de situaţia tensionată din Transilvania dintre Ortodocşi şi Greco-Catolici, scandalul copiilor infractori din Germania, cu implicarea personalului dela ambasada din Bonn şi cu repercursiuni la poliţia din Craiova, iar nu de mult ampla contrabandă cu ţigări de pe aeroportul militar Otopeni, în care sunt implicate persoane din instituţiile fundamentale ale statului. Este de regretat faptul că, pe fondul crizei morale şi a dezbinării politice din coaliţia guvernamentală care contiunuă să persiste, a intervenit şi o învrăjbire confesională, datorată în mare parte înalţilor noştri ierarhi ortodocşi care, în mod cu totul nefiresc, se împotrivesc la repararea actelor samavolnice ale vechiului sistem şi se alătură frontului de tip comunist descendent din FSN.

Problema confesională a fost amplu dezbătută de mass-media din ţară, începând cu incidentele dela biserica *"Schimbarea la faţă"* din Cluj, a *"Marşului tăcerii"* organizat în 20 Martie de IPS Bartolomeu Anania, iar mai recent declaraţia aceluiaşi înalt ierarh, cum că va propune Sfântului Sinod să accepte implicarea clerului în politică.

Consider că, problema conflictului dintre Ortodocşi şi Greco-catolici, ca de altfel şi critica manifestărilor religioase în spaţiul universitar Bucureşti, au fost puţin exacerbate, creind derută şi nu au fost de bun augur în rândul credinciosilor ortodocşi.

A pretinde că *"biserica"* organizează procesiuni asemănătoare defilărilor medievale ale inchiziţiei, că manifestările religioase din universităţi vor să înlocuiască dogmele comuniste cu altele religioase sau că Asociaţia Studenţilor Creştini Ortodocşi din România (ASCOR) este o asociaţie fundamentalistă, agresivă, intolerantă cu accente necivilizate, mi se pare o gravă ofensă adusă întregii creştinătăţi ortodoxe române.

Că în ierarhia bisericească sunt persoane cu diverse funcţii care, pentru a-şi păstra poziţiile privilegiate, se complac ca persoana lor să fie identificată cu biserica, este adevărat. Dar total neadevărată mi se pare ideea din partea unora care, de exemplu, egalează mesajul unui înalt ierarh ortodox cu *"mesajul Bisericii Ortodoxe"*, deoarece un ierarh sau altul nu înseamnă biserica însăşi.

În timpul ultimei vizite pe care Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa a făcut-o în ţară, spunea printre altele că *"într'o şcoală americană poţi să vorbeşti despre orice: despre sex, droguri, despre crime, despre homosexualitate, dar nu despre Hristos sau credinţă, iar dacă aduci crucea în şcoală poţi fi dat afară"*. Nu ştiu dacă în America, considerată model al democraţiei şi al toleranţei, aceste acţiuni sunt privite cu simpatie sau cu dispret şi dacă asemenea situaţii s'ar cuveni să le promovăm şi noi în locul aşa-ziselor dogme religioase şi prozelitism ortodox.

Cât priveşte contrabanda cu ţigări, la un nivel atât de înalt, a făcut pentru mine să-mi revină în memorie din vremea copilăriei vorbele bunicului meu, atunci când se întâmplau diverse fapte compromiţătoare şi când cu amărăciune spunea: *"râs mare tăicuţule, neruşinare mare"*.

După ce timp de peste o lună de zile am fost aproape exasperaţi de către televiziune şi presă cu *"operaţiunea ţigareta"*, constatam din ce în ce că evenimentul a devenit uşor lipsit de importanţă şi cu un final care nu se întrevede pe curând.

Acest mod de abordare şi de încetineală în rezolvarea unor probleme majore de interes naţional, ne este demonstrat printre multe altele şi de aflarea celor întâmplate în Decembrie '89.

Punctul de vedere al Domnului Preşedinte Emil Constantinescu, pronunţat oficial, a fost acela că societatea românească trebue să afle adevărul în legătură cu cele întâmplate la vremea respectivă. Ori cum se poate ajunge la acest deziderat când persoane cu funcţii importante în stat sunt de acord cu o iniţiativă legislativă privind amnistierea *"faptelor"*, fără stabilirea vinovaţilor din cadrul armatei care, chipurile, ar culpabiliza întreaga instituţie din care aceştia fac parte. Se vehiculează şi motivează tot mai mult ideea că în Decembrie '89 s'a tras din ordin.

Sunt cunoscute cazuri de foste cadre militare din armata română care au făcut ani grei de detenţie - iniţial conadmnaţi la muncă silnică pe viaţă, cu confiscarea integrală a averii - pentru crime de război, vinovaţi de infracţiunea de a fi tras tot din ordin şi care ordin, în faţa instanţelor de judecată, nu a fost acceptat ca argument de nevinovăţie. Mi se va reproşa că situaţiile nu sunt comparabile, fiind complet diferite. Aşa este, dar prin această comparaţie vreau să remarc şi acea diferenţă care, cu atât mai puţin s'ar fi cuvenit din partea conducerii M.Ap.N. - să susţină amnistierea infracţiunilor din Decembrie '89 a cadrelor militare implicate -: în timp ce pe front se trăgea împotriva inamicului şi a partizanilor acestuia, în Decembrie '89 s'a tras de către Români în fraţii lor, înrudiţi prin sânge.

Citesc adesea în presă că principalul partid de guvernământ, P.N.Ţ.C.D. este într'o profundă cădere de imagine şi cu nostalgie mă întorc cu gândul la P.N.Ţ. din anii 1945-1946. Acest lucru mă nelinişteşte şi mă întristează mai mult când văd că diriguitorii de azi ai principălului aliat al P.N.Ţ din acea perioadă nu au învăţat nimic din lecţia istoriei.

DREPTUL LA LIBERTATE

Urmare din pag. 7

Pentru mine, controlat puternic de principii curate în bazele unei educaţii nepătate de mantia *"roşie"* a doctrinei comuniste, nu a existat o altă cale decât *"plecarea"*.

Compromisul nu a existat, nici măcar luat în consideraţie ca o oarecare alternativă.

Nu am ştiut mai nimic de America, ba mai mult, mă înfioram la gândul părăsirii Pământului şi mormântului strămoşesc, a rudelor şi prietenilor mei, a locurilor sfinte unde am iubit şi suferit, dar ce puteam să fac?

Aveam în spate responsabilitatea unei soţii şi a doi copii mici şi pe deasupra eram impulsionat de propriile principii care deveniseră atât de antagoniste respectivelor doctrine...

Privind în retrospectivă, tind să cred totuşi că decizia de a emigra nu a fost cea mai corectă. Mă simt oarecum vinovat, ba chiar ruşinat de faptul că am dezertat. Trebuia poate să rămân, să lupt într'un fel anume spre corectarea situaţiei, să contribui cât decât la îndepărtarea răului. Am preferat plecarea şi ostracizarea sufletească, durerea şi suferinţa emigrării. A fost sau nu cea mai bună soluţie? Nu ştiu nici acum, dar am înteles cu certitudine că ROMÂNUL nu poate trăi departe de Patrie. Nu poate fi fericit, iar preţul libertăţii este atât de mare!

Mihai GHEORGHIU

Instantanee

T.B. ŞUŢEANU

ÎNCĂ O SFIDARE

Când bună parte a conducătorilor lumii democrate din centrul şi Estul Europei se întâlnesc la Yalta legendară pentru noi soluţii către întoarcerea cât mai grabnică la proprietate, individ şi economia liberă, de piaţă, Ion Iliescu (cel mai mare comunist doctrinar român, autorul conceptului marxist *"educaţia ateistă a tinerei generaţii"* - cel care în ziua de 22 Decembrie 1989 a fost adus *"de acasă"* şi pus în locul lui Ceauşescu) a plecat în China spre a lua noi indicaţii direct dela partidul comunist. După preluarea puterii prin deturnarea principiilor revoluţiei anticomuniste şi după şapte ani de conducere criptocomunistă, acest gest vine să-i dea complet arama pe faţă a unui ultim marxist rătăcit în România sfârşitului de veac şi de mileniu.

•

CÂRTIŢA DE NOAPTE

În acest timp, cel mai insolent poet marxist din Estul Europei (al doilea după Maiakovski) a făcut ce-a făcut şi a reuşit *"să-l convingă"* pe primul crainic al televiziunii de stat, numit de marele marxist Silviu Brucan, grăsunul de Florin Brătescu îi dă grăsanului de Păunescu spaţiu la postul de televiziune particulară (finanţată de China), unde în fiecare Sâmbătă noaptea ne reminte că acum crede în Dumnezeu, că poartă pe umeri *"întreaga grijă"* dată de cultura română şi valorile deosebite ale neamului şi, sub denumirea de *"Schimbul de noapte"* vine din noaptea comunistă şi ne face cenaclu personal spre un total dezgust şi-o sfântă revoltă a spiritrului şi a tradiţiei româneşti.

•

CLĂNŢĂII CONTORSIONAŢI

Într'un disperat *"a la recherche du temp perdu"*, Valeriu Tabără, Adrian Năstase (cu anexa sa feminină Punak) şi complet rătăcitul Vadim Tudor se storc din răsputeri să fabrice amănunte minore cu *"cazuri concrete"* dezvăluite de propriul electorat că în România *"se moare de foame"*, ţara a ajuns să aibă în exterior *"cea mai proastă imagine"* de când se ştie, iar noua putere *"dă dovadă de o crasă nepricepere în a conduce"*, deoarece totul se face normal, adică invers de cum s'au obişnuit să vadă ei lumea cu ochelari de cal marxişti, de pe poziţia leninistă a celor doi paşi înapoi - impuşi de istorie - adică întoarcerea la social democraţie. Aflându-se complet în derută, după 45 de ani de comunism şi şapte de criptocomunism, cei trei folosesc un limbaj contorsionat, alambicat, ambiguu şi insolent dintr'o vădită disperare de cauză. Audeinţa lor se mai află la cei din mafiile economice, la foştii debarcaţi şi la o parte a pensionarilor care nu au muncit, n'au avut vechime şi nici salarii care să le asigure o pensie medie decentă, precum şi la lumpeni şi analfabeţi, într'un cuvânt la fanatizaţii creaţi de educaţia marxist-leninistă. Numărul acestora este într'o vizibilă descreştere iar natura îi cheamă pe tot mai mulţi la încheierea ciclului biologic, despre care toţi au uitat, că sunt simpli muritori cu vederi limitate.

•

LABORATOR 66

La emisiunea *"Cu ochii în patru"* a TVR, tânăra Irina Luca (o adevărată reprezentantă a tinerei generaţii revoluţionare în presă), ne dezvăluie, cu o evidenţă tulburătoare, de unde vin (sau au venit) mineriadele şi ce s'a întâmplat în ziua de 13 Iunie 1990 în Televiziunea română. Aflăm astfel că *"istoricul"* Răzvan Theodorescu, după un telefon dela preşedintele Iliescu, întrerupe emisiunea o oră pentru a crea în ţară impresia de haos, iar minerii vin la Bucureşti după alt telefon dela Preşedintele Iliescu. Un martor ocular (aflat atunci lângă Miron Cozma) ne dezvăluie amănuntul cutremurător şi perfect act de condamnare al dialogului Cozma-Iliescu. Cozma întreabă *"contrariat"* de ce Cămărăşescu a ordonat tuturor minerilor din schimburile II şi III să meargă la Bucureşti, e chiar aşa de grav? *"Da, Miroane,* răspunde Iliescu. *Veniţi la Bucureşti, măi dragă, fiindcă am mare nevoie de voi..."* Şi revedem, în emisiunea *"Laborator 66"* cum au venit minerii, ce le-a spus cel care i-a chemat şi că aceasta este rezultatul laboratorului 66", denumire dată unui centru psiho-politic dela Petroşani unde se urmărea starea minerilor din Valea Jiului, centru înfiinţat de KGB şi preluat de Securitatea lui Ceauşescu. Denumirea laboratorului vine dela drumul naţional 66, care trece prin această vale. Încă odată se vede cât de *"marcat"* a fost (şi este) Ion Iliescu de spiritul KGB.

•

MARILE CASANDRE GĂLĂGIOASE ÎN VACANŢĂ

Odată cu începerea verii - după ce şi-au făcut suma necesară unei vacanţe boiereşi - Cristian Tudor Popescu, Dumitru Tinu şi Marius Tucă (incitatorii de stânga şi tulburăţorii programatici ai evidenţelor româneşti din acest moment istoric) - ne-au anunţat, prin posturile Antena 1 şi Pro-TV că întrerup emisiunile *"Milionarii dela miezul nopţii"* (sic) şi *"Întâlnire cu presa"* pe considerentul că... au obosit, merită şi ei o pauză. Nu cumva, cu toată *"îndrăzneala"* lor comercială şi propagandistică au simţit că lumea culturală şi cea de bun simţ îi dezavuează? Căci prea erau alături de drum şi de curentul de azi care bate puternic, liber, curat şi ireversibil către România tradiţională, a marilor şi micilor proprietari care se debarasează tot mai evident de puturoşii şi mincinoşii creaţi de comunism care au trăit minunat 50 de ani din *"datul cu gura"*. Modul lor catastrofal de a vedea lumea îi interesează, ţara este astăzi la praşila întâia, la privatizarea industriei, la refacerea comerţului şi cu o nădejde enormă în refacerea culturii şi a ierarhiilor.

•

LA PRAŞILA ÎNTÂI

Ies dimineaţa din sat şi întâlnesc un câmp de vis, mai mult decât bucolic, e câmpul nostru românesc de azi. Roua străluceşte în miriade de bogăţie de argint în iarbă, porumbul stă adâncit ca soldaţii, verde şi până la genunchi, grâul şi orzul se află la momentul de imense mări verzi cu spicul unduind sub briza zorilor iar macii, ochiul boului alb, floarea galbenă de rapiţă şi albastrul mov al ciocului berzii vin şi înveselesc masa de-un verde crud, cum numai marile şi bunele ploi din Mai au putut să facă sub bunătatea Celui de Sus care ni le-au trimis la timp. În acest decor căruţele cu caii întorşi la coş să mănânce, tractoarele cu prăşitori în cinci cuţite, automobilele Dacia, dubiţe şi biciclete statice (lăsate la capul locului) ne trimit spre oamenii presăraţi să prăşească porumbul, floarea soarelui, pepenii şi roşiile puse pe mari loturi să îmbogăţească pieţele. Mazărea, care a facut deja bun bob, a năpădit pământul (astfel dela 8.000 lei kg în păstăi a ajuns în două săptămâni la 1.500 lei kg). Iată soluţia jocului preţurilor! Cei mai săraci oameni ai satului (Piciote şi Leana lui) care lucrează pe la alţii sunt graşi, sănătoşi, cu o imensă mirare. Atunci când îi aud pe politicienii *"de stânga"* (comuniştii) că în România se moare de foame. Astăzi, când scriu aceste rânduri sunt *"Moşii de vară"* şi oamenii duc dela unul la altul (dar mai ales celor mai săraci) pomană, vase pline cu mâncare, băutură şi fructe de sezon. Cei peste 7.000.000 de proprietari îşi muncesc pământul într'o plinătate materială a vieţii tradiţionale, dând cu sapa cu gândul la suflet, la obiceiuri şi la Dumnezeu. Mă simt între ei la mine acasă, foarte departe de minciunile pe care le fabrică încă un creier atins de sida morbului socialist pe care-l numim Ion Iliescu, aflat acum în China.

PLEDOARIE PENTRU CARTEA NEAGRĂ A COMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA

-câteva aspecte-

—Aurel S.MARINESCU—

Este imperios necesar ca lumea românească să cunoască ADEVĂRUL despre banda de spioni ai Moscovei şi trădători grupaţi în aşa-numita Secţiunea română a Internaţionalei a 3-a, rebotezată mai târziu PCR. Câteva sute de leneşi trântori care niciodată nu au realizat ceva, drojdia societăţii româneşti şi care, cu ajutorul sovietic militar şi moral au ajuns la cârma ţării pe care au transformat-o în colonie sovietică. În schimb, ei au ocupat casele celor care au muncit ca să le aibă, şi-au ordonat construcţii de palate, au dus o viaţă de opulenţă scandaloasă, de lux şi desfrâu, în care timp locuitorii ţării trăiau înfometaţi şi în tot felul de lipsuri şi privaţiuni, supravegheaţi de poliţia politică ce şi-au creat-o.

Diferenţa între comunismul lui Dej şi Ceauşescu faţă de cel neocomunist al lui Iliescu şi în continuare după aşa-zisa *"schimbare'* este că, în timp ce primul a fost un furt, un jaf organizat la nivel naţional, atât în sectorul de stat cât şi dela cetăţenii ţării, al doilea s'a concentrat la hoţia şi furtul doar din sectorul de Stat (cel particular de fapt nu mai există) şi prin toate metodele garnitura a 2-a a PCR şi fiii nomenclaturiştilor îşi doresc privatizarea lui în favoarea lor. În acelaşi timp menţinând ceea ce au tâlhărit părinţii şi înaintaşii lor dela locuitorii ţării.

În comunismul lui Dej, reforma agrară, stabilizarea, naţionalizarea industriei, comerţului, băncilor, mijloacelor de transport şi locuinţelor, confiscarea averilor, lichidarea moşierimii în Martie 1949, abolirea monarhiei, colectivizarea, toate au fost prilejuri ca lichelele nomenclaturiste, hienele dela oraşe şi sate, transformate în oamenii partidului sau aflaţi în instituţiile pe care s'a sprijinit PCR - poliţia politică şi Miliţia -, să fure la dimensiuni naţionale sub pretextul *"luptei de clasă"* şi să-şi însuşească bunurile *"duşmanului de clasă"*.

Cei din vârful piramidei s'au mutat în frumoasele vile din cartierele bucureştene Jianu (azi Primăverii), Parcul Domeniilor, Cotroceni. Foştii proprietari - despre drama lor azi nu se prea vorbeşte - au fost obligaţi să-şi părăsească locuinţele în câteva ore, mulţi deja arestaţi şi unii, *"fericiţii"* deja fugari, plecaţi din ţară.

Azi pe Dl. P. Roman şi banda sa îi doare soarta locuitorilor, ca şi dânşii, ai acestor imobile. Nu se vorbeşte însă nimic despre bunurile mobile aflate la data acaparării lor de către adepţii lui Lenin şi Stalin. Acele bunuri însumau sute de milioane de dolari în mobilă fină, covoare persane manuale originale, tablouri valoroase, colecţii diferite de artă, bronzuri, cristale, argintărie, bijuterii etc. Unde sunt ele? Şi unde sunt bunurile confiscate prin sentinţe judecătoreşti date în procesele politice? Cine le-a cumpărat pe preţuri derizorii, altcineva decât tot ei, aşa-zişii comunişti ce condamnau proprietatea şi acumularea de bunuri?

Un exemplu elocvent l-am aflat de curând la Simpozionul dela Sighet, datorită comunicării D-nei Lavinia Betea (Arad), *"Manipulări în procesul politic", Complotul antistatal dela Bulei-Săvârşin 1948.* Autoarea afirmă, în urma cercetărilor făcute, că fostul muncitor a ceferist din Cluj, Şoltuţiu Ion, colonel de Securitate care l-a schingiuit pe Lucreţiu Pătrăşcanu şi i-a inventat toate învinuirile, trăieşte azi între bunurile mobile ale lui Pătrăşcanu pe care le-a cumpărat cu preţuri derizorii dela Consignaţia, după ce victima sa a fost condamnată şi cu confiscarea averii, aşa cum se proceda. D-na Betea, care l-a vizitat pe acest Şoltuţiu, torţionar renumit, azi pensionar, a declarat că ea nu a văzut în viaţa ei o casă mobilată mai elegant şi luxos ca a acestui criminal care, printre altele, a cumpărat şi 10 statui Tanagra, foste ale lui Pătrăşcanu, cu 1 leu fiecare, statui care valorează zeci de mii de dolari. Ca Şoltuţiu au procedat toţi torţionaii anchetatori ai Securităţii, cât şi procurorii militari.

De asemenea, nu se vorbeşte nimic despre un alt imens furt săvârşit sub Ceauşescu. În urma cutremurului din Martie 1977, s'au scos din casele mai mult sau mai puţin avariate, cât şi din cele parţial sau total prăbuşite, toate bunurile mobile recuperabile care nu au fost predate proprietarilor de drept, ci depuse în pavilionul Expoziţiei Naţionale de lângă Casa Scînteii. Mobile stil de mare valoare, obiecte de artă, tablouri, covoare persane etc., etc. Ceauşescu personal a dispus ca nomenclaturiştii dela un anumit nivel în sus din CC al PCR să-şi aleagă şi să-şi însuşească din acele bunuri, după *"pofta inimii"*. Desigur că totul a fost luat. Nu se cunoaşte până la această dată ca unul dintre beneficiarii-profitori ai acestui *"furt legalizat"* sau urmaşii lor să se prezinte şi să declare ori să predea obiectele luate care, de fapt şi de drept, îi aparţineau. Nici unul!

Se vorbeşte de iertare creştinească şi de reconciliere! Consider că iertarea aparţine lui Dumnezeu, ea este divină şi numai El poate să ierte. Iertarea datorită culpabilităţii penale - a nu se amesteca - aparţine justiţiei şi nimic din cele ce s'au petrecut în regimul comunist din România nu a fost pedepsit de justiţia omenească, fie chiar formal. Întrebarea este: se poate porni pe drumul renaşterii morale şi al reconcilierii în asemenea situaţie, cu victimele şi călăii şi profitorii împreună?

Oarecare idee despre cât a fost jefuit poporul român de comunişti se găseşte în cartea recent apărută la Bucureşti, *"Averea preşedintelui Ceauşescu"*. Mai grav este cum averea acestui odios personaj a fost atât de râvnită: căci după inventarierea ei în 1989 - guvernul Roman - *"lupii tineri şi bătrâni, comuniştii sau puii de comunişti, la fel de hămesiţi, au ronţăit cu dinţii sau gingiile ciolanele aşa-numitei Gospodării de Partid. A fost un jaf general, cu lingura în dreapta şi cu legile în stânga"*. Nimic nu a revenit poporului jefuit. Trebue doar menţionat că la 31 Decembrie 1989, totalul patrimoniului fostelor comitete şi instituţii de partid a fost de aproximativ 2,23 miliarde dolari, şi suma nu reprezintă nici pe departe realitatea când leii găsiţi la sediul CC nu s'au numărat, ci măsurat în metri cubi, iar dolarii în milioane. Bineînţeles, totul a dispărut!

Se vorbeşte destul de puţin de vânzarea de sclavi practicată de regimul comunist din România. Ceauşescu a încasat sume uriaşe în valută pentru vânzarea etnicilor germani lăsaţi să emigreze în Germania sau pentru Evreii ce au emigrat în Israel.

Despre prima categorie se apreciază la 200.000 contracte înmulţit cu 10.000-15.000 DM de persoană, deci circa 2-3 miliade DM. De menţionat că acordul fiind secret, a rămas în continuare secret, regimurile neocomuniste de după 1989 nu doresc ca să fie ştiut acest târg de sclavi. Banca română BRCE continuă să refuze divulgarea operaţiilor valutare de plată germană pentru comerţul de sclavi şi de asemenea, Commerzbank AG - Neuss. Se ştie doar că cel ce le cunoaşte, colonelul C. Anghelache trăieşte bine mersi, nesupărat într'o vilă în Elveţia şi tace.

Toată lumea ştie că statul Israel a plătit ca Evreii să plece din ţara la care mulţi dintre ei au contribuit să o comunizeze. Se estimează că s'au negociat 400.000 de plecări din România între partea română şi rabinul Moses Rosen. Unele surse Mosad confirmă că statul israelian şi organizaţii evreieşti ar fi plătit 60 milioane dolari, ceea ce însă nu pare de crezut, preţul fiind mult mai mic în comparaţie cu etnicii germani. Aflarea plăţii reale rezultată din tranzacţie a fost blocată de cuplul Iliescu-Roman, cu explicaţia de a nu deranja... Moscova. Graţie însă informaţiilor date de generalul Pacepa în cărţile sale, exportul de Evrei din România spre Israel a început încă de pe vremea lui Dej, după ce acesta a obţinut aprobarea lui Hrusciov în Octombrie 1958 şi la rândul lui a dispus ca D.I.E. să se ocupe de această operaţiune de export.

Un agent Mosad, Henry Jacober din Londra, a lucrat cu artizanul afacerii, Gh. Marcu, ofiţer D.I.E., rezident atunci la Londra. Dela această vânzare de sclavi, dar mascată, nu chiar vânzare, ci un sistem *"troc"*, marfă contra marfă, Evrei contra pui, curcani, vite, oi, porci, apoi construirea în România de către partenerul afacerii a unor ferme şi crescătorii ultramoderne de păsări şi animale dotate

Continuare în pag. 11

PAGINI DIN EPOPEEA REZISTENŢEI ANTICOMUNISTE DIN MUNŢII BUCOVINEI

Culegere de Erast CĂLINESCU

Motto: *"... Am fost aşa de prigonit că dac'am luat dela cineva o mână de făină, fiind nemâncat de câteva zile, a trebuit să fug în vârful muntelui, să fac foc. Acolo unde nu era apă, dezbrăcam cămaşa şi o storceam în ceaunul de mămăligă şi o mâncam, de multe ori goală..."*
Constantin Cenuşă

În ultimii ani s'au publicat o serie de studii şi reportaje, bazate pe anchete, documente şi mărturii, asupra partizanatului bucovinean, - datorite unor istorici sau jurnalişti, ca Adrian Brişcă, Lucia Hossu, Constantin Dinu Vasiliu, Alexandru Băncescu, Alexandru Zotta şi alţii. Cercetările acestor autori au dus la dezvăluirea motivaţiei şi eroismului partizanilor bucovineni, dar şi a trăirii umane de către aceştia, a încercărilor prin care au trecut, împreună cu apropiaţii lor. Aceste cercetări, iniţiate imediat după căderea regimului comunist, au beneficiat de mărturiile directe ale ultimilor supravieţuitori şi de descoperirea de *"memorii"* ale unora din cei dispăruţi, pe de o parte, cât şi de accesul la arhivele Securităţii, deschise cercetătorilor Institutului naţional pentru studiul totalitarismului, pe de altă parte.

Rândurile de faţă înmănunchează o parte din aceste informaţii, în scopul de a oferi cititorului pagini din tragediile asumate în mod conştient şi eroic, de către luptători şi de familiile lor, pentru apărarea pământului care le-a dat viaţă şi pe care l-au putut moşteni datorită jertfei altor apărători ai lui, plăieşii lui Ştefan cel Mare.

1. CONSTANTIN CENUŞĂ (1911-1964)

Constantin Cenuşă s'a născut în comuna Putna, dintr'o familie săracă, de muncitori forestieri, profesiune pe care a practicat-o şi el. A luptat pe frontul de Răsărit, de unde s'a întors grav rănit. În Martie 1944, când trupele sovietice intră în Bucovina, se refugiază într'o văgăună din munţi, situată între cele două linii ale frontului, cea sovietică şi cea româno-germană, împreună cu un grup de putneni, care aveau încredere în el şi pentrucă era un perfect cunoscător al pădurilor din zonă.

Soţia sa, Maria Cenuşă, notează în jurnalul său: *"Veneau Ruşii ca greul pământului. Era în 1944... Am făcut colibe în creierul munţilor. Într'o zi vine un pădurar, prieten cu soţul, şi-i spune: - Cată şi te ascunde în gaură de şarpe! Ferească Dumnezeu cum te caută Ruşii!... Trecem peste altă creastă, ajungem între nişte stânci grozav de mari, ne aşezăm jos să facem foc, frigem nişte carne de cerb, o mâncăm goală şi nu mai fac nici un pic de foc de frică să nu ne găsească Ruşii."*

"După 8 zile, mă duc la alţii şi-i întreb ce se mai aude nou? Îmi spun toţi că partea noastră de sat a ars toată, i-au dat Ruşii foc. Vai de mine! Ne-au ars casa cu toate mândreţile într'însa!"

Valea Moldovei în Bucovina

Din *"Memoriile"* lui Cozma Pătrăucean, prieten şi camarad de luptă: *"În luna Mai 1950, într'o seară, l-am cunoscut pe Constantin Cenuşă, în valea pârâului Ascunsu. Era un bărbat înalt, voinic, frumos, cu ochii albaştri, cu barba blondă, îmbrăcat cu un veston kaki, cu căciula de tip sovietic pe cap, purtând arma în bandulieră şi ţinând mâna pe un automat Beretta".*

Acţiunea lui Constantin Cenuşă a început cu un grup mobil de 120 de oameni, cu care a ţinut pe loc un regiment sovietic, în Iunie 1944, timp de 24 de ore, până când i-au sosit întăriri. Ocupând poziţii dominante, a făcut ravagii printre Ruşii care încercau să se infiltreze, fără a avea nici-o pierdere, nici măcar un rănit. A fost decorat de Germani cu Crucea de Fier, iar de Români cu Virtutea Militară... Într'o incursiune în spatele liniilor sovietice din sectorul Suceviţa-Voivodeasa (Iulie 1944), Cenuşă, personal, a capturat un maior sovietic care, predat la comandamentul din Câmpulung, a furnizat informaţii preţioase. Pentru această faptă Cenuşă a fost decorat cu Vulturul German şi a primit o scrisoare de felicitări dela generalul comandant al corpului 17 de armată. Colaborarea cu armata germană a durat până în Septembrie 1944.

În ce priveşte motivaţia luptei partizanilor bucovineni, aceştia nu erau atât de naivi ca să creadă că i-ar putea alunga pe invadatori. Rolul pe care şi-l asumau era de a apăra populaţia în cazul unei retrageri a inamicului şi de a-l slăbi în vederea eliberării ţării de către Occidentali. Un episod menţionat în sentinţa grupului Cenuşă este semnificativ: *"...Inculpaţii i-au întrebat pe pădurari dacă sunt comunişti şi unde le sunt carnetele roşii... Negăsind carnetele, i-au pus să strige de trei ori cu glas tare: - <Jos republica> şi <Să trăiască partizanii până vin Americanii!>* Dar, în curând, urmau să-şi dea seama că chiar slabele ajutoare în armament, provizii şi medicamente, paraşutate, erau adesea capcane ale NKVD-ului şi Securităţii.

Maria Cenuşă, 1945: *"Eram foarte credincioşi. Amândoi ne rugam tot timpul la Sfântul Anton de Padova să ne scape din mâinile NKVD-ului".*

După 1944, în grupul lui Cenuşă au luptat numai Români. Grupul a rezistat 8 ierni la hărţuirea continuă a Securităţii, care strângea mereu cercul. Lupta devenea tot mai inegală. Rudele luptătorilor erau arestate, anchetate, torturate. Maria Cenuşă este arestată şi trecută printr'o suită de anchete brutale, schingiuiri şi umilinţe, fiind bătută, spânzurată de mâini, supusă la şocuri electrice, spre a spune unde e ascuns soţul ei. Gravidă în luna a 4-a la arestare, naşte în închisoare un copil, Iliodor, care o va însoţi în beciurile Securităţii în cele 8 arestări.

Constantin şi Maria Cenuşă

"Eu sunt gravidă în luna a patra şi nu mai pot rezista la fugă. Mă duc la sora mea în sat, ajung dimineaţa şi la ora 10 sunt arestată. Ei mă duc la Rădăuţi. Acolo-i venită <echipa fulger>, care mă ia la întrebări: Unde-i soţul? Dar eu sunt foarte hotărîtă: că dacă mor şi tot nu spun. Zic: nu ştiu. Încep şi mă bat de mă usucă şi eu tot aşa spun tot timpul ca numa nu ştiu. După ce-au văzut că după atâta bătaie numa nu ştiu, m'au băgat într'o cameră cu bărbaţi. Erau 20 de bărbaţi şi eu singura femeie între dânşii. Toată ziua mă ţineau sub pază într'un veceu, iar noaptea între bărbaţi, tot în picioare. Nimeni nu se culcă! De 3-4 ori pe noapte mă duceam la anchetă să spun de soţ. Eu numa: nu ştiu, nu ştiu! Până în 7 luni de sarcină nu m'au mai bătut dar îşi băteau joc, tare. Mă puneau să rag ca vaca, să latru ca câinele, să cânt ca cocoşul, să zbier ca oaia, să orăcăi ca broasca, să nechez ca caii, dar nici n'au scos nimic din gura mea contra soţului, pe care l-am iubit atât de mult... Într'o zi mă aduce şi mă întreabă... - Eşti bogată? Zic: - Da, sunt bogată în sărăcie. Zice: - Da de ce-ai lăsat soţu să lupte contra noastră? Zic: - Domnule, la mine nu cântă găina, cântă cucoşu! Zice: - Da tu ştii ce-a făcut el? Zic: - Nu ştiu. Zice: - Aici îţi vor rămâne oasele. Dacă spuneai, rămâneai acasă între copiii tăi dar aşa ai să putrezeşti în celulă. Încă noi suntem prea buni. Şi le-am spus dumnealor: - Eu când m'am cununat cu acest om, nu mi-a pus nimeni ochelari, mi-o fost tare drag şi nu mi-o pus nimeni nici lanţuri nici cătuşe la mâini, să mă duc forţat la cununie, aşa că n'am putut să-l trădez. Aista-i adevărul!... Pe ziua de 2 August încep durerile serioase de naştere, dar nu spun nimic. Dar eu tot între bărbaţi! Dar dureri de moarte. Toţi strigă să mă ia să mă ducă la spital. Vine ofiţerul de servici şi mă duce pe jos, până la spital. Eu tare m'am ţinut să nu mă vaiet, dar până la spital am zis: "ău-ău-ău-ău-ău". Abia pe ziua de 5 August nasc, tare, tare greu. Mi-a dat biata moaşă ce a putut din spital. Dar copilul, bun şi sănătos şi frumos tare. Mă duce înapoi dar mă bagă tot între bărbaţi. Dar nu aveam unde să-l scald. Dimineaţa când ne scotea la program îmi da voie să spăl cârpe pentru copil la cişmea, cu apă rece. Da copilu', dumnezeiesc de bun. Când veneam dela program puneam o cârpă de-a lui, udă în sân şi o încălzeam pe subţiori şi-l ştergeam pe bietu şi bunu copil peste tot şi era bine şi creştea ca din apă".

Cozma Pătrăucean: *"În timpul numeroaselor deplasări prin pădure, făcute de Cenuşă, am văzut deseori pe soţia lui, Maria, pe care miliţia o purta împreună cu copilul, ca să-i înmoaie inima, să-i fie jale de ei, flămânzi, desculţi şi dezbrăcaţi. Mult au mai suferit! Ce trebue să fi fost în inima lui Cenuşă, numai el ştia! Îi vedea dela distanţă, dar nu se arăta, pentrucă agenţii Securităţii erau la pândă."*

Sătenii, ameninţaţi de Securitate nu-i ajută. Nu-i primesc nici la fântână. Zeci de ţărani sunt arestaţi şi torturaţi. Teroarea este cumplită. Ion Cenuşă, un nepot de 16 ani, este purtat prin păduri şi pus să-şi strige unchiul. Este bătut în cap, motiv pentru care pierde un ochi. Spânzurat de mâini, rămâne pentru toată viaţa cu braţul drept scos din umăr şi bolnav de inimă.

În luna August 1951, Constantin Cenuşă, împreună cu Cozma Pătrăucean decid să se predea, cu condiţia ca rudele lor până la gradul II să nu mai fie acuzate sau persecutate. Securitatea a promis dar nu şi-a respectat promisiunea. Soţiile lor au fost din nou arestate şi condamnate la muncă silnică. Paraschiva Pătrăucean a primit condamnarea după o anchetă, în timpul căreia a fost bătută cu o vergea de fier care i-a deformat şira spinării, rămânând infirmă pe viaţă.

Constantin Cenuşă şi Cozma Pătrăucean au fost duşi la Bucureşti şi daţi pe mâna experţilor NKVD-ului, care i-au suspus la torturi greu de imaginat, apoi au fost judecaţi. Cenuşă a fost condamnat la moarte, pedeapsă comutată apoi la 25 de ani muncă silnică. Pătrăucean a primit 25 de ani muncă silnică, a trecut pe la Gherla şi Canal, a fost eliberat în 1964 şi a murit de cancer în 1992.

Constantin Cenuşă a trecut prin aproape toate închisorile comuniste. Eliberat în Ianuarie 1964 cu ultimii deţinuţi politici, în 7 Februarie este găsit spânzurat în şura sa, fără să lase nici o scrisoare. Adrian Brişcă citează declaraţia unui prieten al lui Cenuşă, din Valea Putnei: *"L-am vizitat pe Cenuşă la câteva zile după ce a fost eliberat şi i-am propus să mergem să vânăm ceva, pentru a se reface cu carne de vânat. Mi-a răspuns să mai aştept vreo săptămână, să se mai întărească, fiind prea slăbit. Revenind după câteva zile am văzut în faţa casei o maşină, iar în casă erau trei tineri, civili, stând în picioare, în timp ce prietenul meu sta la masă şi scria ceva. Crezând că este anchetat de securişti, m'am speriat şi am fugit, iar a doua zi am auzit că Cenuşă a fost găsit spânzurat, în şură."* Şi istoricul continuă, citând alte cazuri, la fel de suspecte: *"Constantin Mirăuţă a fost împuşcat prin geam, la scurtă vreme după ce a fost eliberat; asupra lui Gavril Vatamaniuc au fost făcute 4 încercări de asasinare: elevii Mihai Nedelcu din Bucureşti şi Nicolae Slăvuică din Frăţeşti au fost găsiţi spânzuraţi, la scurt timp după eliberare."*

Sfârşit tragic al unor fiinţe omeneşti care au sperat şi au aşteptat timp de mulţi ani, ca într'o bună zi să fie liberi...

•••

"Lacrima prigoanei", o cărticică tristă, scrisă cu o deosebită sensibilitate. Viorica Pârnac Stănescu vine să-şi revadă locul de suferinţă, fosta închisoare Mislea. *"Azi biserica e dărâmată dela cutremur (se zice!) Multe dintre noi găseam clipe de reculegere în preajma ei. Aici, în faţa bisericii, într'o zi era îngenuncheată o femeie în port românesc. De-abia sosise şi sufletul ei chinuit îşi căuta liniştea. Cu mâinile ridicate la cer, se ruga, plecându-se apoi cu fruntea în pământ, bătând mătănii. Mi-a tresărit inima. Portul ei era de pe la noi din Bucovina. Când şi-a terminat rugăciunea, m'am apropiat de ea şi am întrebat-o de unde e. Mândră, mi-a spus - era o femeie înaltă, zveltă, frumoasă - <Din Putna>. Şi când i-am spus că şi eu sunt născută în Putna şi că am copilărit acolo, legătura s'a făcut imediat. Am aflat dela ea că mă ţinuse în braţe când eram mică. Era Maria Cenuşă. Mi-a povestit drama ei... A fost arestată, eliberată, i-au luat copilul, s'a zbătut umblând peste tot, l-a descoperit la un orfelinat, unde l-a auzit vorbind şi povestind că <azi noapte am visat-o pe mămica>, dar nu l-a putut vedea, nu l-a putut lua acasă. Asta era marea ei durere. Îl va mai găsi? Îl va mai putea lua înapoi? Cum trăieşte el? Şi câte alte frământări, pe care numai o inimă de mamă le ştie. Se părea că a avut anchete grele, poate că a fost şi drogată, căci era foarte zdruncinată: era destul de bolnavă, dar de câte ori stăteam de vorbă, subiectul era Vasilică, marea ei durere... Aş dori să se fi regăsit amândoi şi, măcar acum, să-i fie răsplătită suferinţa, pe care, pentru cine ştie ce pricini numai de Dumnezeu cunoscute, a îndurat-o atâţia ani..."*

(Va urma)

BIBLIOGRAFIE:

- Adrian Brişcă, *"Constantin Cenuşă"*, Arhivele totalitarismului, 1-2/1994.
- Adrian Brişcă, *"O zi din viaţa unui partizan"*, Arh. tot. 4/1994
- Adrian Brişcă, *"O zi din viaţa unui partizan"*, Arh. tot. 3/1995
- Lucia Hossu, *"Memorialul durerii"*, video, episodul 41.
- Constantin Dinu Vasiliu, *"Munţii Bucovinei, primii munţi în flăcări"*, Memoria, 10/1994.
- Colectiv, *"Lacrima prigoanei"*, Ed. Gordian, 1994.

TRIUMFUL VALORILOR DEMOCRATICE ŞI ALE SPIRITULUI; O NOUĂ SCHIMBARE LA FAŢĂ A NAŢIUNII ROMÂNE

—Florin Oprea SĂLCEANU—

Rinocerii *"Culturii roşii"* nu se dezmint în a fi *"culturalnici"* fără har. Fac zgomot. Se înghesuie la sindrofii, la deschideri şi lansări de carte, dau din coate să ocupe un loc în faţă, doar-doar vor fi remarcaţi ca figură nu ca talent autentic. Ei, în obrăznicia lor arhiştiută, când tăiau frunză la câini prin sălile instituţiilor comuniste de unde dirijau, chipurile, *"înţelepciunea"* poporului şi, mai ales, erau tot timpul gata de atac în cazul în care un intrus cu talent le bătea la uşă, acum ei continuă aceeaşi tactică de a arunca *"zvonuri"*, vorbe veninoase la adresa talentelor autentice, care nu s'au umilit ca ei să facă o *"carieră"* în *"numele celei mai umane societăţi"*.

Mulţi dintre aceşti *"culturalnici"* au făcut *"carieră"* prin a subtiliza opera unui adevărat talent, să se *"inspire"* peste noapte, să iasă din *"anonimatul"* lor socialist (erau activişti de partid, nu?) şi cu tam-tamuri, cum de atâtea ori au ieşit indivizii lipsiţi de har, dirijate de o armată de *"prieteni-critici"*, nu le era ruşine de fariseism. Şi acum, aceşti politruci ai ideologiei comuniste, cu creierii îmbâcsiţi de aburii alcoolului consumat la întâlniri de taină, nu renunţă la nevoia de a desfiinţa ieşirea în lume a talentelor autentice.

Toţi aceşti indivizi, cu calificativul de *"scriitor"*, fabricat la *"academiaştefangheorghiu"* sau la aşa-zisa şcoală de literatură, pe care comuniştii-dejişti au proslăvit-o întru *"prosperitatea celei mai umane societăţi"* de gulag, pe care a început să se pună praful nemilos al istoriei, deci, toţi aceşti *"scriitori"*, cu mintea infestată de *"ideile marxist-leniniste"*, continuă să *"scrie cărţi"*, tot aşa cum au învăţat prin *"ordin de sus"*, îmbolnăvind conştiinţa naţiunii cu idei în ceaţă.

Grafomani *"seamănă"* pe tarabele din pieţele publice *"romane"* de tot felul, chipurile de *"sertar"*, prefabricate josnice ale *"talentului"* lor execrabil. Şi astăzi, agresivitatea lor este ordinar de murdară, şi nu cunoaşte limite ca şi pe vremea când tot ei săreau în *"troica de aur"* a *"iubitului conducător"*. Pe vremea gulagului nu conta dacă era *"tătucul popoarelor"*.

Eu, când îmi aduc aminte în ce vremuri am vieţuit şi de *"metaforele ţâşnite din creierul bolnav al activiştilor - scriitori"*, mă simt copleşit de uluire, apoi frisoane de groază mă exilează pe ţărmul unei lumi a fantasmagoriei apocaliptice. Pentru aceşti *"scribi ai comunismului"* nu conta cine era *"tătucul"*, conta numai cum să ajungă mai sus, în ierarhia comunistă, să trăiască în lux, înconjuraţi de femei frumoase şi generoase prin darurile naturale, aşa cum o face şi acum *"superobezul"* Fănuş Neagu, care a sucombat în abulia autopastişei metaforice, care grohăie prin sălile Ministerului Culturii, prin foaierul teatrelor, scufundat în osânza şi jegul antitalentului. Mai trăieşte prin noroaiele bărăganelor comuniste, printre lichelele comunismului la butonieră şi în conştiinţa ce colcăie reptilieni prin Ministerul Culturii condus de Dl. Caramitru, îngăduitor şi el cu astfel de *"criminali ai spiritului"*, *"nivelatori ai conştiinţei umane"*, cu cărţi *"bombă"*, cu poezii pline de metaforele inepţiei şi prăbuşirii umane.

Ce să mai zicem de Fănuş Neagu, pentrucă alături de el sunt atâţia *"toboşari ai ideologiei comuniste"*, exemplu: Adrian Păunescu care se luptă cu insomnia şi monştrii socialismului, un Alexandru Andriţoiu, un Augustin Doinaş care făcea pe cumintele dar muşca rău.

Ce să mai zicem de un Dinu Săraru - *"scriitorul ţărănist"* - cu figura lui de securist-puşcăriaş, permanent *"lingău"* al ideologiei care l-a format şi propulsat, care face, chipurile, mereu pe contestatarul că el a fost şi este *"omul"* care a apărat pe ţăranul român, pe care comuniştii lui l-au torturat şi l-au abătut forţat dela destinul său istoric? Nu are ruşine şi nu se judecă. A ajuns să îşi facă o fundaţie prin care se *"obligă"* să pună în drepturi milenarismul ţăranului român, înţărcuit pe nedrept sub povara istoriei, a politicului.

Ce să mai zicem de Nicolae Dan Fruntelată - redactor şef cândva la Luceafărul comunist, care astăzi s'a dat la fund, dar mai scoate *"capul de guşter"* din când în când, şi când avea *"putera în mână"* publica poeme kilometrice patriotarde şi plin de fumuri nu permitea ca noii veniţi, plini de har, să publice, pentrucă îi *"mâncau din spaţiul închinării partidului"* şi a tătucilor?

Sunt mulţi de amintit aici, mulţi *"scriitori-activişti"*... Revistele de cultură sunt pline de semnătura lor, a *"miilor de aplaudaci"* prin cuvântul scris şi trăiesc mizeria apusului de mileniu, bolnavi de *"miasmele nesănătoase ale limbajului de lemn"*. Nici acum nu poţi să respiri în voie, pentrucă apare un Aurel Dragoş Munteanu, Toiu, Lăncrăjan, Toma George Maiorescu, Marin Mincu etc., etc., *"scriitori-activişti"* care ţineau *"legătura ideologică dintre partid şi mase"*. Tot ei se semeţesc, apelează la vechile relaţii socialiste, care mai lucrează încă în editurile deocamdată de stat, să îşi publice tomurile revizuite. Se simte dela o poştă că *"vechile romane"*, împănate cândva cu *"sforării socialiste"*, au fost respălate pentru orbirea înfometatului intelectual.

Personal, am avut multe de păţit de pe urma acestor *"vulpi comuniste"* şi remarc cu stupoare că acest fapt nu s'a stins nici acum. Ba, dimpotrivă! Dovada este clară: societatea românească se mai află sub influenţa nefastă a totalitarismului, care coexistă subteran cu Securitatea, informatorii, lichelele comuniste. Birocraţia este sufocantă, bizară prin comportamentul ei social. Această multicangrenă îmbracă faldurile istoriei roşii, chipurile, zis în gura mare: este Democraţia. Este tot mai evident că birocraţia *"scriitorilor-activişti"* are rădăcini adânci în cuibul de viespi: fosta Securitate care lucrează colateral cu SRI. Iată pentru ce *"scriitori de partid"* sunt tot mai prezenţi, supărător de mulţi, pe tarabe cu kitsch-ul internaţionalismului socialist, sunt prezenţi în revistele de cultură de largă circulaţie, mai rău, sunt infiltraţi în ambasade, apar pe ecranele televiziunii particulare, naţionale şi se erijează în *"mari oameni de cultură şi spirit"*.

Cine nu-l ştie pe V. Teodorescu, cândva la TVR, conducătorul acesteia, când se dădea în *"anul morţii"* cu FSN şi se transformase într'un acerb apărător al *"valorilor socialist-umaniste"*, pe care le propagau înflăcăraţii *"patrioţi"* comunişti, capii FSN: Ilici Iliescu şi Petre Roman, urmaţi de prietenii de nădejde? El apare tot mai des pe piaţa informaţională, împreună cu rinocerii roşii - veritabili culturalnici ai *"tătucului popoarelor"*!

Cultura românească nu dă semne de eliberare din tiparele *"educaţiei comuniste"*, nu se bucură de avatarurile libertăţii universale ale Democraţiei veritabile. Bolnavii *"culturalismului bolşevic"* agonizează, dar nu se predau. Dacă un Ilici, un Petre Roman, scot *"cărţi"* care nu fac altceva decât să rodească *"spume pentru a da contur democraţiei"* cu faţă umană roză, la rădăcina *"trandafirului"*, atunci foştii *"scriitori politruci"*, şlefuiţi la Moscova, să aibă parte de o retragere onestă, nu vor în ruptul capului, nu vor să mediteze adânc, cu mustrări de conştiinţă, la cum au pus umărul să distrugă în mod premeditat valorile autentice ale naţiunii române... Monstruozitatea *"educaţiei politice prin literatură"* le crează coşmaruri încă, şi în zvârcolirea lor, de cadavre vii ale unei lumi de gulag prăbuşite în tenebrele istoriei, vor să trăiască, să pângărească, fără ruşine, conştiinţa a milioane de oameni.

În această postură se află Adrian Păunescu, poetul de curte ceauşistă, care gâfâie sub cărţile lui groase, cu poeme kilometrice, pline de beţia unei logorei paranoice. El îşi continuă carnavalescul protest împotriva unei lumi care se trezeşte, care îşi scoate din noroaiele totalitarismului adevăratele valori ale culturii şi spiritului, pângărite de *"apostolii comunismului"*, pângărite de nesfârşitele gulaguri... Dar Adrian Păunescu nu este singur, îi urmează mii de *"scriitori-politruci"*, care au invadat inspectoratele de cultură judeţene, marile biblioteci judeţene (recent, fiind prezent la lansarea revistei gândirii arestate: *"Memoria"* la Biblioteca *"Nicolae Iorga"* - Ploieşti, am avut surpriza să întâlnesc figuri vechi, colaboratori şi activişti, care ocupă funcţii şi au ocupaţii nu tocmai ortodoxe), bibliotecile naţionale, devenind tot mai gălăgioşi, practicând impostura, demagogia, lichelismul, subminând în direct valorile autentice care îşi doresc ieşirea, în toată splendoarea luminii spirituale.

Este tot mai sigur că triumful valorilor democratice se simte şi că duşmanii oceanului spiritului vor scufunda în adâncul uitării mizeriile culturalnice ale comunismului şi că naţiunea română va deveni şi va avea parte de o nouă schimbare la faţă prin forţa spiritului luminat de Divinitate...

DIN NOU DESPRE ANA PAUKER ET CO.

(I)

—Gh. BUZATU—

Despre rosturile Anei Pauker în planurile Kremlinului am tratat problematica cu alte ocazii, între altele în lucrările noastre ***România cu şi fără Antonescu*** (Iaşi, 1992), ***România şi Războiul Mondial din 1939-1945*** (Iaşi, 1995), ***Din istoria secretă a celui de-al Doilea Război Mondial***, II (Bucureşti, 1995), ***Românii în arhivele Kremlinului*** (Bucureşti, 1996) sau studiul ***Ana Pauker: portret şi autoportret*** ("Dosarele istoriei", Bucureşti, nr.8/1997, pp.9-14). O întrebare se pune: ***cine era Ana Pauker?*** În volumul ***Din istoria secretă a celui de-al Doilea Război Mondial*** se pot întâlni aceste rânduri (vol.II, p.61): *"... Cei mai de seamă istorici ai Cominternului (Dominique Desanti, Jacques de Launay ş.a.) trec numele Anei Pauker între <vedetele> acestui veritabil partid mondial unic (cum se reclama în faimoasele 21 de puncte ale lui Lenin din Iulie 1920). Câştigarea încrederii totale a lui I. V. Stalin şi a lui V.M. Molotov şi colaborarea excelentă cu Gheorghi Dimitrov, Otto Kuusinen, D. Manuilski, Palmiro Togliatti, Wilhelm Pieck şi W. Florin, Klement Gottwald, V. Kolarov, Maurice Thorez, A. Marty, A.A. Jdanov, Mathyas Rakosi, Dolores Ibarruri ş.a. (alături de care, de altfel, a semnat, în Mai 1943, actul de autodizolvare a Cominternului) au contribuit la propulsarea în cadrele de bază ale Cominternului a Anei Pauker, care în 1941-1944, cât timp România s'a aflat în <războiul> sfânt contra URSS, pentru respingerea agresiunii comise de armata roşie în 1940 prin ocuparea teritoriilor istorice din Nord-Estul ţării (Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa) şi pentru lichidarea pericolului comunist, a dirijat întreaga acţiune a comuniştilor români. S'a dovedit, o dată mai mult, că PCR, ca secţie a Internaţionalei a III-a, era, aidoma organizaţiilor omoloage de pe mapamond, un instrument al politicii imperialiste şi al ideologiei Kremlinului, iar, cu atât mai mult în vreme de război, a funcţionat şi ca oficină la dispoziţia serviciilor secrete moscovite, NKVD (serviciul politic de informaţii) şi GRU (serviciul militar de informaţii). Ca forme concrete de manifestare, acţiunile au fost variate: operaţiuni informative clasice în România, diversiuni, sabotaje în spatele liniilor româno-germane (îndeosebi în Basarabia, Bucovina şi Transnistria), contrapropagandă radiofonică de război şi ideologică prin postul România Liberă, intensă muncă de lămurire în lagărele de prizonieri români din URSS pentru constituirea diviziilor de voluntari Tudor Vladimirescu şi Horia, Cloşca şi Crişan etc. (...) Ana Pauker, alături de Ţola Dragoiţeva şi Vanda Vasilevskaia, alcătuită la Moscova grupul celor trei graţii ce pregăteau comunizarea României, Bulgariei şi, respectiv, a Poloniei..."* Cu alt prilej, evidenţiam că *"imediat după armistiţiul din Septembrie 1944, (Ana Pauker) a fost trimisă la Bucureşti pentru a dirija politica PCR potrivit instrucţiunilor transmise dela Kremlin"* (cf. "Dosarele istoriei", nr.8/1997, p.10). Totodată, dezvăluiam, pornind dela un raport secret din 1947 descoperit de mine în arhivele londoneze şi semnat de A. Hollman, ministrul britanic la Bucureşti, că, în România, *"Ana Pauker este (...) vocea Cominternului. Aparent, poziţia sa este similară cu aceea a unui trimis diplomatic care raportează şi face recomandări asupra situaţiei locale Cartierului General al Cominternului (în fapt, transformat deja pe atunci în Cominform) la Moscova, iar in schimb primeşte directive. În ceea ce priveşte puterea ascunsă în spatele Guvernului român, ea aparent împarte anume responsabilităţi cu Emil Bodnăraş, care a devenit mai influent şi care are legături mai puternice cu NKVD-ul..."* (ibidem).

Revenind la nominalizarea lui Dej de către Ana Pauker ca secretar general al PCR în Octombrie 1945, se impune atenţiei faptul că, în momentul precizat, Ana a fost aceea care s'a retras din cursă, iar nu Kremlinul a dispus, ci a avizat. Şi aceasta pentrucă Moscova avea planurile şi interesele sale, dubiile şi opţiunile sale, în raport cu care s'au apreciat strict serviciile Anei Pauker ori ale lui Dej. În vara anului 1944, înainte de a o expedia la Bucureşti, o comisie de partid dela Moscova socotea că Pauker *"are nevoie de o pregătire marxistă mai temeinică. În munca politică de partid are nevoie de ajutor. Cunoaşte slab cadrele din PC ale României..."* (ibidem, p.17). Şi în August 1947 un trimis special al Kremlinului la Bucureşti descoperea că *"în munca de partid* (Pauker) *are serioase lipsuri "* (cf. Gh. Buzatu, *"România şi războiul mondial din 1939-1945"*, p.277).

(Va urma).

PLEDOARIE PENTRU CARTEA NEAGRĂ

Urmare din pag. 9

cu abatoare automatizate, depozite frigorifice, afumătorii, linii moderne de ambalare cât şi camioane frigorifice, pentru transportul produselor. Aceste complexe au fost construite la aproximativ 40 km Nord de Bucureşti, în zona Periş. Sumele obţinute din exporturi se depuneau într'un cont secret de care dispunea numai Dej. Ceauşescu - spune generalul Pacepa - a adus modificări substanţiale; el a fixat preţul pe cap de Evreu aprobat să emigreze între 2.000-5.000 dolari, în funcţie de educaţie, profesie şi loc de muncă, iar în cazuri speciale, ca înalţii funcţionari şi deţinuţii, s'au plătit până la 250.000 dolari cash. Mosadul a plătit. Un Evreu, Dan Yesahanu, plătea lunar, valize pline cu dolari, ofiţerului D.I.E. Gheorghe Marcu, camuflat ca director adjunct al Institutului Român de Conjunctură Internaţională.

Dar ceea ce însă niciodată nu s'a pomenit până acum, este că prin agentul Henry Jakober, 55 Park Lane, Londra W., telefon 19-44-1-437-74-32, cu secretara sa Phyllis Westenland, s'au vândut şi sclavi de origine etnică şi cetăţenie română. Şi nu puţini, căci Jakober, până la moartea sa, a negociat şi traficul de Români etnici la târgul de sclavi. Omul său de încredere era la Paris, arhitectul Alex. Ferrowatt, 92 Neuilly sur Seine, Paris 9, tel. 624-2311, prin care se discutau şi se făceau şi plăţile, adică suma cerută dela Londra, după ce în principiu Securitatea aproba plecarea persoanei sau familiei cerută. Suma minimă era prin 1974 de 30.000 FF, ceea ce echivala cu 5.000-6.000 dolari. Deţinem o copie după o corespondenţă între un cetăţean francez cumpărător al unui membru al familiei sale aflat în ţară şi firma de import-export a lui Jakober. Nicăieri nu apare scopul tranzacţiei şi astfel de afaceri au fost cel puţin de ordinul sutelor, dacă nu al miilor.

Cum se vor şti toate acestea - adevărul - dacă nu se va publica Cartea Neagră a comunismului românesc? Dacă la Bucureşti ar exista voinţa politică să se facă lumină şi nu ascundere după Constituţia lui Iliescu, atunci arhivele CC al PCR şi altele ar fi puse la dispoziţia istoricilor şi astfel Românii vor afla cine şi cum au fost conduşi de cei de ieri şi parte din cei de azi.

Aurel Sergiu MARINESCU

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Stéphane Courtois
Nicolas Werth
Jean-Louis Panné
Andrzej Paczkowski
Karel Bartosek
Jean-Louis Margolin

Le livre noir du communisme

Crimes, terreur, répression

Robert Laffont

Apariția acestei cărți a fost anunțată în articolul *"Bilanțul primei crime mondiale contra umanității"*, apărut în ziarul nostru din Ianuarie 1998.

Pentru cei care nu au avut posibilitatea să citească articolul citat menționăm că în Noembrie trecut a apărut, în Franța, prima carte - scrisă de un grup de istorici și cercetători francezi, majoritatea ***foști membri ai Partidului comunist francez*** - care expune în detaliu, după studierea arhivelor K.G.B.-ului dela Moscova, în peste 800 de pagini, crimele contra umanității comise de regimurile comuniste pe toată suprafața globului. Bineînțeles, autorii consacră cea mai mare parte a studiului lor Uniunii Sovietice, inițiatoarea și executantul prim al mârșăviei comunismului mondial.

În rândurile ce urmează citâm texte referitoare la România, care a avut și ea dreptul să se bucure de *"binefaceriler omului nou, moscovit"*.

Dar, în prealabil, nu trebue să uităm - în această tragedie - doi parametri esențiali privind țara noastră:

- condițiile geo-politice, sociale și economice din România de după ultimul Război Mondial, au fost diferite la noi, față de cele din țările vecine.

- lupta între diferitele grupuri rivale în sânul partidelor comuniste, respectiv pentru dominația în fruntea statului, a fost la vecinii noștri - și ei sateliți ai Moscovei - mai acerbă la ei decât la noi.

În schimb, la noi, represiunea împotriva populației civile, din diferitele regiuni, a fost mai drastică și mai crudă decât în oricare altă *"Democrație populară"* din Sud-Estul Europei, mai ales datorită faptului că în România partidul comunist era aproape inexistent, înainte de război.

Teroarea provocată de război nu a luat sfârșit odată cu înfrângerea trupelor germane. Populațiile din Europa centrală și cea din Sud-Est au trăit mai întâi *"epurații naționale"* care în această regiune au luat un caracter specific odată cu sosirea armatei roșii, *"pumnul armat"* al regimului sovietic.

Comisarii politici și serviciile speciale ale acesteia SMERSCH-ul și NKVD-ul s'au angajat într'o epurare radicală. Aceasta, în special în țările care au trimis trupe pe frontul contra Uniunii Sovietice, adică Ungaria, România și Slovacia. Sute de mii de persoane au fost deportate în gulagurile sovietice, numărul lor precis fiind în curs de evaluare.

În același timp apar, în Carpații românești, grupuri de rezistență - înarmate - sub numele de *"Sumanele negre"* constituite din foști membri ai Gărzii de fier.

Încă din epoca 1944-1945 ministerele de interne și de justiție au încăput pe mâna comuniștilor. Serviciul special, predecesor al faimoasei *"Securitate"*, era condus de Emil Bodnăraș, fost ofițer dezertor din armata română, agent sovietic încă din 1930. Peste tot, comuniștii au organizat - în primul rând - un aparat de teroare.

Încă din vara lui 1947 Stalin a decis respingerea planului Marshal și crearea, în toamna aceluiași an, a Biroului de informații al partidelor comuniste, Kominform-ul, pentru a controla și mai bine partidele dela putere.

Primele unelte întrebuințate în panoplia represiunilor au fost procesele politice intentate conducătorilor altor partide - *"aliate"* cu P.C.R. care nu colaboraseră cu naziștii (ex. Pătrășcanu, președinte și Anton Dimitriu, secretar general al partidului social-democrat ș.a.). Pluralismul mișcării muncitorești n'a avut, în realitate, niciodată loc în cadrul regimului comunist.

Închisoarea dela Sighet

A fost construită, cu ziduri groase, în 1896. În 1948 ea a devenit pușcărie politică cu un regim foarte sever.

În Mai 1950 mai multe camioane au adus la Sighet peste 200 de notabilități, inclusiv câțiva foști miniștri din guvernele de după 1945. În lotul acesta se aflau, în majoritate, oameni în vârstă, ca de exemplu președintele partidului național țărănesc Iuliu Maniu, 73 de ani, care în Octombrie 1947, ca urmare a unui proces bazat pe provocări polițienești a fost condamnat împreună cu Ion Mihalache la închisoare pe viață, împreună cu alte 17 personalități ale partidului național țărănesc.

Acest proces a deschis drumul la persecuții masive de oameni politici anticomuniști. Chiar înainte de alegerile din 18 Noembrie 1946 mai mulți oameni politici, printre care șeful familiei Brătianu care avea 82 de ani. Partidul național liberal, fondatorul României moderne a fost acuzat de un tribunal militar ca *"organizație teroristă"* - invenție fabricată. Arestând pe careva, comuniștii știau dela bun început că *mărturisirea"* se va face de cel în cauză. Astfel, închisoarea a fost umplută cu oameni politici, generali, jurnaliști, preoți, episcopi greco-catolici etc. În cinci ani muriseră 52 de deținuți. Iuliu Maniu a murit în închisoare în 1952.

Bisericile

Confesiunile religioase reprezentau pentru imperiul comunist o forță care trebuia distrusă pentru ca aceasta să poată domina organismele societății civile. În cazul Bisericii catolice care avea o organizație internațională condusă de Vatican - contrar bisericilor ortodoxe, autocefale - aceasta reprezenta o realitate de neadmis pentru *"lagărul socialist"* aflat în plin proces de creație. Strategia Moscovei era foarte bine definită: trebuiau rupte legăturile Bisericilor catolice sau greco-catolice cu Vaticanul și supuse bisericilor devenite *"naționale"*, puterii comuniste. Pentru a-și atinge scopul, cel de a reduce la neant influența acestora asupra enoriașilor, comuniștii au combinat represiunea cu tentative de corupție și... introducerea de agitatori în sânul bisericilor.

Lichidarea Bisericii greco-catolice, a doua Biserică - din punct de vedere al numărului de enoriași - după cea ortodoxă, s'a accentuat în toamna anului 1948. Biserica ortodoxă a asistat, fără a protesta, la această mârșăvie deoarece majoritatea ierarhilor ei se raliase, în principiu, comuniștilor ceea ce nu i-a împiedicat pe aceștia să închidă numeroase biserici ortodoxe și să aresteze anumiți preoți. În Octombrie, toți episcopii uniați erau arestați. Oficial, Biserica greco-catolică a fost interzisă la 1 Decembrie 1948. La data aceea ea avea 1.573.000 credincioși, 2.498 edificii de cult și 1.733 preoți. Autoritățile i-au confiscat bunurile, au închis catedralele și bisericile iar în anumite cazuri au dat foc bibliotecilor care le aparțineau. Au fost arestați 1.400 preoți și cca. 5.000 credincioși, dintre care 200 au fost asasinați în închisori.

Prin arestarea a 92 preoți, incepând din luna Mai 1948, Biserica catolică, având 1.250.000 credincioși, a fost asuprită și ea. Guvernul a hotărît închiderea școlilor catolice și confiscarea instituțiilor caritabile și medicale. În Iunie 1949 au fost arestați câțiva episcopi; luna următoare au fost interzise ordinele călugărești. Surghiunul acestei biserici a culminat, în Septembrie 1951, cu un mare proces în fața tribunalului militar din București: mai mulți episcopi și laici au fost condamnați ca *"spioni"*.

Unul din episcopii greco-catolici, hirotonit în secret, care a făcut 15 ani pușcărie și apoi a lucrat ca muncitor, mărturisește: *"ani îndelungați noi am suferit torturi, lovituri, foamete, frig, confiscarea tuturor bunurilor, fiind batjocoriți în numele sfântului Petre... Episcopii, preoții și credincioșii noștri au fost condamnați la peste 15.000 ani de temniță, din care au executat mai mult de 1.000... Și totuși, în ciuda atâtor victime însângerate, Biserica noastră are același număr de episcopi ca pe vremea când Stalin împreună cu patriarhul ortodox Justinian o declaraseră triumfători moartă."*

Oamenii din popor și sistemul de lagăre de concentrare

Istoria dictaturilor este complexă și cea a comunismului nu se abate dela această regulă. Apariția acestuia în Europa centrală și cea de Sud-Est a fost mascată și de sprijinul populației care nu deținea bunuri - sprijin destul de masiv. Acest fenomen era legat, după război, și de arta incontestabilă a comuniștilor de a cultiva iluzia și fanatismul.

Regimul comunist care se instala la putere a asigurat - la început - promovarea socială a sute de mii de oameni care proveneau din păturile sociale defavorizate. Aparenta fericire a unora, întemeiată pe nefericirea altora, s'a adeverit - în marea majoritate a cazurilor - a fi efemeră. Aceasta pentrucă doctrina comunistă cerea ca proprietatea particulară să fie lichidată și deținătorul ei să fie desrădăcinat pentru totdeauna. În contextul războiului rece ea era inspirată, în plus, de *"teoria"* care proclama *"intensificarea luptei de clasă"* și *"lupta ofensivă a claselor"*.

Începând cu 1948 regimurile noi au purces la naționalizarea marilor întreprinderi industriale, comerciale, bancare și agricole. După asigurarea monopolului puterii au venit la rând micii proprietari, micii comercianți, meșteșugari. Aceștia, care nu exploataseră niciodată pe nimeni - dacă nu pe ei înșuși sau membrii familiilor lor - aveau toate motivele, văzându-se deposedați de bunurile lor, să nu fie mulțumiți. Același regim s'a aplicat și micilor proprietari de teren agricol. Fără nici un fel de temei legal, țăranii care se opuneau la acest abuz erau arestați sau chiar împușcați pe loc.

Orice opoziție la aceste abuzuri era considerată ca fiind *"politică", "anti statală"*. Clasa conducătoare utiliza persecuțiile pentru a scufunda societatea în așa-zisa *"psihologie a fricii"* pe care o considerau ca un factor de *"stabilizare a regimului"*.

Astfel, între 1948 și 1954, sute de mii de oameni au fost victime ale represiunii, practicată sub toate formele: evacuări forțate din București și orașele mari ale țării, deportări, arestări, condamnări judecătorești fictive, internarea în lagăre de muncă obligatorie sau de *"reeducare"* ș.a. După eliminarea șefilor partidelor zise *"istorice"* și ai societății civile veni rândul *"burghezilor"* și *"chiaburilor"* să fie supuși *"justiției de clasă"*. Marea majoritate a acelora care crezuseră în promisiunile comuniștilor - promisiuni care de cele mai multe ori îi făcuseră să adere la ideologia propovăduită - își dădură seama ca acestea nu fuseseră decât minciuni tactice.

Numărul deținuților depășind capacitatea închisorilor, conducerea comunistă română (iar mai târziu ceilalți sateliți ai Moscovei) a înființat - după exemplul gulagurilor staliniste dinainte de război - lagăre de *"muncă"* și altele de *"reeducare"*.

Majoritatea lagărelor au fost înființate între 1949 și 1953, în jurul canalului Dunăre-Marea Neagră și în Delta Dunării (n.n. Canalul care nu a servit decât la chinuirea și omorîrea oamenilor este astăzi un șanț mlăștinos, plin de broaște!) Primul și cel mai mare ansamblu de lagăre a fost Poarta Albă, centrul acestui arhipelag, unde nume ca Cernavoda, Medjidia, Valea Neagră sau Basarabi au rămas, pentru totdeauna întipărite în memoria martirilor torturați în acele locuri precum și în istoria țării. În celălalt centru, aflat în Delta Dunării, cuprinzând lagărele dela Periprava, Chilia veche, Stoenești și Tătaru, torturile au fost aceleași. Canalul a fost numit, pe drept, *"canalul morții"*: acolo au pierit și mii de țărani care se împotriviseră colectivizării pământurilor precum și *"indivizi suspecți"*.

Istoricul englez Dennis Deletant a estimat numărul de deținuți în lagăre, la începutul anului 1950, la 180.000. Datorită imposibilității de a avea cifre exacte se evaluează (după mărturii) numărul de deținuți politici din timpul stăpânirii comuniste între 300.000 și 1.000.000.

Pe de altă parte, România a fost, probabil, prima țară de pe continentul european, care a introdus și perfecționat metodele de *"reeducare"* prin *"spălarea minții"*, întrebuințate de comuniștii asiatici. Scopul diabolic al acestei metode era acela de a face pe deținuți să se tortureze unii pe alții!!! Această invenție infernală a avut drept cadru închisoarea Pitești, relativ modernă, construită prin anii treizeci. Experiența a început în Decembrie 1949 și a durat cca. trei ani de zile. Cauzele au fost multiple: politice, ideologice, umane și personale.

Grație înțelegerii dintre Al. Nikolski - unul din șefii poliției politice românești - și Eugen Țurcanu, deținut cu trecut fascist, care a devenit, în închisoare, șeful unei mișcări denumită *"Organizația deținuților cu convingeri comuniste" (ODCC)*. Scopul acesteia era *"reeducarea"* prizonierilor politici, combinând studiul de texte ale doctrinei comuniste cu tortura fizică și morală. Nucleul de *"reeducare era compus din 15 deținuți aleși, care trebuiau - în primul rând - să lege contacte și să culeagă destăinuirile altor deținuți. După cum scrie filosoful Virgil Ierunca în cartea sa (Pitești, laboratoire concentrationnaire (1949-1952)"* Paris, Michalon, 1996, ***reeducarea cuprindea patru faze:***

Prima se numea *"demascarea exterioară"*: deținutul trebuia să dovedească sinceritatea lui, mărturisind ceea ce ascunsese la ancheta cazului său, în special legăturile cu prietenii săi aflați în libertate.

În faza a doua, *"demascarea interioară"*, deținutul trebuia să denunțe pe cei pe care-i ajuta în închisoare.

În a treia fază, *"demascarea morală publică"*, i se cerea deținutului să batjocorească tot ce considera sfânt: părinții, soția, logodnica, Dumnezeu - dacă era credincios -, prietenii.

Ultima fază, a patra: candidatul la adeziunea organizației ODCC era desemnat să facă *"reeducarea"* celui mai bun prieten al lui torturându-l, cu mâinile sale, devenind astfel - el însuși - un călău.

Tot V. Ierunca, în cartea sa scrie: *"Tortura era cheia succesului". Ea provoca - fără greș - destăinuirile, de-a lungul fazelor succesive (...) Nu puteai scăpa de torturi. Ele se puteau, eventual, scurta în timp dar numai cu condiția să te acuzi de cele mai groaznice orori. Anumiți studenți au fost torturați timp de două luni; alții mai <cooperativi> numai timp de o săptămână"*.

Continuare în pag. 14

E.C. FIANU

OAMENI CARE AU FOST

VASILE PÂRVAN

-71 de ani dela moarte-

D. GUSTI

PERSONALITATEA LUI VASILE PÂRVAN

Obişnuiam în fiecare an să deschid cursul cu o prelegere despre rostul adânc al instituţiei, care este domicilul nostru al tuturor, profesori şi studenţi, Universitatea.

Dar s'ar putea face oare o lecţie mai nimerită decât culegând învăţătura ce se desprinde din cunoaşterea unuia dintre foştii profesori ai acestei universităţi, încarnarea a însăşi esenţei Universităţii şi simbolul nobil al spiritualităţii naţionale, care a fost Vasile Pârvan.

După ce am anunţat această prelegere, m'am întrebat: oare voi putea vorbi *eu* despre Vasile Pârvan?

Am încercat să vorbesc despre această minunată viaţă, îndată după trecerea ei în câmpiile Elysee, unde a luat şi o bună parte din sufletul meu, dar a trebuit să renunţ. Căci cine ar putea să-şi domine gândurile, când este stăpânit de sentimentul puternic al panicei?

Deatunci, i-am cetit lucrările, m'am lăsat condus pe căile eternităţii, unde s'a dus şi pe care pornise cu mintea altădată, scriind *Memorialele*". I-am retrăit viaţa. Parcă-l văd în timpul refugiului, în casa mea din Iaşi. Fusese lovit de doliul cel mai crud al vieţii sale, prin moartea violentă a soţiei la Odessa. Mai târziu, când s'a reîntors în Bucureşti, primul său gând a fost să consacre această nenorocire prin crearea premiului *"Amintirii"* la Universitatea din Bucureşti.

Preocuparea constantă a sprijinului său, ideea morţii, îl invadase atunci aşa de puternic, încât el însuşi dorea odihna eternă!

Deatunci trăia în cea mai mare intimitate cu gândul morţii. *"Ce este a trăi?"* se întreabă el într'un studiu, astăzi uitat, conceput la Iaşi şi publicat în primul număr al *"Arhivei". "E singura realitate sublimă la care poate aspira omul. Este eternizarea vieţii prin toate mijloacele energiei omeneşti, întru ritmu spiritual. Este biruinţa împotriva morţii; este veşnicia în crearea noastră, adică armonizarea noastră în cosmicul purtător în esenţa lui a vieţii nepieritoare".*

Iar în alt loc, la sfârşitul altei lucrări, deşi vorbea despre Marc-Aurel, făcea următoarea profesiune de credinţă: *"viaţa de curăţie sufletească, activitate, iubire şi jertfă a lui Marcus Aurelius Antonius e încă unul dintre exemplele sublime de nobleţe omenească, iar moartea sa senină, încă una din pildele despre nefundarea temerii de trecerea - la cele - eterne."*

Citindu-l, retrăindu-l mi-am regăsit calmul gândirii.

Şi atunci n'am vrut să dau tineretului o pildă de acea laşitate ce se cheamă uitarea. Am găsit că este o pioasă datorie să vorbesc de Vasile Pârvan. Deşi sunt convins că va fi neîndestulătoare expunerea: se poate descrie în simple vorbe o viaţă complexă, puternică şi profund interioară?

Cum să ne purtăm ca să nu-i jignim amintirea?

Desigur nu voi încerca să-i fac panegiricul şi nici nu voi face exerciţii stilistice de oratorie sentimentală funebră. Acestea n'ar fi demne de el.

O! Ştiu, cel mai potrivit omagiu adus memoriei sale, ar fi să i se cânte patetica simfonie a 5-a de Beethoven, numită simfonia Destinului, pe care atât de mult o iubea să o asculte, tocmai pentrucă sunetele se luptă între ele furtunos ca să ajungă prin ritmuri ideal dramatice la învingerea vieţii şi a morţii!

Aşi dori să aducem memoriei lui Pârvan ceva mai mult decât un act de admiraţie colectivă, ceva mai mult decât un omagiu solemn de recunoştinţă publică!

Aşi vrea să vă introduc cât mai bine în personalitatea sa; să scot la iveală rădăcinile din care au izvorît, bogăţia şi frumuseţea acestei vieţi rare. Să dau adică o idee de sinteză acestei personalităţi.

Există oare o ştiinţă a personalităţii? Se poate oare pătrunde în profunzimile unei personalităţi? A înţelege o personalitate înseamnă a vedea, ce a văzut; a gândi, ce a gândit; a trăi, ce a trăit. Aşa, cred eu, l-am cinsti mai bine pe Pârvan, simţit, înţeles, adâncit.

Aşa vom găsi în viaţa sa sfaturi mişcătoare, înalte imbolduri şi grave directive. Căci viaţa sa este o splendidă lecţie de viaţă. Viaţa sa înseamnă, pentru oricine o cunoaşte: o înălţare a propriei persoane. Viaţa sa este un model, ce ia proporţia unui simbol.

Viaţa lui Pârvan a fost profundă, înălţată, întărită, entuziasmată, sedusă de o putere misterioasă de energie şi de spirit în plină, continuă ascensiune.

O viaţă complexă. Cine ar putea oare despărţi pe Pârvan eruditul de Pârvan gânditorul; cine ar putea ignora pe Pârvan artistul ori uita pe Pârvan organizatorul? Unul pe altul se comentează, se explică, se luminează reciproc.

Pârvan avea o credinţă caldă în Adevăr şi în Creaţie. Creaţiei şi Adevărului, lor le-a slujit cu un devotament unic, deopotrivă de exclusiv, eruditul, gânditorul, artistul, organizatorul, profesorul.

Eruditul mânuia cu o aceeaşi măestrie analiza celui mai mic amănunt, ca şi sinteza cea mai plină de perspective. El avea o neîncredere adâncă împotriva aparatului tradiţional de vorbe, formule şi clişee, caracteristică *"sferto"* docţilor, termen făurit de el în conferinţa pe care a ţinut-o, în 1906, ca student, la societatea academică din Berlin.

Însuşirile lui de savant desăvârşit l-au îndemnat pe Albert Garnier să scrie în *"Revue des êtudes anciennes": "Pârvan nu trebue considerat drept un maestru numai în România".*

Eruditul a fost dublat de gânditor. Iar gânditorul a fost născut şi nu făcut. După propria mărturisire, familia sa s'ar fi înrudit cu Vasile Conta. Filosofia lui Pârvan este adânc trăită şi nu o simplă materie disputată, de pure construcţii intelectuale. El n'a formulat un sistem filosofic, cu demonstraţii de catedră, căci sistemul închide uşi, şi el dimpotrivă voia a le lăsa deschise.

De aceea el n'a raţionat şi argumentat didactic, ca un candidat la doctorat ori la o catedră universitară, comprimând ideile pe care le înfăţişa după formulele şcoalei. Fără a bergsoniza: el a fost un intuitiv, un iluminat.

Rareori întâlnim un sentiment mai puternic şi mai intens al tragicului universal şi al destinului uman, ca în gândirea lui Pârvan! Care este sensul vieţii şi al morţii? Cum trebue să fie trăită viaţa, cum privită moartea? Ce sentimente trebue să ne inspire aceste două mari lucruri misterioase şi puteri ascunse?

În sfârşit ce este destinul? *"Soarta,* scrie el în <Memoriale>, *care nu e întâmplare, ci e legea veşnică a evoluţiei vieţii organice şi spirituale în cosmos, lege ascunsă nouă acum şi deapururea"* (p. 105).

Iată întrebările chinuitoare, iată problemele enigmatice care i-au frământat sufletul.

Gândirea sa ne conduce la magie, gânditorul devine mag. Gândirea lui Pârvan este îmbrăcată în tablouri, elanuri lirice, metafore şi simbole. Aşa a scris Pârvan pagini de patetică sinceritate şi de o emoţie profund umană.

Cugetarea sa filosofică este împodobită cu eleganţa cuvântului mlădios şi vibrant. Gânditorul devine artistul, care stăpân pe o impecabilă erudiţie verbală şi pe o retorică savantă, ştie să simtă elanuri mândre şi să le cânte în fraze de o rară muzicalitate.

Imaginaţia şi gândirea sa au fost totdeauna amestecate cu viaţa. Artist şi cugetător prin temperament, el ridică, ca un adevărat erou al lui Ibsen, construcţii splendide arhitectonice în câmpul organizării practice.

Iată un alt aspect al creatorului, organizatorul. Încă din 1919 Pârvan a alcătuit un *"Plan de organizare şi de lucru propus secţiei culturale a Asociaţiei pentru Studiul şi Reforma Socială"*, publicat în această revistă (p. 612, 1919), o surprinzător de completă propunere de înfăptuire a culturii.

Organizează împreună cu fratele său de cruce, Dl. Marin Simionescu Râmniceanu, editura *"Cultura Naţională"* propunând însuşi numele de *"Cultură naţională"*, nume ce devenise pentru noi, care am lucrat odinioară împreună la această editură, nu numai un steag, ci un program autonom de lucru.

Ca secretar general al Academiei Române a luat parte hotărîtoare la discuţia problemei de reorganizare a Academiei.

A fost un neobosit şef de stat major al arheologiei, făcând planurile şi conducând lucrările de desfundare a câmpurilor Ţării pentru a stabili harta teritoriului de formare a poporului românesc.

A organizat şcoala de arheologie din Roma, în aşa fel, în câţiva ani, încât a devenit egala şcolilor vechi de acolo. *"Energia, tactul şi devotamentul lui,* scrie Dl. Carcopino, *au asigurat repede tinerei şcoale române de arheologie un rang de invidiat printre cele mai vechi".*

A organizat munca ştiinţifică arheologică românească în trei reviste: *Ephemeris Dacoromana, Diplomatarium italicum* şi *Dacia.*

În sfârşit a emis păreri profunde privitoare la organizarea unei universităţi, în studiul său: *"Universitatea naţioanlă a Daciei superioare" - Păreri propuse public marelui sfat naţional al Românilor din Ardeal, Banat şi Ţara ungurească",* unde accentuează înalta educaţie etică, pe care membrii universităţii trebue să o aibă.

Aceasta a fost opera sa.

•••

Dar mai presus de ea a fost Omul, pilda de toate zilele, de toate clipele a nobleţei sufleteşti şi intelectuale.

A fost un paradox viu, o antiteză în acţiune, unirea incompatibilităţilor, ce totuşi trăiau în armonie.

Fiu al pământului rodnic al Moldovei, fiu de modest învăţător, odraslă de ţaran-răzăş, devenise un prinţ al spiritului, de cea mai pură autenticitate, un aristocrat, în cea mai nobilă accepţie a cuvântului.

Ceea ce Pârvan a putut înfăptui, numai în saltul unei generaţii, este surprinzător. Este în tot cazul o dovadă elocventă, că neamul românesc este capabil de cele mai mari înnobilări şi înălţări. Să fim mândri de această constatare, care îndreptăţeşte cel mai îndrăzneţ optimism pentru viitorul Naţiei!

Iată-l aşa cum a fost. Sub masca rece, rigidă, aspră, colţuroasă, numai raţiune, se ascundea un suflet cald, vibrant, sentimental. Duios şi combativ, comunicativ şi totuşi inabordabil, informulabil. Liniştit olimpic şi veşnic nemişcat, frământat. Puternic liric şi vehement satiric. Avea cultul ironiei, fără a jigni pe cineva. Realist şi în acelaşi timp romantic, vizionar, profetic. Grav şi serios, totodată vesel şi senin. Preocupat de tot ce se întâmplă în jurul său, se retranşa într'o viaţă intimă, numai interioară. Modest, câteodată aproape sfios şi totuşi mândru, de o mândrie suverană, pe care i-o da conştiinţa legitimă a superiorităţii sale.

Pârvan era însă înainte de toate un înţelept, un caracter, un om ce practica zilnic virtutea înţelepciunii, un exemplu rar şi impunător de armonie desăvârşită între doctrină şi faptă. El reprezenta o mare energie, o mare victorie a spiritului organizat şi intransigent asupra unei lumi pline de îndoieli, enigme şi lucruri meschine. A dus o luptă de un tragic impresionant cu destinul, căruia nu s'a predat şi nici nu s'a înmlădiat sub greutate, până ce a căzut. Nu a primit de bună voie hotărîrea soartei, ci a bravat-o. N'a fost un om mai stăpân pe sine, ca el.

Iar aceasta a ajuns-o printr'o cultură desăvârşită a sufletului, printr'o metodă specială a înţelepciunii. Dacă savantul şi gânditorul Pârvan avea cultul adevărului obiectiv, ca om el practica cultul adevărului faţă de sine însuşi. El era totdeauna credincios sie însuşi, totdeauna sever cu el însuşi.

Din acest spirit de veridicitate şi autocritică, din această practică a adevărului faţă de sine s'au născut maximele specifice înţelepciunii sale practice.

Mai întâi sentimentul adânc conştient pentru însemnătatea înalt morală a auto-mărginirii. Adică încadrarea voită a vieţii sub impulsul necondiţionat al adevărului: înlăuntru, faţă de tumultul de năzuinţe de plăceri şi înafară, faţă de năzuinţele fără margini, care suie la succese, putere şi bogăţie, - n'a fost un om care să le dispreţuiască mai sincer!

Pârvan nu cunoştea decât o desfătare, pe acea spirituală. Sufletul său, viaţa sa erau rezultatul unui sistem de autoîngrădiri concentrice în jurul adevărului şi al fidelităţii faţă de sine. De aceea el practica marea virtute a renunţării până la ascetism.

În această conştientă automărginire şi renunţare era cuprinsă şi facultatea răbdării. El suferea fără murmur, până la eroism.

Toate aceste virtuţi la un loc îi dădeau într'o potenţă deosebită linişte senină, lăuntrică, respect pentru propriul său secret şi libertatea conştiinţei împăcate.

Virtutea cea mai mare, pe care o practica, era însă munca. Munca uriaşă, concentrată, ce lua forma unei pasiuni religioase şi pe care o depunea în întregime şi total desinteresat în serviciul Ţării.

El a fost o mare forţă a Patriei; făcea parte din categoria patrioţilor luminaţi pe care Moldova i-a dat Ţării, *"Moldova blândă, melancolică, contemplativă"* - cum o numea el.

O comunitate profundă de origină, instinct, aspiraţie şi speranţe îl lega de Ţară. Carte cu carte, cum se aşează piatra pe piatră la construcţia unui monument, a ridicat pentru cunoaşterea, lauda şi cinstea

Continuare în pag. 14

MEMORIALUL VICTIMELOR COMUNISMULUI

- WASHINGTON, D.C. -

Moment de aducere aminte pentru prieteni, rude şi cunoscuţi

În vederea completării datelor necesare pentru Memorialul Victimelor Comunismului din Washington D. C. *"RUGĂM"* pe cei ce cunosc detalii asupra morţii sau existenţei din diverse închisori, domicilii obligatorii, pentru persoanele amintite mai jos sau a altora în conecţie cu ei, să ne trimită cât mai multe date. Avem *"parţial"* informaţii dela prieteni, familie sau binevoitori, dorind să le completăm cât mai exact pentru a fi incluse în fişierul de date. În acest număr vom menţiona datele cu deţinuţii politici transferaţi din închisori şi ucişi pe parcurs sau la penitenciarul de destinaţie.

A.
LOTURILE DOBROGENE

- **Anagnosti Ion** din com. Baia, jud. Tulcea, ridicat din pen. Constanţa şi ucis la data de 25.02-23.03.1950...
- **Avganti Enache**... ucis probabil la 18.03.1950 (?)
- **Cenuşă Marin** din com. Beidaud, jud. Constanţa, ridicat dela Aiud şi ucis la Timişoara în 10.03.1950.
- **Cernescu (?)** din Constanţ transferat la Timişoara şi ucis pe data de 25.02-23.03.1950.
- **Ciaturi Gheorghe** din com. Viile Noi, jud. Constanţa, transferat la Timişoara şi ucis între 25.02-23.03.1950.
- **Conceatu Ion** din Viişoara, jud. Constanţa, transferat la Timişoara şi ucis între 25.02 şi 23.03.1950.
- **Constantin A. Ion** din Nistoreşti, jud. Constanţa ridicat din Gherla, moare în 10.03.1950.
- **Creţu Gherorghe** din Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis între 25.02 şi 23.03.1950.
- **Doicescu Dumitru** din com. Mihail Kogălniceanu, jud. Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis la Timişoara între 25.02 -23.03.1950.
- **Duţă Manea** din Târguşor, jud. Constanţa cu o condamnare de 25 de ani, ridicat dela Gherla şi ucis la Timişoara în 10.03.1950.
- **Enache Gheorghe** din com. M. Kogălniceanu ridicat din penitenciar şi ucis la Timişoara pe 10.03.1950.
- **Fudulea (?)** din Babadag, jud. Tulcea transferat la Timişoara şi ucis între 25.02 şi 23.03.1950.
- **Gogu Alexandru** din Beidaud jud. Constanţa, condamnat la 15 ani, ucis la Timişoara la 10.03.1950.
- **Guşiţă Gheorghe** din Casimcea, jud. Tulcea, transferat din Gherla la Timişoara şi ucis la 10.03.1950.
- **Jearnea Dumitru** din Viişoara, jud. Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis la Timişoara între 25.02 - 23.03.1950.
- **Lache Constantin** din Tulcea, condamnat la 15 ani, ridicat din Gherla şi ucis între 25.02 - 23.03.1950.
- **Leca Vasile**, ridicat din penitenciar şi ucis la Timişoara în 1949-50 (?).
- **Leca Gheorghe** din M. Kogălniceanu, jud. Constanţa ridicat dela penitenciar şi ucis la Timişoara la 10.03.1950.
- **Leca Ion** din M. Kogălniceanu, jud. Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis la Timişoara între 25.02 - 23.03.1950.
- **Matei Petre** din com Vasile Alexandri jud. Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis la Timişoara în 10.03.1950.
- **Mihăilescu Dumitru** din Ciocârlia, jud. Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis la Timişoara între 25.02 - 23.03.1950.
- **Nicolae Iordan** din com. Casimcea, jud. Tulcea, condamnat la 18 ani, ucis la Timişoara la 10.03.1950.
- **Niţu Vasile** din com. Galbiori, jud. Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis între 1949 - 195..(?)
- **Paizan Ion** din com. Nistoreşti jud. Constanţa, ucis la Timişoara la data de 10.03.1950.
- **Perifan Gheorghe** din com. Sinoe, jud. Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis între 1949-1950.
- **Piţigoi Ion** din Constanţa, condamnat la 15 ani, ridicat dela Gherla şi ucis la Timişoara în 10.03.1950.
- **Popescu Scărişoreanu** din Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis la Timişoara între 25.02 -23.03.1950.
- **Puiu Ion (Enache)** din com. M. Kogălniceanu, jud. Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis la Timişoara între 25.02 -23.03.1950.
- **Puiu Constantin** din com. M. Kogălniceanu, jud. Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis la Timişoara între 25.02-23.03.1950.
- **Roşculeţ Nicolae** din com. Casimcea jud. Tulcea, condamnat la 25 de ani, ridicat din Gherla şi ucis la Timişoara în 10.03.1950.
- **Zache Constantin** din com.V. Alexandri, jud. Constanţa, ridicat din penitenciar şi ucis la Timişoara la 10.03.1950.
- **Stercu Stere** din com. Babadag, jud. Tulcea, condamnat la 20 de ani, ridicat dela Gherla şi ucis la Timişoara în 10.03.1950.
- **Stavrositu Iancu** din Casimcea, jud. Tulcea, transferat şi ucis la Timişoara între 25.02 -23.03.1950.
- **Topârceanu Ion** din Târguşor, jud. Constanţa, condamnat la 15 ani, ucis la Timişoara la 10.03.1950.
- **Tofan Gheorghe** din Topologu-Tulcea, condamnat la 17 ani, ridicat din Aiud şi ucis la Timişoara pe 10.03.1950.
- **Tomoşoiu Gheorghe** din Casimcea, jud. Tulcea cu condamnare: muncă silnică pe viaţă, ridicat dela Gherla şi ucis la Timişoara pe data de 10.03.1950.
- **Tudoran Constantin** din com. Saraiu, jud. Constanţa, condamnat la 15 ani, ridicat din Gherla şi ucis la Timişoara în 10.03.1950.

B.
ALTE LOTURI

- **Bedelean M. Ion**, născut în 1919, din Mihalţ, condamnat la 20 de ani, ridicat din Gherla, pentru T.M. Cluj, ucis la 05.04.1950.
- **Cetăţeanu Ion** din Arnota, transferat la Timişoara, ucis în 1950.
- **Dalcă Emil** născut în 1917 din Alba Iulia, condamnat la 20 de ani, transferat din penitenciarul Sibiu la T.M. Cluj, ucis la 05.04.1950.
- **Filip Ioan**, condamnat la 15 ani, transferat din Aiud la Timişoara, este ucis în Martie 1950.
- **Florin Mihai**, născut în anul 1905. Originar din Alba Iulia, condamnat la 15 ani, ridicat dela Gherla şi transferat la T.M. Cluj, ucis între 25.02 -23.03.1950.
- **Maxim C. Alexanxdru**, născut în 1926 cu domiciliul în Prahova, condamnat la MSV, ridicat din penitenciarul Sibiu pentru T.M. Cluj, ucis în 02.04.1950.
- **Mărgineanu Petre**, născut în 1903, domiciliul în Alba Iulia, ridicat dela penitenciarul Sibiu pentru T.M. Cluj, ucis pe data de 05.04.1950.
- **Măzăreanu Nicolae**, din Arnota, transferat la Timişoara şi ucis în anul 1950.
- **Moldoveanu Simion**, născut în 1929, originar din Blaj, cu condamnere de MSV, ridicat de Tribunalul Militar Cluj dela Aiud şi ucis la 02.04.1950.
- **Olteanu T. Emil**, născut în 1922, cu domiciliul la Galda de Sus, condamnat la 20 ani, ridicat dela Gherla pentru T.M. Cluj şi ucis pe data de 05.04.1950.
- **Pele Ghiţă**, din Arnota transferat la Timişoara şi ucis în 1950.
- **Niţescu Nicolae**, născut în 1908, cu domiciliul în Bucureşti, este ridicat dela Aiud pentru penit. T.M. Cluj şi ucis pe data de 02.04. 1950.

VOM CONTINUA ANCHETA în numerele viitoare, RUGÂNDU-VĂ a transmite toate datele în completare sau noi nume, pe adresa Dan Novacovici, pentru Memorialul Victimelor Comunismului - Washington D.C. - Filiala UMRL-USA, 354 Franklin Ave. Princeton, New Jersey, 08540-3929. Tel: (609) 924-2684 sau tel. şi fax: (609) 683-7907.

Pentru persanele care sunt în România şi le este dificil să plătească transportul acestora, le pot expedia pe adresa: Prof. Dr. Nicolau Sebastian, Str. Dumitrache Banu nr.10 sect.2, Bucureşti. Tel: 619-8200 România.

Cu mulţumiri,
Ing. Dan Novacovici

VASILE PÂRVAN

Urmare din pag. 13

Ţării sale epopeea trecutului şi a începuturilor noastre etnice, căreia i-a închinat cei mai rodnici ani ai vieţii, culminând în consacrarea definitivă a geniului său, prin publicarea Geticei.

Dar el era preocupat tot atât de problema originii istorice a poporului nostru, ca şi de înţelegerea viitorului. Cetiţi, pentru a da o pildă, pagina plină de vervă şi de observaţie dreaptă din *"Idei şi Forme istorice"*, privitoare la şcoala dela sate (p.24), ori studiul publicat în primul număr al acestei reviste, *"Ideile fundamentale ale culturii sociale contemporane"*, şi vă veţi convinge!

Pârvan făcea parte, ca şi Xenopol, în trecut, şi mai ales N. Iorga, astăzi, din clasa ambasadorilor spirituali ai Ţării. D-l Carcopino obişnuia să spună, că la Roma, România, datorită activităţii şcolii arheologice române de acolo, era considerată ca o mare putere. Prin cursurile sale ţinute în străinătate, prin lucrările apreciate peste graniţă, prin participarea la congresele internaţionale, Pârvan a sporit faima şi a contribuit la politica de prestigiu cultural al neamului.

Cine are ambiţia a reda, chiar în cele mai largi trăsături, carcateristicile principale ale personalităţii lui Pârvan nu poate uita cât de mare a fost prin inimă, Prietenul.

Era captivant, un cuceritor de suflete. Avea cultul amiciţiei, deşi nu avea mulţi amici, căci un amic este un frate, însă un frate pe care-l alegi singur. Arta prieteniei este, se ştie, grea şi nu oricine este capabil să o mânuiască. Pentru ca prietenul să fie *"sărbătoarea pământului şi presentimentul supraomului"*, cum îl definea Nietzsche, se cer între doi oameni lucruri grele de împlinit: francheţă, veridicitate, încredere, posibilitate de mărturisire, ţăria unui schimb de adevăruri, respect şi stimă şi încă ceva în plus: conştiinţa unei comunităţi de năzuinţe.

O simplă dedicaţie, scrisă de Pârvan, în 1921, pe volumul *"Idei şi Forme istorice"*, defineşte, cred, adevărata prietenie. Dedicaţia sună: *"Prietenului D. Gusti în semnul tovărăşiei de năzuinţe"*.

Prietenia astfel înţeleasă exclude admiraţia reciprocă convenţională şi înlătură aşa-zisa prietenie practicată mai ales de tineret, dintre patron şi client. Adică unirea unuia care protejeşte pe cineva care este protejuit; unirea unuia, care voeşte a fi dominat, cu cineva ce voieşte a fi dominator. Puritatea prieteniei, tăria ei irezistibilă, ce leagă pe vecie, pe viaţă şi după moarte, constă numai în *"comunitatea de năzuinţe"*. De această prietenie a fost capabil Pârvan.

•••

Iată modelul, ca erudit, ca gânditor, ca artist, ca organizator, model, ca om, ca înţelept, ca patriot, model ca prieten.

Mare este frumuseţea acestei vieţi luate în total!

În jurul nostru atmosfera devine din ce în ce mai grea şi mai vicioasă. Un materialism, un parvenitism, un utilitarism, fără măreţie, apasă asupra sufletelor noastre. Ne înăduşim, ne asfixiem. Să deschidem larg ferestrele. Să facem să intre aer proaspăt, aer curat, să intre aerul înviorător al idealismului şi al desinteresului.

Pârvan a dat viaţă ruinilor, a făcut să vorbească mormintele, a reînviat pe morţi.

Să-l imităm. Şi la rândul nostru să-i dăm lui însuşi o viaţă nouă. Să-l aducem printre noi pentru a-l face să rămână ce a fost: un ferment plin de viaţă rodnică, un model. De aceea propun, pentru a dovedi şi plastic, că viaţa şi opera sa vor rezista muncii distructive a timpului, să însărcinăm pe un *"săpător în marmora tare"* şi să-i cream bustul, pe care apoi să-l aşezăm între noi, aici, undeva, la Universitate, în sălile unde el a oficiat. Ne adresăm tuturor prietenilor de năzuinţe spirituale. Deci nu oficialităţilor şi nici acelora care nu erau egalii lui în năzuinţe. Ne adresăm însă foştilor săi elevi, colegi şi prieteni, din lumea academică, din tot cuprinsul ţării. Mai ales ne adresăm studenţilor, care o ştiu cu toţii, l-au iubit pentrucă-i iubea, şi cărora le-a fost un dascăl generos şi o călăuză luminoasă, atât pe căile spinoase ale ştiinţei, ca şi pe căile delicate ale sufletului.

Până ce vom înfăptui însă această readucere plastică a lui printre noi, să ne amintim de o ultimă a sa învăţătură fecundă.

El ne recomandă să trăim cu vocea în şoapte. Să trăim în tăcere!

Cea mai impresionantă apologie a tăcerii a scris-o Pârvan în povestea cioplitorului de piatră din Atena, Alegenor.

"Tăcerea, scrie Pârvan, e centrul lumii. Tăcerea e zeul necunoscut. Speranţa e tăcere, voinţa e tăcere, durerea e tăcere, iubirea e tăcere, moartea e tăcere. Viaţa însăşi, în întregul ei, e tot o luptă după tăcere".

Apologistul tăcerii se bucură acum de ea, este învăluit de ea. *"In faţa tainei nepătrunse a trecerii lui din această lume, gândul i se opreşte înspăimântat: va fi mai bine, ori mai rău dincolo; va fi şi acolo soare, ori va fi întuneric? Oricum ar fi*, încheie Pârvan cu o siguranţă ce înfioară plăcut, *el nu poate însă muri decât cu trupul. Iar dincolo, unde sunt numai suflete, nu mai poate fi moarte"*.

Apologistul tăcerii doarme. Să-i spunem: Somn uşor, somn blând, Prietene scump şi iubit!

Să-i aducem elogiul, pe care l-ar fi preferat, desigur, acestei expuneri, să ne reculegem şi să retrăim o clipă, în tăcere, spiritul care a gândit, a simţit, a voit şi s-a trudit atâta!

D. GUSTI

(I) Prelegerea de deschidere a cursului la Universitate din 1927-28.

Le livre noir

Urmare din pag. 12

Acelaşi autor descrie, cu amănuntul, şi alte feluri de torturi practicate la Piteşti, bătăi, lovituri cu vergi pe talpa picioarelor, agăţarea victimelor de picioare cu capul în jos, arsuri pe corp cu ţigări aprinse, mâncare de excremente. Studenţii care credeau în Dumnezeu erau *"botezaţi"*, în fiecare dimineaţă în felul următor: li se scufunda capul, de mai multe ori, într'un hârdău plin de urină şi de excremente în timp ce ceilalţi deţinuţi, adunaţi în jur, cântau textele botezului. Pentru ca deţinutul să nu se innece i se scotea capul - din când în când - din hârdău şi după câteva scurte respiraţii operaţia era reîncepută.

Studenţii dela seminariile teologice erau obligaţi să oficieze *"slujbe negre"*, în special în preajma Paştelui. Textele erau pornografice: Sfânta Maria era numită *"marea curvă"* iar Iisus *"cretinul care a murit pe cruce"*. Studentul care interpreta rolul preotului era obligat să se dezbrace complet, era acoperit cu un cearşaf îmbibat cu excremente şi la gât i se agăţa un falus făcut din săpun şi miez de pâine presărat cu DDT. În noaptea de Înviere a anului 1950, studenţii aflaţi în *"stadiul de reeducare"* au fost obligaţi să treacă prin faţa unui asemenea *"preot"*, să sărute falusul şi să zică *"Christos a înviat"*.

În 1952, autorităţile româneşti au decis să extindă - fără succes - experienţa dela Piteşti, în special la lagărul de muncă forţată dela canalul Dunăre-Marea Neagră. *Secretul* acestor crime fiind desvăluit de posturile de radio occidentale, autorităţile comuniste au decis să întrerupă această *"reeducare"* în August 1952.

Cu ocazia unui proces, în 1954, Ţurcanu împreună cu şase complici a fost condamnat la moarte; membrilor aparatului poliţienesc responsabili nu li s'a atins nici măcar un fir de păr din cap!..................

Din lipsă de spaţiu suntem obligaţi - cu regret - să întrerupem relatarea altor fapte şi evenimnete tragice descrise în *"Cartea neagră a comunismului"*, citată la începutul articolului.

Pentru cei care nu aflaseră de inimaginabila dramă dela Piteşti, recomandăm cartea D-lui Dumitru Bacu, *"Piteşti"*, editată de redacţia *"Cuvântul Românesc"*, sau cartea lui Virgil Ierunca, citată mai sus.

Pentru cei ce vor să cunoască tragedia mondială provocată de comunism, *"Cartea neagră a comunismului"* este (până astăzi) cronica cea mai completă a ororilor neomeneşti provocate de o şleahtă criminală de descreieraţi în decursul aproape a întregului secol XX.

Cu multă satisfacţie am aflat de curând că, în ţară, o editură particulară va traduce şi edita cartea citată (care are peste 800 pagini), o muncă grea şi anevoiasă pentru care editorul nu a obţinut nici o subvenţie din partea Statului(!) în timp ce alte publicaţii obţin această favoare. Oare nu merită un efort - din partea autorităţilor competente - această muncă dificilă de documentare care are ca scop cunoaşterea istoriei noastre contemporane?

I.C. FIANU

În jurul aceluiaşi steag *

Sergiu GROSSU

"Numai purtaţi-vă într'un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos, pentru ca să aud despre voi că rămâneţi tari în acelaşi duh şi că luptaţi cu un suflet pentru credinţa Evangheliei, fără să vă lăsaţi înspăimântaţi de protivnici..."
Filipeni, 1.27-28

1

O luptă nu poate fi câştigată oricum. În special o luptă spirituală, în care ni se cere să nu întoarcem *"nimănui rău pentru rău"*, nici să nu ne lăsăm biruiţi de rău, ci să biruim *"răul prin bine"*. După cum Iisus Hristos *"S'a dat pe Sine Însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău"* **(GALATENI, 1.4)**, la fel şi noi trebue să ne jertfim în lupta cu păcatele lumii, pentru a smulge umanitatea de sub stăpânirea tiranică a veacului materialist, hăituit de ură şi de apetituri criminale, şi a o prosterna la picioarele lui Iisus, ca să capete - prin El şi în El - învierea şi viaţa.

Condiţia ***sine-qua-non*** a luptei creştine externe este unitatea ostăşiei pe fronturile de luptă, solidaritatea luptătorilor. *"Lupta cea bună"* este lupta unităţii creştine, a frontului misionar comun, a strategiei unitare. În această luptă, ***unitatea de direcţie şi unitatea de concepţie tactică*** sunt decisive. Fiindcă numai când se vor aduna *"într'un singur trup"* - într'o singură forţă de atac, înarmată identic - *"copiii lui Dumnezeu cei risipiţi"* **(IOAN, 11.52)** se vor arăta vrednici de misiunea ce le-a fost încredinţată, luptând *"cu un suflet pentru credinţa Evangheliei"* şi ne lăsându-se *"înspăimântaţi de potrivnici"*.

Frontul unităţii creştine, al strângerii în jurul aceluiaşi steag de luptă, înseamnă, înainte de toate, frontul împăcării confesionale: frontul aceluiaşi duh, al tăriei spirituale, ***prin pacea lui Hristos*** **(COLOSENI, 3.15)**. Căci stăpânirea *"păcii lui Hristos"* în inimile creştinilor confesionali, va isca ***împăcarea***, pe terenul luptei misionare, între confesiunile sau misiunile despărţite; între copiii lui Dumnezeu care, după ce s'au întors *"din robie"*, nu şi-au mai dat silinţa să mănânce Paştele *"împreună cu toţi cei ce se îndepărtaseră de necurăţia neamurilor ţării"*, nici nu s'au unit cu ei *"ca să caute pe Domnul"*. Iar această împăcare, generată de pacea interioară a lui Hristos şi exteriorizată în statornicirea unor relaţii paşnice, frăţeşti, de colaborare şi ajutor mutual, va accelera refacerea unităţii discreditate de-a lungul veacurilor, ca să alcătuim *"un singur trup"* măcar ***acum***, în ceasul cel de pe urmă, când *"s'au ridicat mulţi anticrişti"* şi când unii creştini s'au lepădat şi se mai leapădă de credinţă, *"ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor"* **(1 TIMOTEI, 4.1)**.

Repet, ca să alcătuim *"un singur trup"*, o singură oştire luptătoare, angajată în lupta cu răul din lume şi cu lumea răului. Luptă în care noi suntem - sau ar trebui să fim - mai mult decât biruitori asupra acestei lumi în derivă, ţinând cont că oricine este născut din Dumnezeu, birueşte lumea **(1 IOAN, 5.4)**.

Fărâmiţarea confesională compromite însuşi sensul luptei declanşate în numele lui Hristos. Izbânda finală şi totală exclude orice fisură, orice zâzanie, orice izolare trufaşă pe plan religios. Noi nu vom fi în stare, niciodată, să punem capăt *"nevoilor grabnice"*, luptând pe fronturi separate, în tranşeele sectarismului sau ale clericalismului. Ele trebue luate cu asalt de către toate confesiunile ***laolaltă***, într'o unică, uriaşă, clocotitoare răbufnire de energii umane împreunate. Risipirea forţelor creştine, ofensive sau defensive, frânează redresarea spirituală şi materială a unui sat sau oraş, trezirea semenilor noştri la o viaţă nouă cu Mântuitorul, provocând confuzie în conştiinţa lor şi neîncredere în apropiatele vremi de înviorare; bagatelizează posibilitatea salvării unei lumi în declin moral şi religios, zdruncinată, în deceniile din urmă, de mari şi inerente cataclisme politice, de pustiitoare crize economice, de conflicte şi războaie paralizante, înscriind pe frontispiciul vanităţii noastre confesionale, răscolitorul strigăt al lui Simon Petru: *"Toată noaptea ne-am trudit şi n'am prins nimic..."* **(LUCA, 5.5)**.

Până când Bisericile nu se vor uni ***în chip real***, pentru a forma un front misionar de largă respiraţie şi de sfântă solicitudine, primejdia nu va înceta şi răul din lume nu se va stinge. Deoarece numai unitatea desăvârşită în sânul creştinătăţii va găsi soluţiile cele mai potrivite pentru toate *"nevoile grabnice"* şi va da luptei spirituale seriozitatea, rezistenţa, continuitatea şi măreţia lucrării lui Dumnezeu. Şi numai înfrăţirea reală a tuturor formaţiunilor misionare ***va sili*** lumea ateilor să creadă în Iisus Hristos, şi să aştepte, din partea Evangheliei Lui, schimbările şi înălţările de care are atâta nevoie acest sfârşit de veac şi de mileniu.

2

Idealul vieţii creştine rămâne, prin urmare, perfecta unitate a credincioşilor care alcătuiesc Biserica lui Hristos. Nu starea de vrăjmăşie, nici de indiferenţă, ci starea de participare a unuia la viaţa celuilalt, de cooperare, pentru ca ***toţi creştinii să fie una***. De aceea Ap. Pavel insistă asupra chemării la unitate, când le spune Corintenilor: *"Să aveţi toţi acelaşi fel de vorbire, să n'aveţi dezbinări între voi, ci să fiţi uniţi în chip desăvârşit într'un gând şi o simţire"* **(1 CORINTENI, 1.10)**.

Din păcate, confesiunile creştine s'au menţinut şi se menţin ostile, intolerante, concurente. Ceea ce a făcut ineficace activitatea lor misionară într'o lume din ce în ce mai păgânizată, văduvită de dragoste şi colcăind de fărădelegi şi de imoralitate. Nu s'a realizat mult aşteptata îmbrăţişare a creştinătăţii ***nici măcar*** în domeniul acţiunilor practice, în lupta cu *"nevoile grabnice"*. Fiindcă s'a luptat în spirit confesional, cu metode confesionale, pe deasupra unor bariere doar teoretic escaladate, însă menţinute, de fapt, vii şi insurmontabile în adâncurile peticite ale unor ierarhi şi pastori, care şi-au zidit lucrarea religioasă nu pe Piatra din capul unghiului, ci pe temelia de paie a mentalităţii lor confesionale, ***care*** deşi porniţi spre Canaan, în inimile lor s'au întors şi se întorc, mereu, *"spre Egipt"* **(FAPTE, 7.39)**, aducând jertfe *"viţelului de aur"* al Bisericii lor şi omiţând viaţa de jertfă şi de combustie, închinată unei societăţi în descompunere morală.

"Oricine pune mâna pe plug şi se uită înapoi nu este destoinic pentru Împărăţia lui Dumnezeu", ne avertizează Mântuitorul **(LUCA, 9.22)**. Un front al unităţii creştine, atât de necesar în lupta pentru transformarea pământului românesc, nu va putea lua fiinţă, câtă vreme mişcările şi asociaţiile confesionale mai privesc ***înapoi***; câtă vreme Bisericile trăiesc în obsesia unui trecut de sciziune şi de controverse duşmănoase, reactualizând vechile răni şi scormonind în spuza orgoliului şi a autopreţuirii exagerate. ***Un singur lucru*** ni se cere, în vederea triumfului: *"Uitând ce este în urma mea şi aruncându-mă spre ce este înainte"* **(FILIPENI, 3.14)**. Uitând ruşinoasele vremi ale neînţelegerii dintre copiii lui Dumnezeu şi orientându-ne spre viitorul unei posibile unităţi creştine, în alergarea noastră *"spre ţintă"*, care a fost şi rămâne înnoirea societăţii în care trăim, mântuirea Neamului descreştinat în perioada celor patru decenii de ateism marxist-leninist.

Să alergăm înainte, *"spre ţintă"*. Iar ***ţinta*** să fie aceeaşi pentru toţi: aproapele, societatea românească, Neamul nostru *"căzut între tâlhari"*, întocmai nenorocitului din parabola Samariteanului milostiv. Să uităm *"staulele"* care ne-au făcut de râs, *"zidurile de despărţire"* care ne-au înstrăinat şi *"munţii"* unor interese şi privilegii confesionale, care încă ne mai despart. Cine dintre noi este *"fără păcat"* şi are curajul să arunce *"cel dintâi cu piatra"* în confesiunea din sânul căreia nu face parte? Care Biserică poate osândi o ***altă*** Biserică? Şi care mişcare religioasă ***nu a greşit*** în opera ei de caritate?

Să dăm ascultare, mai degrabă, admonestării biblice: *"Domnul se uită dela înălţimea cerurilor peste fiii oamenilor, să vadă dacă este vreunul care să aibă pricepere şi care să caute nişte netrebnici; nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar"* **(PSALM, 14.1-3)**.

Da, nu este nici o Biserică, nici una măcar, care să nu pălească în faţa acestui verdict implacabil. Conducătorii de culte *"s'au rătăcit"*, îmbucătăţind *"trupul lui Hristos"*. Gândul le era să-şi organizeze noua confesiune, creată de ei, şi să se împăuneze cu noua, aproximativa interpretare a unor principii clare şi veşnice, axsate pe unitatea desăvârşită a creştinătăţii. Nu s'au frământat, nu s'au zbătut să înlăture ceea ce desparte, ca să umble la fel. *"Lucrurile"*, care din punct de vedere confesional, *"erau câştiguri"*, n'au fost socotite *"ca o pierdere"*, după formula Apostolului **(FILIPENI, 3.7-8)**, în anemica desfăşurare a activităţii misionare. Ortodocşi şi Catolici, Luterani şi Calvinişti, Baptişti şi Penticostali, Adventişti şi Tudorişti, s'au încăpăţânat să păstreze diferenţierile confesionale şi n'au pierdut *"din pricina lui Hristos"* toate mărunţişurile cultului care i-au împins la o activitate religioasă fără efecte palpabile substanţiale în societate. N'au socotit aceste diferenţieri neîndreptăţite *"ca un gunoi"*, în comparaţie cu *"preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Iisus"* şi al biruinţei cauzei creştine în ţara noastră.

3

O acţiune unitară a tuturor confesiunilor se poate înfăptui cu respectarea austeră a acestei clauze supreme: ***abandonarea mentalităţii de calapod confesional*** în opera samariteană de ridicare materială, de vindecare morală şi de îndrumare spirituală a semenilor noştri. Nu este îngăduit nimănui transferul preocupărilor dogmatice, bisericeşti, pe terenul activităţii practice, acolo unde sfântul din Tars a folosit - şi ne îndeamnă să folosim - ***metoda "robiei"***, nu a supremaţiei şi a intoleranţei: *"Cu Iudeii, m'am făcut ca un Iudeu, ca să câştig pe Iudei; cu cei ce sunt sub Lege, m'am făcut ca şi când aş fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câştig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege, m'am făcut ca şi cum aş fi fost fără Lege (măcar că nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Hristos), ca să câştig pe cei fără lege. Am fost slab cu cei slabi, ca să câştig pe cei slabi. M'am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuiesc pe unii din ei"* **(1 CORINTENI, 9. 20-22)**.

Spiritul creştin autentic este universal, adică: ***supraconfesional***, de tip paulinic. Un luptător al credinţei, care întotdeauna şi oriunde se comportă ca *"un bun ostaş al lui Hristos"*, va poseda această dimensiune spirituală, acest mod de a gândi şi de a se manifesta, în conformitate cu Evanghelia care sparge şabloanele rituale şi, ridicându-se deasupra nefireştilor îngrădiri dogmatice, profilează criteriile nealterate ale luptei misionare pozitive, modalitatea evanghelică de a păstra, în această luptă, *"unirea Duhului, prin legătura păcii"*, în scopul zidirii *"trupului lui Hristos"* pe pământ, *"până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos"* **(EFESENI, 4.3, 12-13)**.

Datoria noastră, de copii ai lui Dumnezeu si de fii ai Luminii, este ca un om pierdut şi salvat de noi, în cadrul confesiunii noastre, să devină ***un om nou***, născut nu din *"sângele"* vreunei taine confesionale, nici din *"voia vreunui om" al Bisericii, "ci din Dumnezeu"* **(IOAN, 1.13)**. Un astfel de om, având conştiinţa curăţită de întinăciunile trupului şi de ispitele duhului prin lucrarea miraculoasă a Duhului Sfânt, o astfel de ***conştiinţă creştină obiectivă*** va adera, dela sine, la forma de cult cea mai adecvată structurii sale intime. Încotro se îndreaptă adeziunea liberă a penitentului câştigat pentru Hristos, îl priveşte ***numai*** pe el. Noi, cei care suntem *"împreună lucrători cu Dumnezeu"*, ***nu avem dreptul*** să intervenim pe traiectoria întoarcerii unui suflet la obârşiile sale divine; pentrucă sufletul iertat şi mântuit este *"ogorul lui Dumnezeu"* **(1 CORINTENI, 3.9)** şi nu maidanul de experimentare a confesiunilor competitive, pentru care taina convertirii coincide, adeseori, cu actul formal şi neconcludent al catehizării confesionale. Subliniez: nu avem dreptul, nu avem voie să *"ne propovăduim pe noi înşine"* **(2 CORINTENI, 4.5)**, să facem propagandă confesiunii noastre, denaturând Evanghelia. O confesiune nu poate transforma sufletul omenesc. Confesionalismul nu este decât o ***peticire*** a omului. Pe când creştinismul supraconfesional înseamnă înnoire.

Cineva, care devine în Hristos *"o făptură nouă"*, şi pentru care *"cele vechi s'au dus"* cu adevărat, bucurându-se că *"toate lucrurile s'au făcut noi"* **(2 CORINTENI, 5.17)**, că totul s'au schimbat în fiinţa sa altădată răvăşită de rele şi fărădelegi nepermise, un atare creştin, cu tot respectul cultului său, nu-şi va trăi devotamentul şi evlavia sub povara determinismului confesional şi a inevitabilelor sale îngrădiri, înţelegând că toate confesiunile, axate pe credinţa în Iisus Hristos ca *"Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat"*, sunt egale înaintea lui Dumnezeu; că singura noastră grijă misionară ar trebui să rămână nu confesionalizarea, ci încreştinarea oamenilor, rătăciţi dela Adevăr, prin *"nebunia propovăduirii Crucii"*.

Când fiecare conducător de Biserică şi fiecare creştin de rând vor pune interesele lui Hristos mai presus de interesele cultului lor; când vor avea conştiinţa împăcată a Ap. Pavel, putând rosti alături de el: *"Căci n'am avut de gând să ştiu între voi altceva decât pe Iisus Hristos şi pe El răstignit"* **(1 CORINTENI, 2.2)**, atunci - şi numai atunci - creştinismul va fi în măsură să lupte organizat şi rodnic pentru o societate nouă românească, în care toate aşezările *"s'au făcut noi"*.

4

Iisus nu ne cere, pentru a-L urma, să ne lepădăm - bunăoară - de Ortodoxie, pentru a trece la Neoprotestantism. Să îmbrăţişăm o confesiune în dauna alteia. *"Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuşi"* - aceasta ne cere Iisus, şi aceasta se cuvine să facem. Să ne dăm silinţa realizării unicei lepădări valabile: ***lepădarea de sine***. Măturând *"aluatul cel vechi"* al unei lumi învechite şi modelând, dintr'o *"plămădeală nouă"*, o societate care să se poată înfrupta din *"azimile curăţiei şi adevărului"* **(1 CORINTENI, 5.7-8)**.

Lupta cea bună pentru înaintarea Împărăţiei lui Dumnezeu, în ţara dela gurile Dunării, nu are tangenţă cu nici o curăţire a *"părţii de afară a paharului şi a blidului"* **(MATEI, 23. 25-27)**, care presupune, între altele: înlăturarea icoanelor, dispreţuirea altarelor, nefolosirea semnului Sfintei Cruci, restructurarea sărbătorilor sau simplificarea tainelor. Lupta cea bună este lupta pentru esenţialitate. Şi esenţialul vieţii creştine este curăţirea *"pe dinlăuntru"* a *"mormintelor văruite"*, intrate în putrefacţia păcatului.

De aici trebue să pornească totul în lupta noastră cu ***vechiul***: dela înnoirea zăcămintelor lăuntrice, dela *"nevoile grabnice"* care sunt, în primul rând, nevoi lăuntrice, de esenţă. Restul - bogăţie sau sărăcie de forme exterioare - nu are nici o importanţă şi nu slujeşte la nimic. Important este ca, în confesiunea mea, să nu am o ***conştiinţă confesională***, deoarece, într'o astfel de situaţie, aş fi un factor permanent de dezordine şi de subminare a unităţii ce ni se cere, de hăţuire spirituală şi de oportunism confesional.

În schimb, o conştiinţă pur creştină, care purcede din Iisus, pentru a lupta alături de Iisus şi a rămâne statornică în Iisus, va milita în numele unui creştinism supraconfesional. Mai bine zis, în universul tăinuit al credinţei, în *"odăiţa"* de rugăciune a lăuntrului curăţit ne putem manifesta confesional, după tiparele cultului căruia aparţinem. Interiorizarea, intrarea *"în odăiţa ta"*, poate fi, deci, confesională. Nu dăunează. Exteriorizarea, însă, ieşirea din odăiţă *"la drumuri şi la garduri"* **(LUCA, 14.23)**, pentru a vesti Împărăţia lui Dumnezeu, manifestarea trepidantă şi sublimă a dragostei creştine, în viaţa de luptă misionară, nu poate fi decât supraconfesională, aşijderea gestului pilduitor al Samariteanului milostiv, care cobora din Ierusalim la Ierihon...

x) Din cartea sub tipar "În aşteptarea unui nou pământ", la editura "Duh şi Adevăr" din Bucureşti.

BASARABIA SI BUCOVINA

Blestemaţi să fie acei care dintr'o ţară au făcut şi mai fac două!

23 AUGUST 1944

Mihai CHISTRUGA

Zi cu cele mai negre repercursiuni din Istoria Neamului: trădarea şi extrădarea Mareşalului, canalizarea în captivitate rusească a sute de mii de ofiţeri, subofiţeri şi ostaşi români deja după pretinsul armistiţiu, înregimentarea sovietică fără murmur a ţării întregi, exterminarea fizică şi morală a sute de mii de Români nevinovaţi, alungarea Regelui de pe tronul ţării etc.

Şi începură aceste monstruoase calamităţi naţionale prin care darea Mareşalului Antonescu pe mâna dezertorului din Armata Regală Română, Emilian Bondarenco. Trădat, deci, la nivelul cel mai înalt şi ţinut într'o casă conspirativă a partidului comunist zis român până la 31 August '44, când, înpreună cu Mihai Antonescu, Constantin Piky Vasiliu şi Constantin Pantazi, a fost *"transportat"* de către generalii sovietici Malinovschi şi Susaicov *"pe teritoriul URSS"*.

Ca după 19 luni şi 9 zile de captivitate moscovită să fie aduşi la Bucureşti şi, ca nişte obiecte, predaţi prin proces-verbal de un reprezentant al comandamentului Armatei Roşii, pe nume Rodin, lui Alexandr Nicolschi, viitor general de Securitate zis românească. Acel Nicolschi care abia mai acum câţiva ani şi-a terminat zilele, *"în pace şi onor"*, sub domnia lui Iliescu, într'o somptuoasă vilă cu vreo 14 camere.

Omul Moscovei Nicolschi, deci, care la 9 Aprilie '46 îl delega pe şeful de poliţie detectivă Aureliu Curelea să inventarieze *"obiectele de îmbrăcăminte proprietatea Ex-Mareşalului Ion Antonescu de care era însoţit: Un costum cu* ***epuleţi*** *de Mareşal, una haină şi o vestă de culoare bleu-marină cu fire albe, una pereche de pantaloni bleu-marini, una haină cu pantaloni culoare cărămizie cu căptuşeală roşie, una haină de culoare portocalie, una pereche de pantaloni gris, un halat de culoare cărămizie căptuşit un sfert cu materie roşie, două perechi de ciorapi rupţi, una pereche cizme roşii cu şirete, cinci titluri de împrumut de înzestrare a ţării în valoare de 20.000, cinci titluri împrumutul Reîntregirei din 1941 în valoare fiecare de 20.000 lei, patru titluri împrumutul Reîntregirei două în valoare de 50.000 lei fiecare, una de 100.000 şi una de 10.000 lei, etc"*.

Al *"doilea geamantan de piele de culoare galbenă"* cuprinde: *"Un palton negru, un chipiu de Mareşal, trusă-toaletă, şapte perechi de ciorapi bărbăteşti rupţi şi cârpiţi, nouă batiste, patru cravate, una pereche de mănuşi galbene de piele, şapte gulere, un şervet de faţă mic, o pereche de pinteni, patru pijamale complete de mătase, cinci perechi de chiloţi de mătase, un pulover fără mâneci cârpit, trei perechi de izmene flanelă, una pereche ciorapi lână cârpiţi, una flanelă pentru piele albă, o periniţă cu o iconiţă catolică, una perie de dinţi, etc."*

Am zis *23 August 1944 - zi cu cele mai negre repercursiuni din Istoria Neamului"* şi mă gândesc, ca monarhist convins ce sunt, la Regele Mihai care la 1 Decembrie 1946 zicea cele ce urmeză: *"Sunt fericit să mă găsesc în mijlocul reprezentanţilor poporului, întruniţi pentru întâia oară după o îndelungată întrerupere a vieţii parlamentare..."*

Plecând la Londra pentru a participa la căsătoria principesei Elisabeta, Regele Mihai împuternicea guvernul netrebnicului Groza *"să efectueze toate lucrările necesare conducerii ţării"*, inclusiv *"numirea şi revocările de funcţionari"*, dând, astfel, *"cec în alb"* comuniştilor. Acelor comunişti, zişi români, care la 30 Decembrie 1947 l-au forţat să abdice cu uşurinţă şi să ia drumul Exilului!

DOLIU NAŢIONAL

La 24 Ianuarie '98 trimiteam preşedinţilor celor două camere ale Parlamentului dela Bucureşti o scrisoare în care propuneam ca legislativul ţării să comemoreze în plen cei 80 de ani dela reunirea Basarabiei cu ţara-mamă România, rugând totodată să mi se dea şi mie cuvântul ca unuia ce iniţiam această treabă cu adevărat românească. Urmă o tăcere de apropape trei luni până mi se aduse la cunoştinţă că şedinţa pe care o propuneam se va ţine, dar că nu mi se va da cuvântul întrucât nu sunt *"un ales al poporului"*.

Aşadar, la 26 Martie '98 Petre Roman, plictisit de corvoada ce-i revenea, deschise plenul festiv al celor două camere, care numai festiv nu era, spunând că *"este prima dată când se face aşa ceva"*, fără se menţioneze cui îi aparţinea iniţiativa.

Drept care, în emiciclul Palatului Parlamentului, mai mult gol decât plin, se perindă la tribună Virgil Petrescu - PNŢCD, Ovidiu Şincai - PDSR, Cristian Dumitrescu - PD, Dan Amadeus Lăzărescu - PNL, Densiderio Garba - UDMR, Corneliu Vadim Tudor - PMR, Mihai Drăghin - PUNR, Radu Gheciu - PSDR, Teodor Meleşcanu - Independent şi un oarecare Valjan din partea minorităţilor. Altele decât cea maghiară (sic!).

De notat că afară de Vadim Tudor, care a vorbit cu adevărat la obiect şi în linişteа deplină a asistenţei, ceilaţi vorbitori îşi făceau expunerile pe fondul unui vacarm de stup de albine al celor circa ... 100 de deputaţi şi senatori prezenţi în emiciclu! *"Unul ca unul"*, după ce făceau istoricul de rutină al Actului Unirii Basarabiei, aleşii poporului român treceau la tămâierea *"Republicii Moldova"*, punând-o, ca *"istorie comună"*, alături de Transilvania, fără să menţioneze că aceasta se află la ea acasă şi ca Basarabia este aceea care trebue adusă la matcă. Altfel zis, aberanta Republică Moldova era tratată ca un stat de jure şi de facto, *"stat ce trebue ajutat să devină, împreună cu România, membru cu drepturi depline şi în NATO şi în Uniunea Europeană (sic!).*

•••

Dar, cu toate aceste aberaţii *"româneşti"*, eram mulţumit că se comemora, în sfârşit, şi în Parlamentul României Actul Unirii dela Chişinău din 27 Martie 1918! Totuşi, mă zgâria pe undeva în adâncul sufletului că nu mi s'au oferit şi mie cele 10 minute fixate prin regulamentul propus de Petre Roman. Fie şi din simplul motiv că de 25 de ani, fără nici o remunerare, ţin la suprafaţă, în lumea întreagă, problema Basarabiei, Nordului Bucovinei, Herţei Dorohoiului, şi Insulei Şerpilor.

Desigur, într'o *"democraţie"* ca cea din România, fiecare muritor poate, deşi nu e neapărat, să-şi exprime o părere sau alta. A susţine însă că *"intrarea României în NATO este mai importantă decât Reîntregirea ei teritorială"* este, pur şi simplu, un sacrilegiu!

Acesta a fost cazul apologeticului Eftenie Pop căruia i s'a făcut şi *"antract"* în aiurelile antiunioniste pe care le debita.

Antract în care a luat cuvântul, Preşedintele Emil Constantinescu. Cuvânt în care, spre stupefacţia asistenţei, şeful statului român n'a pus nici un punct veritabil pe *i* în problema Reîntregirii. Deşi, n'ar fi cinstit din partea mea dacă n'aşi recunoaşte că prezenţa Preşedintelui României la acea festivitate era totuşi semnificativă.

•••

Aderesându-mă Preşedintelui Emil Constantinescu, prezent deci la şedinţa comemorativă organizată de *"Pro Basarabia şi Bucovina"*, îi spuneam că, din păcate, sărbătoarea Actului Unirii dela Chişinău nu ne dă nici de data asta prilej de euforie ci de doliu atotnaţional şi că, sincer vorbind, mi-a părut rău atunci când Secretarul General al Camerei Deputaţilor Lucian Mihai mi-a comunicat că *"Biroul"* a hotărît să nu mi se dea cuvântul.

Or, eu nici pe departe nu aveam de gând să-i chem pe aleşii poporului la arme pe Prut. Vroiam să le spun ceea ce i-am spus şi Preşedintelui în prezenţa celor câteva sute de Români veniţi de pe tot cuprinsul ţării: că *"Pro Basarabia şi Bucovina"* mondială, cu sediul la Paris şi cu zeci de mii de membri în 24 de ţări, inclusiv România, cere lichidarea tâlhărescului pact Ribbentrop-Molotov; că nu avem dreptul să plătim la infinit tribut prin ţară ruptă în bucăţi; că suntem datori să combatem lipsa de bază juridică a pretinselor frontiere ale pretinsei republici Moldova şi cele ale Ucrainei; că suntem datori să combatem noţiunea de *"limbă moldovenească"*; că ceea ce doreşte *"Pro Basarabia şi Bucovina"*, al cărei fondator-animator sunt de 25 de ani, este ca Guvernul României să ridice în faţa lumii întregi problema teritoriilor româneşti răpite de Ruşi; că încă la 20 Februarie '97 îi ceream preşedintelui ţării să nu semneze tratatul de pretinsă bună vecinătate cu Ucraina. *"Semnându-l, vă scriam, Domnule Preşedinte, veţi comite un act de laşitate şi trădare naţională"*; că, spre stupefacţia întregii suflări româneşti, au fost născocite euroregiunile *"Dunărea de Jos"* şi *"Prutul de Sus"* ascunzându-se astfel numele de Basarabia şi Bucovina, euroregiuni pe teritoriul uneia şi aceleiaşi ţări - România (Voci din sală: *Ruşine! Ruşine!*).

La timpul său, atrăgeam atenţia Preşedintelui care nu mai îndrăznea să cuprindă cu privirea asistenţa, Ştefan cel Mare ne zicea cu limbă de moarte: *"Dacă duşmanul vostru ar cere legăminte ruşinoase dela voi, atunci mai bine muriţi prin sabia lui decât să fiţi privitori împilării şi ticăloşiei ţării voastre"*.

Cunoştem noi aceste spuse sfinte? Desigur! Cunoscându-le însă şi făcând ceea ce am făcut cu tratatul româno-ucrainean, cum rămâne atunci cu legenda din bătrâni care ne învaţă: *"Dacă mâna-ţi slabă sceptrul o apasă, / Altuia mai vrednic locul tău îl lasă " ?!*

Cu ce drept dar, mă întreb, Domnule Preşedinte, noii noştri guvernanţi, aleşi doar pentru patru ani, îşi permit să declare atât de uşuratec cum că *"România este gata de sacrificii istorice"*, că *"România n'are nici o pretenţie teritorială"* faţă de Ucraina, etc. (Voci din sală: *"Ruşine! Ruşine!"*)

Să facem politica reîntregirii, Domnule Preşedinte al României! A Reîntregirii - nu a tot felul de zise integrări. Integraţi suntem prin naştere: prin Traian şi Decebal, prin Doina şi Mioriţa, prin Eminescu şi Alexandri, prin Barbu Lăutaru şi Ciprian Porumbescu, etc !

Poate fi o neghiobie mai mare decât cea a unor compatrioţi, tip Gabriel Andreescu, cum că pe *"dumnealor"* nu-i interesează a cui este Basarabia, ci dacă între Prut şi Nistru sunt respectate drepturile Omului (sic!).

Să optăm dar, îl îndemnam pe şeful statului român, pentru reîntregirea ţării în cadrul unei singure naţiuni - naţiunea română, cu capitala la Bucureşti.

Dar, oricât de paradoxal s'ar părea, în loc de vreo reacţie la doleanţele mele, exprimate în mod public, a urmat plecarea precipitată a Preşedintelui României încă în plină şedinţă comemorativă consacrată României Mari dela 1918.

Aplecat fără să-mi fi dăruit o privire măcar!

Nicolae LUPAN

PAGINĂ REALIZATĂ DE N. LUPAN

APEL

al Asociaţiei Mondiale "Pro Basarabia şi Bucovina" către Românii de pretutindeni

După înălţarea Crucii-Monument Mareşalului Ion Antonescu pe locul asasinării dela Jilava, după facerea mormântului lui Iancu Flondor la cimitirul din Storojineţ şi refacerea mormântului Mariei Mareşal Antonescu la cimitirul Bellu, *"Pro Basarabia şi Bucovina"*, la iniţiativa Filialei Bihor, intenţionează să refacă Cimitirul Militar Român dela Ţiganca (Basarabia) şi să înalţe în incinta lui o cruce-monument în memoria ostaşilor români căzuţi la 1941 pentru eliberarea ţinutului dintre Prut şi Nistru de sub ocupaţia sovietică.

În consecinţă, rugăm compatrioţii din lumea întreagă să contribuie, după posibilităţi, la făurirea acestei opere cu adevărat creştineşti.

Contribuţiile pot fi aduse, prin transfer bancar, la BANKOOP Sucursala Oradea-Bihor, după cum urmează:

- în lei la contrul 25110240025642005;
- în dolari SUA la contul 25110240025840000;
- în mărci germane la contul 15110240025280000;
- în franci francezi la contul 25110240025250000.

Cu mulţumiri anticipate,

Nicolae Lupan

Ioan Groza

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

FARA ARMÂNEASCĂ

PROBLEMA AROMÂNEASCĂ LA CONSILIUL EUROPEI

Am publicat la timpul potrivit recomandarea Consiliului Europei pentru conservarea şi manifestarea elementului aromân din ţările unde acesta este o minoritate etnică. Întrucât chiar raportorii Consiliului European nu erau prea pregătiţi în susţinerea adevăratei probleme aromâne, s'au creat nişte confuzii grave în prezentarea problemei care ar fi putut avea nişte consecinţe negative în dezvoltarea acestei etnii. Bun cunoscător al problemei aromâne, actualul Ministru al Culturii din România, Ion Caramitru, el însuşi de origine aromână, pune la punct această problemă şi de pe poziţia pe care o deţine în România. Publicăm mai jos scrisoarea deschisă trimisă Domului Lluis de Puig, principalul raportor în Consiliul Europei pentru problema Aromânilor.

SCRISOARE DESCHISĂ DOMNULUI LLUIS DE PUIG,

Vice Preşedinte al Comisiei de Cultură şi Educaţie. Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, Strasbourg.

Domnule Preşedinte,

Am luat cunoştinţă cu cel mai viu interes de ***Proiectul de recomandare*** pentru limba şi cultura aromână supus unei apropiate discuţii a Consiliului Europei precum şi ***Expunerea de motive*** al căror autor sunteţi.

În numele Guvernului român vă mulţumesc pentru acest demers pe care îl considerăm de cea mai mare importanţă pentru încercarea de a salva limba şi cultura acestui vechi grup al romanităţii răsăritene, sud-dunărene.

Nu am de făcut nici o observaţie majoră referitor la textul ***Recomandaţiei*** în sine.

Citind, în schimb, ***Expunerea de motive***, mă face să mă tem că ***"chestiunea aromână"*** să nu poată fi înţelească de către Consiliul Europei sub toate aspectele ei. Din citirea acestor texte şi mai ales din examinarea Bibliografiei care le însoţeşte, reiese că Grupul activ al Aromânilor din ***diasporă*** care a avut meritul incontestabil de a trezi interesul Consiliului asupra acestei probleme, l-a prezentat într'o oarecare măsură partizan, riscând pericolul de a agrava anumite deosebiri de opinie care s'au ivit printre Aromânii răspândiţi în lume ca printre cei rămaşi la locurile lor de origine în special, România.

Pentru a începe cu Bibliografia, se constată cu surprindere absenţa unor opere dintre cele mai importante în materie, opere istorice şi lingvistice române şi străine. Îmi permit să vă alătur anexat în ordine cronologică, lista a şapte lucrări de autori contemporani pe care îi socotesc indispensabili pentru înţelegerea ***"chestiunii aromâne"***.

În cadrul Expunerii de motive, am remarcat câteva puncte care suscită discuţie:

Pag.5, *"al.3"* propoziţiunea *"aşa dar istoria documentată a Aromânilor începe abia în sec. XVIII"* mi se pare greşită, în măsura în care istoria documentată a Aromânilor nu începe cu primul document descoperit în limba lor (1731), ci cu documente bizantine anterioare (sec.IX şi X) pe care chiar Dvs. le citaţi de altfel puţin mai departe.

Pag.6, *"al.1"* expresia *"în timpul ocupaţiei romane, limba Aromânilor a fost foarte influenţată de cea latină"*, nu mi se pare prea fericită, pentrucă ea sugerează că exista un fond de limbă aromână înainte de colonizarea romană. Ori chiar fondul vorbirii aromâne este unul latin care a evoluat, s'a deformat şi nu a păstrat în vocabularul său decât un număr foarte mic de cuvinte al substratului colonizat (trac, iliric, elenic) şi ulterior alte contribuţii (slave, greceşti, turceşti etc.)

Pag.6, *"al.3"* se spune într'o paranteză despre fraţii Petru şi Assan, fondatorii la sfârşitul secolului al XII-lea a ceea ce s'a numit al doilea ţarat bulgar şi că ei erau *"probabil de origine bulgaro-cumană"*. Ori toate izvoarele contemporane bizantine, franceze, latine şi în *"special ale Vaticanului"* îi numesc *"Vlahi"*. Dacă Dvs. evitaţi să vă implicaţi într'o dispută savantă, veche de mai bine de un secol, cel mai uşor ar fi fost să suprimaţi această paranteză.

Pag.8, *"al.1"* (continuarea ultimului aliniat dela pag. 7), în ultima frază este vorba de continuarea *"şcolilor aromâne"*. Termenul este impropriu, pentru faptul că aceste şcoli dela începutul lor din anul 1864, au fost întreţinute aproape în întregime de către guvernul român şi învăţământul nu se făcea în dialectul aromân decât în prima fază a alfabetizării, după care, cel primar, secundar şi universitar se făceau în limba literară română, nord-dunăreană. S'ar cuveni deci a se corecta scriind: *"şcolile române"*.

Pag.13, *"al.1"* În prima frază, Dvs. evocaţi emigrarea Aromânilor din alte ţări balcanice către România. Îmi permit să vă sugerez să suprimaţi precizarea *"între cele două războaie mondiale"*, pentrucă dacă ei au venit în masă mai compactă atunci, imigrarea lor în provinciile nord-dunărene, individual sau în grupuri mici, este mult mai veche, confirmată încă din secolul al XVII-lea, comunitatea de limbă permiţându-le o integrare imediată. Aşa se explică, de asemenea, de ce statisticile oficiale române nu indică decât un număr redus de 28.000; acesta fiind probabil numărul acelora care la recensământ au declarat că fac parte dintr'o comunitate lingvistică şi culturală deosebită.

Voi încheia Domnule Preşedinte cu rugămintea să binevoiţi a introduce în *"Expunerea de motive"* micile modificări pe care le-am semnalat mai sus şi ca Dvs. să puteţi ţine cont în generoasa Dvs. intervenţie de situaţia specială a Aromânilor din România - şi cea mai mare parte a acelora din diasporă - care din cauza strânsei legături de limbă (cum există între dialectele franceze sau italiene) se simt în acelaşi timp şi Aromâni şi Români.

Primiţi vă rog Domnule Preşedinte, asigurarea înaltei mele consideraţiuni.

Ion Caramitru
Ministru al Culturii

...

Nota redacţiei: Este pentru prima dată după 1944, când Guvernul român a luat o poziţie hotărîtă în problema aromânească, înlăturând gravele ambiguităţi apărute în ultimele decenii, când un număr redus de Aromâni tributari regimului comunist dela Bucureşti, au căutat să creeze un fals curent că Aromânii ar fi popor, limbă şi etnie deosebită de Dacoromânii din stânga Dunării.

Unitatea spirituală şi etnică a Neamului românesc este din nou asaltată de duşmanii românismului. Ce se întâmplă în Basarabia cu pretinsul popor moldovean şi limba moldovenească - alta decât cea românească - se încearcă şi cu Aromânii. Mai este nevoie de un curent bănăţean, timocean etc. pentru ca pulverizarea neamului românesc să fie dusă până la capăt. Oportunismul mondialist şi-a dat mâna cu internaţionalismul comunist în această direcţie şi este necesar ca adevăraţii Români să fie complet informaţi de pericolul ce ameninţă existenţă noastră ca ţară şi popor. În România asaltul anti-Românilor se desfăşoară din plin. Neruşinarea a întrecut orice limită sub oblăduirea autorităţilor. De curând, a fost atacat de către unii ne-Români şi sfântul sufletului românesc: Mihai Eminescu. Chiar nu există nici o lege de protejare a românismului în România?

COLCVIILE
"ŞCOALA DELA SFINŢII APOSTOLI"

Mihai S. DERDENA

Timp de 10 zile, de Sâmbătă 16 Mai până Luni 25 Mai 1998, s'a desfăşurat, în felurite săli din Bucureşti, a III-a ediţie a Colcviilor *"Şcoala dela Sfinţii Apostoli"*. Şi în acest an, precum în 1996 şi 1997, aceste manifestări culturale au constituit un omagiu adus profesorilor şi elevilor primei şcoli aromâne, care a fost intemeiată de părintele Averchie şi a fiinţat între anii 1865 şi 1871 în incinta mânăstirii bucureştene ce purta hramul Sfinţilor Apostoli.

Absolvenţii şcolii acesteia au avut meritul deosebit de a fi trezit şi dezvoltat spiritul naţional la Românii din Sudul Dunării, mai cu seamă la cei din Macedonia, unde au slujit ca învăţători şi ca preoţi la şcoli şi la biserici de dânşii înfiinţate.

Prin expoziţiile deschise şi prin numeroasele comunicări ştiinţifice au fost relevate valori nepieritoare ale spiritualităţii macedoromâne. S'a vorbit mult despre marile personalităţi aromâne şi s'a propus ca toate acestea să fie an de an popularizate.

Reproducem, în cele ce urmează, câteva dintre propunerile făcute de numeroşi participanţi la colocvii.

În comuna argeşeană Domneşti să se amenajeze un muzeu de artă macedoromână, având ca punct de plecare colecţia de artă a medicului Teju Papahagi. Tot la Domneşti-Argeş s'ar putea organiza o tabără anuală de creaţie pentru artiştii macedoromâni din ţară şi din străinătate.

Să se reînfiinţeze Societatea Studenţilor Aromâni, iar la ASE să-şi dea întâlnire, an de an, absolvenţii acestei instituţii de învăţământ superior şi ai fostelor şcoli româneşti dela Sud de Dunăre.

Directorul Muzeului Militar Naţional a cerut sprijin susţinut spre a realiza o expoziţie permanentă, dedicată ofiţerilor macedoromâni din armata română, participanţi la făurirea marilor evenimente din istoria neamului românesc.

După modelul Rotondei Scriitorilor din grădina Cişmigiu să se ridice, în parcul Drumul Taberei, un Memorial al marilor personalităţi din istoria Aromânilor.

Merită a fi puse în valoare bogăţiile muzicale ale folclorului macedoromân, existente la Institutul de Etnografie şi Folclor, editându-se discuri, casete audio şi video. Se impune, de asemenea, înfiinţarea unui studiu audiovizual, unde să se producă filme artistice şi documentare, casete audio şi video cu teme macedoromâne.

Să fie salvată cunoscuta Vilă cu Clopoţei a familiei Minovici prin transformarea ei în casă de protocol pentru Românii din străinătate.

Să se organizeze anual un Congres al absolvenţilor fostelor şcoli româneşti din Macedonia, în cadrul căruia să se ceară reînfiinţarea şcolilor şi a bisericilor abuziv lichidate de autorităţile din satele balcanice.

Toţi vorbitorii au cerut cu stăruinţă ca Preşedinţia, Parlamentul şi Guverul României să solicite guvernelor statelor în care există comunităţi româneşti să acorde acestora aceleaşi drepturi de care beneficiază toate minorităţile etnice din România.

Absolut toţi participanţii la Colocvii şi-au exprimat recunoştinţa faţă de domnul Emilian Bratu, preşedintele Fundaţiei Cuza Vodă, iniţiatorul, organizatorul şi sufletul celor trei ediţii ale acestei manifestări omagiale. Nici un Aromân n'ar putea să facă ce face acest admirabil dacoromân. Cei interesaţi i se pot adresa cu sugestii, propuneri şi donaţii de obiecte pentru ediţia a IV-a, astfel: Drumul Taberei, nr. 33, bl, Z 37, ap. 57, sectorul 6, codul 77332, România 66.

Din lirica aromână

NICOLAE BATZARIA

S'a născut în anul 1874, la Cruşova, regiunea Bitolia, Macedonia. Urmează cursurile şcolii primare româneşti din comuna natală şi liceul românesc din Bitolia.

Se înscrie la facultăţile de Litere şi Drept din Bucureşti, dar din lipsă de mijloace financiare, nu le termină.

Pe baza studiilor efectuate ajunge totuşi director şi profesor la şcoala din Cruşova, apoi profesor la liceul român din Ianina; profesor la liceul din Bitolia şi inspector şcolar pentru vilaetele Cosova şi Salonic, în fostul Imperiu Turc.

În 1908 a fost senator de Istanbul, iar în 1912 Ministru al Lucrărilor Publice în guvernul Junilor Turci.

După Primul Război Mondial se stabileşte în România, unde publică literatură pentru copii întâi la revista *"Dimineaţa copiilor"* şi mai târziu la *"Universul copiilor"*, creind eroul de neuitat al copiilor, Haplea, sub numele de Moş Nae.

Bun cunoscător al limbilor balcanice, era şi un analist de prim rang al politicii sud-est europene, prin articolele de politică externă publicate în ziarul *"Universul"*.

Pasiunea pentru umor şi talentul de a transpune în versuri anecdote, i-au adus faima în literatura dialectală prin publicarea volumului de poezii *"Părăvulii"*, din care reproducem tălmăcită în limba literară, o anecdotă care se referă la clerul grecesc care ducea o campanie de deznaţionalizare a elementului aromân.

Arestat de comunişti pentru publicistica sa naţionalistă, moare în închisoare în 1952.

LEIT EPISCOPUL

Plin de vervă Prea-Sfinţitul
se aprinse predicând
şi aşa cum o pornise,
ca să termine, nici gând.

"Nu-l mai pot răbda măi frate,
până când să aşteptăm,
parcă n'avem altă treabă,
tot pe el să-l ascultăm?"

Şi-au plecat pe rând spre casă,
îndrăzneţi şi mai fricoşi,
şi'n Biserica cea mare
au rămas doar credincioşi.

Amândoi în ziua-aceea
coborîră dela stână;
unul hohotea în plânset,
celălalt dormea pe-o rână.

Prea-Sfinţitul din amvonu-i
vede - plin de bucurie -
şi credea că de-a lui vorbe
picurarul se sfâşie

şi-l întreabă: "Măi creştine,
ce durere te-a cuprins,
oare cele auzite
te-au pornit pe-atâta plâns?"

"Ba mă iartă Prea-Sfinţite
de pricep vorbele tale,
dar de-un ţap, ce mi-l furară
m'a cuprins atâta jale,

c'avea - fie-mi cu iertare -
barba lui la fel cu-a ta,
aşa lungă, aşa stufoasă,
nimic n'o deosebea,

şi când din amvon Părinte,
predicai şi-ţi mişcai capul,
mie, îmi părea Prea sfinte,
că vedeam 'nainte-me... ţapul..."

Tălmăcire de Zahu Pană.

CAPCANELE GÂNDIRII MECANIZATE

Ion TECŞA

În ultimile zile ale anului trecut, la postul de Radio România cultural, doi comentatori au purtat o discuţie având drept subiect *"realismul virtual"* şi anume cel creat de calculatoare.

Tematica, evident incitantă la reflecţii, a fost dezvoltată la înalt nivel intelectual. Atât cât am putut reţine din emisiune, am realizat că cei doi interlocutori s'au situat, aşa cum se cuvine unui asemenea colocviu, pe poziţii relativ diferite. Primul, aservit ideii de utilizare a calculatoarelor în toate domeniile ştiinţei şi tehnologiei şi, cât mai mult, în activităţile umaniste ca pe un factor de progres, de care societatea nu se mai poate dispensa. Concret, a demonstrat acesta, orice proiect odată elaborat prin tehnica de calcul modernă, permite produsului trecerea pe bandă de montaj, fără testări experimentale, deoarece noile calculatoare sunt infailibile şi a dat exemplu marile uzine de avioane, autovehicule etc. care, din hala de montaj trec direct pe pista de decolare sau pe autostradă. În medicină acreditivul trebue acordat - susţinea acelaşi relator - prioritar calculatorului şi nu medicului. În consecinţă, încredere absolută în ceea ce a numit *"realismul virtual"* computerizat, sau dacă vreţi, primatul gândirii mecanizate asupra celei umane.

Este drept, deşi cam timid, cel de-al doilea comentator, a fost mai temperat şi a intervenit - apreciez - benefic şi contrapunctic în conversaţie. Emisiu-nea a fost deschisă şi auditorilor radio, telefonic. Deoarece nu am putut interveni pentru a-mi exprima şi punctul de vedere propriu, îmi îngădui să o fac sub forma unui mic eseu.

În primul rând: sintagma *"realismul virtual"* are înţelesuri multiple. După dicţionarul explicativ al limbii române realismul poate fi: obiectiv, dacă pleacă dela obiect la subiect; critic, dacă este intermediat; scolastic, adică independent de subiect, de sine stătător şi, în fine, pragmatic, adică un fel de *"ce-i în mână, nu-i minciună"*. În cazul în speţă, cel mai nimerit ar fi fost definit ca *"reflex"* întrucât ce introduci în calculator, aceea obţii.

Deci programăm calculatorului: un realism obiectiv, unul critic, unul scolastic sau unul pragmatic? Că virtual, adică potenţial, posibil, ţi-l dă oricum - ne-a dezvăluit vizionarul mecanicist - maşina de gândit.

Pentru a ilustra cât de *"realist"* pot fi imaginile virtuale ale calculatoarelor de ultimă generaţie, primul personaj al dialogului radiodifuzat, ne-a relatat o întâmplare care, mie, mi s'a părut stupefiantă: şeful de lucrări al unui institut de proiectare, desigur înconjurat de un mare număr de calculatoare şi numeroşi programatori-recepţioneri -, după o muncă intensă de câteva ore, a permis funcţionarilor săi să folosească maşinile după propria lor fantezie.

Unul din ei, mai năstruşnic, a avut ideea de a face un fel de *"sexy-play'* încărcând computerul cu tot ce formează ambianţa unui bordel (expresia îi aparţine), evident spre hazul colegilor. Ei bine, semnele vizuale obţinute au fost atât de *"realist virtuale"* încât acesta, şi nu numai el, şi-a pardon-udat pantalonii, deoarece a intrat într'un fel de trepidaţie erotică.

Cum astăzi calculatoarele - chiar şi cele sofisticate - sunt şi la îndemâna copiilor adolescenţi, vă puteţi închipui ce efecte devastatoare poate avea practica pe calculator a acestor *"jocuri"*. Dar, să zicem, reuşim să controlăm programele, inclusiv filmele porno de pe casete, dela tv sau citirea de reviste deşucheate; ziarele, de informaţie chiar, relatează despre crime organizate după criterii *"virtual realiste"* în prealabil testate pe calculator, care instigă la banditisme juvenile, tot mai frecvente. Mafia drogurilor, de pildă, utilizeazaă şi ea *"realismul virtual"* al gândirii mecanizate; deturnătorii de avioane sau teroriştii au înainte de declanşarea acţiunilor criminale, afişat pe ecranul calculatorului dezastrul dorit. Mii, zeci de mii de nevinovaţi plătesc cu viaţa, de-a valma, răzbunări mafiotice.

Dacă transferăm tematica în plan politic sau în cel al conflictelor armate, ne dăm seama de apocalipsa utilizării gândirii mecanizate malefice. Orice şef de trib, orice posedat religios *"fundamentalist"* şi câţi alţii care dispun de arme, dela puşcă la rachetă - Doamne fereşte şi de cele nucleare - dacă în luarea deciziilor sunt *"ajutaţi"* şi de computere pot uşor declanşa războaie.

Un tânăr care stă zilnic 6-7 ore cu nasul în calculator, desprins de ambiental, îşi mută de fapt propriul univers în altul, este încredinţat, mai atractiv decât oferit de viaţa de zi cu zi, saturându-i-se foamea neuronilor de semnale rafinate, inteligente care îi dă iluzia că este mai puternic, mai daunătoare decât alcoolul sau drogurile.

Mă refer, evident, la caracterele labile psihic; dar ele, odată cu progresul tehnic devin tot mai numeroase. Asemenea indivizi se transpun, voluntar, într'un spaţiu de cavernă, dezinteresat de cel exterior, solar.

Desigur, nu numai gândirea mecanizată este capabilă de asemenea psihoză *"realist virtuală"* care este este preluată deseori, fără discernământ.

Trecem astfel nepăsători pe lângă gunoaiele oraşelor, ale pădurilor uscate sau tăiate, ale apelor noroiase, ale copiilor străzii, ale mizeriei şi receptăm fără a ne mai îngrozi, ştiri despre sute şi mii de mutilări şi cadavre împrăştiate de vehicule, de atentate în Algeria sau Cecenia, ca pe ceva firesc, deoarece ne aflăm în cochilia *"realist virtuală"*.

Să combatem, opiniez, excesele apologeticii gândirii mecanizate şi să cerem guvernanţilor, dacă nu prohibirea maşinilor de gândit, cel puţin un control sever al distribuirii lor, al modului şi scopului pentru care sunt utilizate, iar pentru funcţia de programator, un riguros examen neuro-psihic şi, mai ales, pentru aceştia, cât mai multe ieşiri la aer şi soare.

În ce mă priveşte, prefer rigla de calcul, cel mult un calculator de buzunar iar în materie de desfătări, în locul femeilor goale robotizate, fantasme ale computerelor şi filmelor deşucheate, furnizoare de senzaţii tari, o Frusină de-a noastră cu părul spulberat de vânt, una de-a devăratelea, nu una *"virtual realistă"*.

O TEORIE INEDITĂ DESPRE FORMAREA MĂRII NEGRE

Nicolae DIMA

Ziarul *"The Washington Times"* a publicat nu de mult un interesant articol despre formarea Mării Negre intitulat *"O revărsare subită a Mării Mediterane a creat probabil Marea Neagră"*.

Ideea formării spontane printr'o catastrofă naturală a Mării Negre, în locul depunerii ei treptate în timpuri geologice prin topirea gheţarilor, a fost prezentată publicului la întrunirea dela San Francisco a Geofizicienilor americani. *"Imaginaţi-vă o cădere de apă de 200 de ori mai mare decât cascada Niagara, revărsându-se din Marea Mediterană prin strâmtoarea Bosfor către o depresiune la fundul căreia se găsea iniţial doar un mic lac cu apă dulce"*. Este ceea ce susţin autorii noi ipoteze. În câteva săptămâni de ploi torenţiale, de prăbuşiri asurzitoare şi de imense căderi de apă, depresiunea s'a umplut şi a devenit Marea Neagră.

Potrivit oamenilor de ştiinţă William Ryan şi Walter Pitman dela observatorul din Palisade, statul New York, fenomenul s'ar fi produs în urmă cu circa 7.500 de ani. Cu alte cuvinte evenimentul a avut loc pe timpul potopului lui Noe, ori pe vremea marii inundaţii a Terei descrisă în legenda Sumeriană a lui Gilgamesh. Promotorii noii ipoteze sunt convinşi că au găsit argumente convingătoare în acest sens şi susţin că efectele acelui potop au fost globale.

Se crede că pe marginea lacului menţionat trăiau comunităţi umane ce dobândiseră deja meşteşugul cultivării plantelor şi domesticirii animalelor. Înspăimântaţi de inundaţii şi de alte fenomene teribile care au însoţit catastrofa, mulţi dintre locuitori s'au refugiat spre ţărmurile uscate ale noii mări. Foarte mulţi au pierit probabil. Unii au reuşit să scape însă de cataclism şi au emigrat spre Vestul Europei ori spre Asia. Se presupune că acei proto-Europeni, strămoşi probabil ai vechilor Traci, au dus cu ei noile cunoştinţe agricole, răspândind astfel agricultura în toată Europa. Dar ce argumente aduc cercetătorii în apărarea noii teorii?

Cel mai convingător argument este datarea cu carbon radioactiv a sedimentelor de pe fundul Mării Negre. Toate sedimentele studiate, indiferent de adâncimea ori locul de unde au fost colectate, indică aceeaşi vârstă a depunerii,... circa 7.500 de ani. Dacă Marea Neagră s'ar fi format treptat, prin aluviuni depuse de topirea gheţarilor în sute ori mii de ani, sedimentele ar fi indicat cu prisosinţă acest lucru. Ele arată însă că au fost depuse într'o perioadă foarte scurtă de timp.

În plus, se ştie că, cultivarea plantelor şi domesticirea animalelor s'a făcut iniţial în Sud-Vestul Asiei în urmă cu circa nouă mii de ani. În următorul mileniu, agricultura a fost adoptată ca mod normal de viaţă în Sud-Estul Europei şi Anatolia. Ulterior, ea s'a răspândit în vecinătate şi pe teritoriul actualei Mări Negre. Răspândirea s'a făcut lent şi treptat, prin cunoscutul proces al difuzării şi adoptării noilor invenţii. În mod aproape subit însă, în jurul datei la care cercetătorii propun formarea Mării Negre, agricultura se răspândeşte inexplicabil în toată Europa. Ce a declanşat această răspândire? Răspunsul este acelaşi: o mare catastrofă naturală.

În urmă deci cu 7.500 de ani, după ultima retragere a gheţarilor, Marea Mediterană era despărţită de depresiunea actualei Mării Negre printr'un baraj natural puţin rezistent. Ridicarea apelor, schimbarea spontană a climei, o perioadă de ploi torenţiale şi probabil o mare alunecare de teren ori o explozie vulcanică, au rupt istmul de pământ ce stăvilea apele Mediteranei făcând-o să se reverse în depresiunea Mării Negre. Trebue să fi fost un adevărat potop, susţin cercetătorii menţionaţi. Ori a fost poate chiar potopul de care ne vorbeşte Biblia şi legenda lui Gilgamesh. Consecinţele au fost majore! S'a format un nou bazin de apă între Europa şi Asia, iar agricultura s'a răspândit în toată Europa.

EXAMEN DE MATURITATE

Dan CONSTANTIN

Poate că nu aş fi scris despre examenul de bacalaureat din această vară dacă la finalul lui nu am fi constatat cu toţii, stupefiaţi, că numai 60% dintre elevii care s'au aflat în sălile de examen l-au şi promovat. De regulă, politica este cea care face obiectul acestor comentarii, dar un subiect ca acesta, care priveşte viitorul ţării, nu poate fi neglijat. De zeci şi zeci de ani ne-am obişnuit ca examenul de bacalaureat, sau de maturitate, dacă vreţi, să fie o simplă formalitate. Pe vremea comuniştilor nimeni nu avea voie să pice la acest examen, căci ar fi însemnat că acel copil nu a învăţat bine sau nu a fost îndrumat bine, ceea ce ar fi adus o pată pe obrazul imaculat al sistemului. Practica a continuat şi în primii ani de după 1990, când a mers la fel, cu elevi venind la examenul de bacalaureat doar pentru a copia şi a îndeplini formalitatea de a preda lucrarea. Au fost ani în care promovabilitatea nu mai era de sută la sută, ca înainte, ci de 95-97%, adică un procent tocmai bun pentru a se spune că, iată, mai sunt şi elevi care cad la examen... De vreo doi ani încoace, Ministerul Învăţământului încearcă să repună examenul de bacalaureat pe locul pe care acesta l-a avut în perioada dintre cele două războaie mondiale, să-l facă a fi o probă serioasă, un adevărat examen de maturitate, pe care să-l promoveze cei care au trudit cu adevărat în anii de liceu. S'a încercat anul trecut, dar copiii şi părinţii au făcut grevă, manifestaţii, mişcări de stradă... Şi totul a rămas ca la început, modificările fiind amânate pentru acest an. Cum totul s'a spus cu un an înainte, nimeni nu a mai putut protesta. Aşa că la sfârşitul anului, când a venit vremea examenului de bacalaureat, elevii au rămas *"mască"* atunci când au văzut subiectele. Foarte dificile, cu comisii de corectare *"la sânge"*, subiectele au fost la unele discipline prost făcute pentrucă elevii - la fizică, de exemplu - nu aveau în programă capitolele respective! Ce să mai, una peste alta, examenul de bacalaureat din acest an a fost un fiasco total din toate punctele de vedere. Nimeni nu a avut de ce să fie mulţumit după această probă, de fapt, de imaturitate. Nici elevii, care au promovat doar în procent de 60%, nici profesorii, care au avut de făcut faţă unui val de nemulţumiri şi reclamaţii, nici cei dela minister, care au deschis vreo 2-3 anchete şi au făcut vreo 4-5 comisii de analiză pentru acest eşec... Cine va plăti pentru toate acestea? Normal, ca întotdeauna, elevii. În primele zile dela dezastru toată lumea vorbea despre examenul de bacalaureat, în Guvern, la Parlament, chiar şi la Preşedinţie, totul fusese lăsat la o parte şi învăţământul românesc trecuse mult înaintea politicii. Dar subiectul *"s'a răcit"*, cum se spune şi acum nimeni nu mai spune nimic despre el. Normal, nu va fi pedepsit nimeni. Ca o mare favoare pentru faptul că a dat subiecte greşite, depăşite sau pur şi simplu a încurcat borcanele, Ministerul Învăţământului a propus şi Parlamentul a aprobat desfăşurarea unei sesiuni speciale de bacalaureat în luna Augudst. Subiectele se anunţă deja mult mai dure decât cele de acum, iar elevii spun că, măcar dacă va fi aşa, ele să fie şi corecte şi din programa de învăţământ... Pentrucă mai mulţi părinţi au dat deja în judecată Ministerul Învăţământului şi discuţiile sunt departe de a fi încheiate. Situaţia de acum reflectă cum nu se poate mai bine învăţământul românesc, cuprins acum de haos, ancorat încă în pârghiile care l-au călăuzit atâţia ani...

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE VĂZUTE ȘI PĂȚITE

George DONEV

PAMFIL RIPOȘANU NU MAI ESTE PRINTRE NOI

Prietenii îi spuneau RIP și cred că a fost singurul *"charge d'affairs"* în fața căruia s'a sculat în picioare și l-a felicitat un Secretar de stat al Statelor Unite.

Rip, înmânându-i D-lui Dean Acheson *"Marele succes electoral al Plugarilor"* lui Petru Groza (26 Noembrie 1946) a spus Secretarului de Stat adevărul gol goluț:

"Alegerile au fost falsificate!"

Acesta a fost Rip: un om al adevărului și cel mai mare avocat român din Exil. În contrast cu unii colegi de breaslă, care nu te iau de client până nu ești vinovat, Rip a crezut cu sinceritate în tot ce a pledat în fața judecătorilor.

Un suflet bun, gata să te ajute și să facă pace. Întors în țară pentru un scurt timp, a fost rugat de Românii din America cu o puzderie de comisioane; nimeni n'a fost refuzat!

A renunțat la postul de *"charge d'affairs"*, după arestarea lui Iuliu Maniu. Prevăzuse evenimentul și-mi expediase cu câteva zile înainte scrisoarea de demisie pe care am publicat-o în ziarul *America*. (Am fost redactorul ziarului: 1945-50).

Încrederea și prietenia se datoresc sfaturilor primite dela noi cunoscuți din țară ce-l însoțeau pe noul reprezentant al României la Washington.

A. Lăzăreanu, în casa căruia se adăpostise Ana Pauker - era al treilea secretar. L-am cunoscut pe când lucra la Studiourile de filme Pozmantir (Pozmantir a fost primul soț al nefastei Elena Lupescu, soția mai târziu a nu mai puțin nefastului Rege Carol al II-lea); celălalt *"prieten"*, Al Voegel, redactor la ziarul *Dimineața*.

Acești *"prieteni"* informaseră pe noul *"charge d'afairs"* că subsemnatul, pe care-l cunoșteau din țară, e un om periculos!

O *"întâmplare"* cu ocazia deschiderii Ambasadei: Rip adusese și așezase la patefon placa cu imnul *"Trăiască Regele"*, dar placa a fost misterios zgâriată; atunci Rip, foarte calm, a strâns oaspeții în jurul lui, a dat tonul, și a cântat *"Trăiască Regele"*.

Placa fusese zgâriată de al treilea secretar.

•••

UN "EXILAT" PURTĂTOR DE CUVÂNT

Dl. Emil Constantinescu l-a numit în postul de purtător de cuvânt al Președintelui României de Dl. Emil Hurezeanu, directorul secției române a postului de Radio Deutsche Welle. Dl. Hurezeanu se va stabili în România, va renunța la cetățeniile germană și franceză și va avea funcția de secretar de stat.

Este pentru prima oară când un adevărat exilat, ale cărui sentimente românești nu se pun la îndoială, este ales într'o funcție de răspundere. Adăugăm că numirea D-lui Hurezeanu a fost anunțată cu ocazia vizitei D-lui președinte la New York.

•••

ÎN CE CATEGORIE ÎNSCRIEȚI PCR-UL ?

Se discută desmembrarea *"Imperiului diavolesc"*, numele dat de Președintele Reagan, Uniunii Sovietice. Unii afirmă că, comunismul a fost ucis de capitaliști, alții susțin că, comunismul a murit ortăvit de propriile sale idei, iar a treia versiune: comunismul este doar leșinat și cea mai bună șansă de a-și recăpăta vigoarea o constituie abuzurile, jafurile și haosul creat de comuniști în numele Democrației. Susținătorii acestei teorii dau ca exemplu regimul neo-comunist al fostului președinte Iliescu.

•••

"IDEOLOGIA CREȘTIN-DEMOCRATĂ E UN PERICOL"

Adrian Năstase, Primvicepreședinte de pe timpul D-lui Iliescu, plănuiește pentru alegerile prezidențiale din anul 2000 să adune într'un *"buchet de trandafiri"* pe tovii din ApR, PDSR, PD etc., pentru a combate *"Ideologia Creștin-Democrată"*. D-l Năstase e sincer! El confirmă că pe un neocomunist îl deranjează ideea existenței unei Forțe Divine și un regim unde poporul să-și exprime liber voința.

•••

NU CERCETAȚI MILIARDELE

Senatorul Bivolaru (PDSR) a cauzat țării o pagubă de 300 miliarde lei. La orice întrebare referitoare la banii dispăruți, onoratul senator are un singur răspuns: Eu sunt infailibil și nu dau socoteală nimănui. Eu am imunitate parlamentară!

•••

PROBLEME PĂRINTEȘTI

Viorel Poroszlai, 19 ani, condamnat la 4 ani închisoare pentru furt, își execută pedeapsa la Târgu Jiu. Într'o zi, V.P. evadează, ia contact cu mama și-i spune că se ascunde într'un cavou din cimitir.

Dar mama, punându-și inima la o parte, și gândindu-se la binele fiului, încă tânăr, ce se poate reabilita, a chemat poliția și le-a spus unde se ascunde cel căutat.

•••

"ACUM ȘI'N VEAC"

Este numele volumului de poezii al basarabeanului Grigore Vieru, tipărit de *"Editura Literară"* din Chișinău.

Reproducem două rânduri din poezia *"Pod peste lacrimi"*:

"Doamne nu pedepsi România / Pentru păcatele fiilor ei".

•••

LA MOARTEA BUNULUI SIMION GHINEA

Pe data de 12 Iunie 1998, la ora patru după amiază, inima cinstită și bună a celui care a fost Simion Ghinea, a încetat să mai bată. Sufletul lui curat a părăsit trupul său bolnav de cancer al ficatului, un trup care a suferit ani lungi de închisoare politică, ultima lui condamnare fiind pe viață, în Mai 1959, ca membru al așa-zisului lot Puiu Atanasiu, înscenarea Securității sub masca *încercării de reconstituire a comandamentului Legionar.*

Ultima mea scrisoare către dânsul a sosit la București la patru zile după ce a trecut întru cele veșnice.

Sufăr când scriu aceste rânduri, pentrucă m'a onorat cu prietenia lui din momentul în care am împărțit aceeași celulă de anchetă la Uranus, acum aproape patru decenii, învățând dela el să îndur cu demnitate suferințele torturilor dar să nu le dau satisfacție torționarilor arătând că sufăr. M'a ajutat să mă formez cu demnitate și să mă mențin cinstit chiar și în acele condiții de nedescris când foarte mulți erau obligați să decadă, fără a fi vinovați pentru aceasta.

După ieșirea din adevăratul holocaust al în chisorilor comuniste din țara devenită temporar pământul lui Cain, Simion Ghinea nu a încetat să fie un intelectual în înțelesul filosofic al cuvântului. Nu știu dacă și-a rescris cartea lui *Roninii - samurai fără stăpân,* distrusă la ultima lui arestare, dar știu că după căderea comunismului, deși la vârsta senectuții, când alții stau în fotoliu și contemplează, Simion Ghinea a întemeiat Fundația Buna Vestire, iar apoi a fost mai mult activ în tipărirea cărților documentare care demascau comunismul, împreună cu prietenii dânsului dela editura Elisavaros.

Ultimul lui plan a fost să se editeze câteva cărți importante, contribuție la evenimentul Romfest ce va avea loc în Septembrie anul acesta și la care voia neapărat să participe.

Amândoi speram să ne reîntâlnim. Doream să-l revăd și să-l îmbrățișez cu aceeași prietenie cu care am făcut-o la Uranus când, venind dela proces, avea pedeapsa cu moartea plutind din nou deasupra lui.

N'a fost să fie. Toți suferim la moartea acestui Legionar deosebit, mai ales familia lui, căreia îi transmitem cele mai sincere condoleanțe.

Simion Ghinea a fost Legionar din convingeri naționale și creștine și nu din veleități politice. A fost Legionar deoarece a vrut refacerea morală a Țării lui, renașterea unei națiuni infectată de decadență politică.

Acum, bunul Dumnezeu a hotărît să-i curmeze suferințele. Dar visurile și planurile lui vor merge mai departe, așa după cum a zis pe patul de moarte, câteva momente înainte de a-și trimite sufletul la Cel de Sus: *să mergem mai departe.*

Acolo, în lumea celor drepți, fără ezitare, când Corneliu Codreanu îl va striga pe nume, va răspunde așa cum a răspuns tot timpul în viața lui pământească: PREZENT!

Radu DUNĂREANU

-NOUTĂȚI EDITORIALE-

NAE IONESCU ÎN CONȘTIINȚA CONTEMPORANILOR SĂI

Editura Criterion din Norcross, Georgia, Statele Unite, a publicat anul acesta o Crestomație de Gabriel Stănescu, despre Nae Ionescu, din mărturiile a 67 de scriitori, ziariști, oameni politici, prieteni și adversari ai profesorului Nae Ionescu, împlinind un gol în cunoașterea și aprecierea celui care pe drept cuvânt a fost considerat un Socrate al Românilor.

Bogată în documentare, între apologie și critică, această carte întărește cele scrise de Mircea Eliade care spunea: *"Cu cât trec anii, cu atât apare mai misterioasă <legenda> Profesorului Nae Ionescu în ochii celor care nu l-au cunoscut și nu i-au ascultat lecțiile de Logică, Teoria Cunoașterii și Metafizică dela Facultatea de Litere din București. Cum să explici admirația aproape frenetică, devotamentul, iubirea cu care a fost înconjurat, în primul rând de studenți, dar nu numai de ei, începând din 1925 și până la moarte? Cine era acest om? am tot auzit întrebându-se. Ce-a făcut? Ce-a scris?"*

Crestomația Domnului Gabriel Stănescu poate fi opusă foarte bine sub afirmația lui Mircea Vulcănescu din studiul introductiv la volumul *"Istoria logicei"*, care spunea: *"Restituim culturii românești, și celor care vin după noi, și celor care nu l-au putut asculta, cea mai valoroasă figură a culturii românești din al doilea pătrar al veacului al douăzecilea"*.

Această carte care n'ar trebui să lipsească din casa nici unui intelectual român, se poate procura dela *"Criterion Publishng Co. Inc."* P.O.Box 930698, Norcross, GA 30093, USA, contra sumei de $ 20.00.

PROIECT

GUVERNUL ROMÂNIEI

Hotărîre

privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea Departamentului pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni

Guvernul României hotăreşte:

Art. 1 - (1) Se înfiinţează *Departamentul pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni*, în cadrul aparatului de lucru al Guvernului, în subordinea directă a Primului Ministru, ca structură specializată de coordonare şi realizare unitară a politicii Statului Român în domeniul relaţiilor cu Românii aflători astăzi în afara frontierilor.

(2) *Departamentul pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni* asigură consilierea şi acordă asistenţa, în domeniul relaţiilor cu Românii de pretutindeni, Primului Ministru, demnitarilor şi înalţilor funcţionari publici ai Guvernului şi ai Parlamentului României.

Art. 2 - *Departamentul pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni*, denumit în continuare *Departamentul*, are ca principale obictive:

- conservarea şi afirmarea identităţii etnice, lingvistice, culturale şi religioase a Românilor de pretutindeni, protejarea drepturilor fundamentale ale persoanei umane, conform standardelor şi practicii internaţionale, existente în materie;
- reluarea şi întărirea legăturilor fireşti cu România, ale fiecărui Român din afara frontierelor, prin asigurarea unui cadru adecvat, în conformitate cu legea română şi străină, aplicabile;
- refacerea spaţiului cultural, spiritual şi etnic românesc.

Art. 3 - În calitatea de coordonator al politicii guvernamentale în domeniu, *Departamentul pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni* are următoarele atribuţii principale:

1. iniţiază şi coordonează programul de colaborare cu compartimentele specializate din Ministerul Educaţiei Naţionale, Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Culturii, din celelalte ministere şi instituţii publice, asigurând armonizarea eforturilor Statului Român de sprijinire a comunităţilor româneşti de pretutindeni;
2. urmăreşte, cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe şi al altor instituţii publice sau private, dinamica vieţii internaţionale şi a raporturilor cu Românii de pretutindeni, elaborează şi aplică politica guvernamentală şi strategiile sectoriale în domeniul acestor relaţii;
3. elaborează proiectul programului anual şi asigură coordonarea activităţii de participare a României la manifestările organizate *de* şi *pentru* comunităţile româneşti de pretutindeni;
4. iniţiază sau avizează în vederea adoptării, proiectele de acte normative care au incidenţă asupra relaţiilor cu Românii de pretutindeni şi urmăreşte aplicarea prevederilor legale existente în domeniul acestor relaţii;
5. alături de autorităţile publice implicate, avizează proiectele convenţiilor dintre România şi statele în care trăiesc comunităţi româneşti, care se referă la protejarea acestor comunităţi, monitorizează modul în care se respectă prevederile în materie de drepturile omului din documentele internaţionale şi din tratatele încheiate de România cu statele în care trăiesc comunităţi româneşti;
6. elaborează şi aplică împreună cu Ministerul Educaţiei Naţionale, cu Centrul *"Eudoxiu Hurmuzachi"* pentru Românii de Pretutindeni şi cu alte instituţii publice având atribuţii în domeniu, strategia pentru sprijinirea şi dezvoltarea învăţământului în limba română pentru persoanele de origine etnică română în statele ai căror cetăţeni sunt, în conformitate cu standardele internaţionale existente în materie;
7. urmăreşte modul în care se gestionează fondurile speciale destinate sprijinirii comunităţilor româneşti de pretutindeni;
8. eliberează avizul cerut de lege la dobândirea personalităţii juridice în cazul persoanelor juridice de drept privat, fără scop lucrativ, cu activitate în domeniul acestor relaţii, monitorizează şi sprijină, inclusiv financiar, acţiunile acestora în cadrul programului propriu de parteneriat;
9. este abilitat să solicite şi să primească - dela autorităţile administraţiei publice locale şi centrale, dela alte instituţii publice sau dela persoane juridice de drept privat cu activitate având incidenţă asupra relaţiilor cu Românii de Pretudinteni - documentele, informaţiile necesare exercitării atribuţiilor;
10. îndeplineşte orice alte atribuţii conferite prin decizii ale Primului Ministru.

Art. 4 - (1) În realizarea obiectivelor sale *Departamentul pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni* iniţiază şi derulează programe de activităţi prin care:

1. urmăreşte şi acţionează pentru realizarea drepturilor fundamentale ale cetăţenilor străini de naţionalitate română în raporturile lor cu autorităţile străine sau române;
2. stabileşte şi dezvoltă relaţii cu autorităţi publice din alte state, în beneficiul persoanelor de origine română stabilite pe teritoriul acestora, şi în respectul faţă de legea română şi străină, aplicabile;
3. sprijină acţiunile de recuperare, restaurare, conservare şi punere în valoare a patrimoniului cultural-naţional românesc din afara graniţelor, acţiuni iniţiate împreună cu Ministerul Culturii şi cu alte organisme specializate;
4. sprijină financiar întocmirea documentelor care stau la baza acestor lucrări, împreună cu Secretariatul de Stat pentru Culte;
5. acţionează, în condiţiile legii, prin măsuri de protejare şi susţinere, pentru revitalizarea tradiţiilor şi obiceiurilor locale româneşti în zonele locuite de Români din cuprinsul altor state;
6. colaborează cu Ministerul Educaţiei Naţionale, cu Universităţile şi cu organizaţiile studenţeşti în chestiunile referitoare la studenţii, doctoranzii, cadrele didactice de origine etnică română de pretutindeni care beneficiază de sprijin în cadrul sistemului naţional de învăţământ din Ţară;
7. stabileşte şi acordă un număr de burse de studii în beneficiul comunităţilor româneşti de pretutindeni;
8. realizează, acordă consultanţă şi sprijin financiar pentru elaborarea de studii româneşti şi cercetări, monografii în zonele locuite de Români din cuprinsul altor state;
9. editează sau sprijină editarea unor publicaţii *pentru* şi *despre* comunităţile româneşti de pretutindeni;
10. stabileşte catalogul, achiziţionează numărul şi volumul de publicaţii, inclusiv de carte românească semnificativă pentru cultura naţională, ce urmează a fi distribuite către comunităţile româneşti de pretutindeni, cu consultarea Ministerului Culturii;
11. sprijină iniţiativele unor personalităţi ale vieţii publice, ale unor organizaţii, comunităţi româneşti, din afara graniţelor, asigurând un contact direct cu acestea, în conformitate cu strategia adoptată în domeniul acestor relaţii;
12. iniţiază şi organizează colocvii, dezbateri, simpozioane precum şi acţiuni cu mass-media pe teme privind relaţiile cu Românii de pretutindeni;
13. propune şi aplică, cu sprijinul autorităţilor publice competente, proiecte de colaborare transfrontalieră în cadrul euroregiunilor existente;
14. colaborează cu misiunile diplomatice şi oficiile consulare ale României din statele unde se află comunităţi româneşti, direct sau prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe;
15. stabileşte contacte cu ambasadele, ataşaţii de presă şi ziariştii străini acreditaţi în România, în scopul informării acestora asupra problemelor comunităţilor româneşti din statele respective;
16. sprijină cooperarea economică între comercianţi din România şi din zonele locuite de Români din cuprinsul altor state, acordând consultanţă, prin intermediul instituţiilor competente, pentru investitorii de naţionalitate română cetăţeni ai altor state;
17. colaborează cu structuri similare din alte state, în special din statele vecine, spre beneficiul reciproc al comunităţilor naţionale şi pentru integrarea în structurile politico-economice şi de apărare euro-atlantice.

(2) *Departamentul* iniţiază, organizează, sau sprijină orice alte acţiuni considerate necesare şi oportune pentru realizarea obiectivelor prevăzute la art. 2.

Art. 5 - (1) În scopul colaborării interdepartamentale eficiente şi al corelării programelor de acţiuni se constituie, ca organism consultativ, *Consiliul Interministerial pentru sprijinirea comunităţilor româneşti de pretutindeni*, format din câte un reprezentant, la nivel de secretar de stat, al fiecărui minister.

(2) Consiliul Interministerial se întruneşte periodic iar la întrunirile sale pot participa, cu statut de invitaţi permanenţi, reprezentanţi ai Preşedintelui României, ai Camerei Deputaţilor şi ai Senatului.

(3) *Departamentul pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni* are obligaţia de a asigura pregătirea întrunirilor şi secretariatul Consiliului Interministerial, dacă prin alte norme nu se prevede altfel.

(4) Autorităţile administraţiei publice centrale şi locale au obligaţia de a transmite către *Departament*, cu prioritate şi in termenul optim, informaţiile minime despre actele sau acţiunile pe care le iniţiază, cu incidenţă asupra relaţiilor cu Românii de pretutindeni, precum şi obligaţia de a sprijini, inclusiv prin asigurarea de spaţii şi dotări corespunzătoare, acţiunile *Departamentului*, în condiţiile legii.

Art. 6 - (1) Activitatea *Departamentului pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni* este condusă de către un secretar de stat, numit prin decizia Primului Ministru.

(2) Secretarul de stat reprezintă *Departamentul* în raporturile cu ministerele, cu alte autorităţi publice, organizaţii din ţară sau din străinătate.

(3) în exercitarea atribuţiilor ce îi revin, secretarul de stat emite ordine şi instrucţiuni.

Art. 7 - (1) Structura organizatorică a *Departamentului pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni* este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărîre. Structura *Departamentului* se poate completa cu servicii sau birouri zonale prin ordin al secretarului de stat, în limita numărului maxim de posturi aprobat.

(2) Statul de funcţii şi structura posturilor, din structura *Departamentului* se stabilesc prin Regulamentul de organizare şi funcţionare, aprobat de secretarul de stat.

(3) Numărul maxim de posturi ale *Departamentului* este de 40, exclusiv demnitarul.

(4) Personalul din cadrul Departamentului Informaţiilor Publice, cu atribuţii în domeniul relaţiilor cu Românii de pretutindeni este preluat de *Departamentul pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni.*

Art. 8 - (1) Resursele financiare necesare organizării şi funcţionării *Departamentului pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni* sunt cuprinse în bugetul Secretariatului General al Guvernului.

(2) Resursele bugetare destinate finanţării activităţilor în beneficiul Românilor de pretutindeni, prevăzute de Legea bugetului de stat, în anul 1998, pentru Departamentul Informaţiilor Publice, sunt preluate de către *Departamentul pentru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni*, urmând a fi repartizate şi utilizate prin acesta.

Art. 9 - (1) *Departamentul prntru Relaţiile cu Românii de Pretutindeni* va utiliza un număr de două autoturisme de oraş şi un autoturism de teren, cu respectarea cotelor maximale pentru consumul de carburant, prevăzute de normele legale.

(2) În vederea asigurării condiţiilor necesare funcţionării *Departamentului*, Secretarul General al Guvernului este împuternicit să pună la dispoziţie spaţii şi mijloacele logistice corespunzătoare.

Art. 10 - (1) La data intrării în vigoare a prezentei hotărîri, Hotărîrea Guvernului nr.520/1994 privind organizarea şi funcţionarea aparatului de lucru al Guvernului României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.238 din 26 August 1994, cu modificările ulterioare, precum şi anexa Hotărîrii Guvernului nr.42/1998 privind organizarea Departamentului Informaţiilor Publice, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr.56 din 09 Februarie 1998 se modofică în mod corespunzător.

(1) La aceeaşi dată, pct.20 şi 21 ale art.2 din Hotărîrea Guvernului nr.42/1998 privind organizarea Departamentului Informaţiilor Publice şi orice alte dispoziţii contrare se abrogă.

(3) Numărul maxim de posturi prevăzut de Hotărîrea Guvernului nr.42/1998 se reduce cu 6 şi postul de subsecretar de stat se desfiinţează.

Prim Ministru,

Radu VASILE

DECLARAŢIE

Forumul Civic-Naţional Român atrage atenţia opiniei publice asupra neconstituţionalităţii Ordonanţei de Urgenţă 36/1997 privitoare la modificarea şi completarea Legii învăţământului 84/1995 şi cere judecătorilor Curţii Constituţionale să se pronunţe cu probitate profesională, dincolo de orice ingerinţă politică, în această privinţă. Decizia Curţii Constituţionale este aşteptată ca un pas spre redarea demnităţii justiţiei române.

F.C.N.R. se pronunţă ferm pentru un învăţământ superior românesc multicultural unitar, împotriva segregaţiei etnice în învăţământ, împotriva divizării învăţământului superior din România şi a creării unor instituţii de învăţământ superior pe criterii etnice.

F.C.N.R. atrage atenţia factorilor de decizie şi opiniei publice asupra faptului că prevederile articolelor 9 alin.2, 120 alin.2 şi 123 alin.1 din Ordonanţa 36 depăşeşte într'un mod periculos prevederile convenţiilor internaţionale semnate de România în privinţa drepturilor minorităţilor. Ele crează baza legislativă a segregaţiei etnice în învăţământ şi sunt contrare spiritului de multiculturalitate şi armonie interetnică promovat de aceste convenţii.

Solidar cu poziţiile exprimate de către senatele unora dintre marile universităţi ale ţării: Universitatea Bucureşti, Universitatea *"Transilvania"* Braşov, Universitatea de Vest-Timişoara, Universitatea *"Ovidius"* Constanţa, Universitatea Craiova, Academia de Studii Economice Bucureşti, F.C.N.R. cere revenirea acestor articole la conţinutul pe care îl au în Legea 84/1995. Această formă asigură întrutotul dreptul la păstrarea identităţii etno-lingvistice, culturale şi religioase a minorităţilor, conform cu spiritul şi litera convenţiilor internaţionale la care România este parte.

F.C.N.R., în consens cu poziţiile senatelor universităţilor menţionate mai sus, consideră că Legea Învăţământului, lege organică de interes naţional strategic, nu poate fi monedă de schimb între partidele coaliţiei guvernamentale şi cheamă senatele tuturor universităţilor din România să-şi precizeze poziţia în privinţa acestei Legi şi să o înainteze Comisiei pentru învăţământ a Camerei Deputaţilor.

Senatul Forumului Civic-Naţional Român:

Prof. univ. dr. Emilian Angelescu, Prof. univ. dr. Ioan Baltog, Prof. univ. dr. Alexandru Cavaleru, Prof. univ. dr. ing. Sergiu Chiriacescu, Marcel Chirnoagă, Prof. univ. dr. Elena Cristurean, M.C. Acad. Rom. Prof. Leon Dănăilă, Academician Prof. Vasile Gionea, Prof. univ. dr. Mihai Ielenicz, Academician Prof. Ion Irimescu, Prof. univ. dr. Dan Horia Mazilu, Prof. univ. dr. Alexandru Melian, Prof. univ. dr. Viorica Moisuc, Prof. univ. dr. Geavit Musa, M.C. Acad. Rom. Prof. Ilie Pârvu, Prof. univ. dr. Aurel Popescu, Prof. univ. dr. Apolodor Răduţă, Academician Horia Scutaru, Prof. univ. Sorana Coroamă Stanca, Prof. univ. dr. Tiberiu Tudor, M.C. Acad. Rom. Vladimir Ţopa, Prof. univ. dr. Dinu Zăvoianu.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Din 30 în 30 de zile

REZOLVĂM O PROBLEMĂ ARZĂTOARE

Se deschid ori nu se deschid dosarele? Aceasta-i problema!

Pentru a pune capăt certurilor din Parlament care costă timp şi bani, sugerăm ca în loc de: dezvăluirea dosarelor cu activitatea foştilor agenţi şi informatori, ce ar necesita muncă şi cheltuieli enorme cu citirea documentelor, cenzurarea informaţiilor ce ar dăuna securităţii ţării, copierea paginilor necenzurate, numerotarea lor (ca să poţi citi dosarul dela cap la coadă, n.n.), băgarea lor în plicuri, închiderea lor, cântărirea lor ca să vezi valoarea timbrelor pe care trebuie să le lipeşti pe fiecare scrisoare-dosar, sigilarea lor, mersul la poştă unde se cer alte ore de muncă suplimentară: cartarea şi distribuirea la domiciliu - toate acestea însemnând irosire de timp şi bani... toate acestea să se reducă la costul unei scrisori recomandate.

Ideea ce-o oferim mai jos este simplă, rapidă şi evită confruntări în Parlament, certuri dintre partide şi chiar dintre membrii aceluiaşi partid: cu alte cuvinte, înlocuim acuzele şi ura cu înţelegere şi dragoste diplomatică. Iată ce sugerăm: să se expedieze, într'o scrisoare cu răspuns plătit, D-lui Costin Georgescu, o listă cu numele aranjate în ordine alfabetică (Sperăm că şi dosarele Securităţii sunt aranjate alfabetic, n.n.) a tuturor parlamentarilor, miniştrilor, extra miniştrilor şi sub miniştrilor, a directorilor din ministere, de bănci, de întreprinderi etc., şi să i se ceară noului director al SRI să identifice care persoană de pe lista trimisă n'a fost membru activ în PCR, n'a fost agent şi n'a fost informator al Securităţii. Suntem siguri că'n 48 de ore vom primi răspunsul:

Un plic ce conţine o singură foaie de hârtie, scrisă la maşină pe-o singură faţă şi la două rânduri, cu numele celor care n'au fost membri în PCR, care n'au fost agenţi ai Securităţii şi care n'au colaborat cu Securitatea.

Gândiţi-vă cu câte miliarde de lei se va îmbogăţi bugetul ţării!

UNIFICAREA LIBERALĂ E UN FAPT ÎMPLINIT

În urma adunării Consiliului Naţioanl al PNL, desfăşurat la începutul lunii Iulie în Palatul Parlamentului s'a decis realizarea fuziunii între PL al lui Dinu Zamfirescu cu PNL al lui M.I. Quintus. Fuziunea se va face prin absorbirea PL în PNL. Dinu Patriciu şi Horia Rusu ar urma să primească două posturi de vicepreşedinţi, iar şeful partidului PL, Dinu Zamfirescu va deveni membru titular al Biroului Permanent al PNL.

•••

VICTIMELE COMUNISMULUI: 100 DE MILIOANE DE SUFLETE

După cercetarea arhivelor Kremlinului şi ale altor ţări, s'a ajuns la concluzia: comuniştii au omorît 100 de milioane de inşi. Cei mai mulţi în Uniunea Sovietică şi China, urmate de Cambodgia, Coreea de Nord, etc. În cele 100 de milioane de victime, numărăm şi 2 milioane de Români.

•••

SALARIILE DEMNITARILOR

Preşedintele primeşte 14.000.014 lei. Senatorii şi deputaţii 10.256.000, un ministru de stat - 11.912.000. Din aceste salarii se scad contribuţiile pentru asigurările sociale etc.

•••

CREDINCIOŞII ÎŞI CER BISERICILE CONFISCATE

Reprezentanţii Bisericilor Reformate şi Romano-Catolice au cerut autorităţilor să nu mai lungească discuţiile şi să li se înapoieze bisericile şi averile luate cu forţa.

•••

S'A ÎNCHIS DOSARUL MINERIADELOR

Miron Cozma, executorul Mineriadelor, e liber. Zicem executorul, deoarece el a executat ordinele tovarăşului Iliescu. Au fost două mineriade, dar de prima, confecţionată de Iliescu şi Roman, - când au fost ucişi tinerii din Piaţa Universităţii - nu se reaminteşte deoarece Dl. Roman are imunitate parlamentară şi este Preşedintele Senatului!

A fost o târguială: Acuzatul nu şi-a dezvăluit complicii şi complicii l-au scos pe Cozma basma puţin mototolită.

Judecătorul Marin Dinu, care a dat sentinţa, a fost ofiţer de Miliţie. Dl. Iliescu le-a mulţumit minerilor, iar Dl. Virgil Măgureanu i-a aplaudat că *"au făcut o operă de justiţie socială"*.

•••

ÎN LOC DE POLITICĂ, SĂ FIE AJUTAŢI MINERII

Constantin Creta, vicepreşedintele Sindicatelor Miniere Rovinari mărturiseşte: mulţi mineri disponibilizaţi au renunţat la Ortodoxie şi au îmbrăţişat cultele protestante (În special *"Martorii lui Iehova"*) care îi ajută cu bani, haine, mobile etc.

•••

CINCI DIN ŞASE S'AU ÎMBOLNĂVIT SUBIT

Au fost judecaţi şi condamnaţi şase directori ai Petromin, dar Curtea de Apel din Constanţa a amânat executarea pedepselor, deoarece cinci de cei şase condamnaţi s'au îmbolnăvit iar al şaselea, Romanuel Posedaru, este liber pe motivul că tovarăşii lui de pradă sunt bolnavi în libertate.

•••

SE CERE REORGANIZAREA CDR

Atât Alianţa Civică cât şi PNL cer Convenţiei Democrate Române să *"redefinească Coaliţia ca alianţa între partidele ce se pot legitima prin procentajul de voturi"*. Este nevoie de un alt protocol de funcţionare al CDR-ului. Partidele din Convenţia Democrată să se ocupe de *"interesele ţării şi nu de cele de partid"*, se afirmă într'un comunicat dat de Alianţa Civică.

•••

VOM AVEA CELE 96 DE ELICOPTERE "DRACULA"

Guvernul a decis să acorde creditul necesar pentru afacerea Bell Hellicopters. Este vorba de suma de 1.45 miliarde de dolari americani. Proiectul a fost criticat de Opoziţie. Victor Babiuc (PD), Ministrul Apărării, s'a solidarizat cu interesele armatei şi s'a depărtat de reacţiunea stângii, susţinând proiectul înzestrării armatei române cu aceste elicoptere, care vor mări potenţialul de apărare a ţării şi totodată securitatea Sud-Estului Europei.

•••

UN ALT BOLNAV SUBIT

Gheorghe Truţulescu, închis preventiv pentru contrabanda *"Ţigareta II"* Otopeni, a cerut să fie pus pe liber, deoarece e bolnav, dar medicii dela Spitalul Militar i-au dat buna veste: Eşti sănătos! Rămâi în puşcărie.

•••

ÎN RÂND CU DEMOCRAŢIILE

Guvernul a aprobat propunerea să se desfiinţeze Secţia Militară dela Curtea Supremă de Justiţie. Această secţie militară a fost înfiinţată de comunişti.

•••

O ÎNVIGORARE SPIRITUALĂ

După 1989, în unele unităţi militare au început să se ţină slujbe religioase. În curtea Regimentului de grăniceri din Rădăuţi s'a ridicat, cu banii strânşi dela ostaşi, o biserică nouă, cu faţa către stradă, ca să vină toată lumea, iar Brigada Vânătorilor de Munte Miercurea Ciuc şi-a clădit la fel o biserică tot din banii celor sub drapel. Vedem o mult aşteptată colaborare între Biserică şi Armată.

•••

ŞI SĂRĂCIA E BUNĂ LA CEVA

Organizaţia Mondială a Sănătăţii (OMS) ne-a *"avansat"* din categoria ţărilor mediu dezvoltate în categoria ţărilor sărace. Dar avem o consolare: înainte plăteam la OMS anual $600.000 şi primeam ajutor $50.000; cu onoarea de *"săraci"*, plătim $150.000 şi primim $500.000.

•••

FURNIZĂM UNGARIEI "TURIŞTI"

Rata imigraţiei ilegale în Ungaria a crescut cu 30%. În afară de Români, întâlnim cetăţeni de naţionalitate cehă, iugoslavă, turcă şi afganistană; ei pătrund în România via Ucraina şi Serbia.

•••

PLOI, INUNDAŢII ŞI RUGĂCIUNI

Am avut în Nordul ţării ploi torenţiale şi inundaţii. Au murit 221 de persoane şi s'a declarat stare de urgenţă în 25 de judeţe.

S'au ridicat rugăciuni pentru încetarea ploilor şi Buletinul meteorologic a colaborat cu rugăciunile celor sinistraţi.

•••

ULTIMA ORĂ

PREŞEDINTELE EMIL CONSTANTI NESCU LA WASHINGTON

Preşedintele Emil Constantinescu a plecat în data de 14 Iulie la Washington într'o vizită oficială, prima de acest fel a unui preşedinte român după Decembrie 1989. Într'o declaraţie făcută presei, şeful statului român a spus că vizita în Statele Unite ale Americii reprezintă punctul de greutate al mandatului său prezidenţial.

La ora când ziarul nostru a ajuns la abonaţi, Preşedintele României a fost deja primit la Casa Albă de către Preşedintele american William Clinton. Vizita Preşedintelui Constantinescu a mai cuprins Chicago şi San Francisco. La Washington, şeful statului român a avut şi o demonstraţie de protest a Comitetului pentru proprietatea privată prin care foştii proprietari au cerut restituirea caselor şi pământurilor. Demonstraţia a avut loc în faţa clădirii Capitoliului.

Înainte de plecarea în Statele Unite, Preşedintele Constantinescu s'a consultat cu liderul PDSR, Adrian Năstase precum şi foştii miniştri de externe, Adrian Severin şi Teodor Meleşcanu. Şeful statului a spus că prin aceste întâlniri a dorit să demonstreze că întreaga clasă politică românească susţine fără nici un fel de condiţii parteneriatul strategic româno-american, România considerând relaţia sa cu Statele Unite ale Americii primordială şi de maximă importanţă privind strategia noastră externă.

Preşedintele Constantinescu a fost însoţit în vizita sa în USA şi de o importantă delegaţie economică, dorind să arate prin acest fapt că Bucureştiul doreşte o creştere a relaţiilor economice cu Statele Unite.

În numărul viitor, trimişii noştri speciali la Washington, Bogdan Costea şi Andrei Bădin vor face un bilanţ al vizitei Preşedintelui la Washington.

Avem aproximativ 63.000 de *"chiriaşi"* ce locuiesc în casele luate cu forţa de comunişti.

•••

În 1990 am avut 40 de cazuri de contrabandă; în 1997 numărul lor a progresat la 2.000.

•••

În opt ani ne-am îmbogăţit cu 763 de generali, inclusiv cei 66 avansaţi după alegerile din 1996.

•••

Premierul Radu Vasile a propus ca liderii sindicali să aibă la TV timp egal cu politicienii care-şi fac propagandă electorală.

•••

Casetele şi CD-urile copiate ilegal ating 90-95% din totalul vânzărilor ($30 milioane în 1997).

•••

La Otopeni a aterizat cel mai modern avion al forţelor NATO: E3D AWACS, ce vede tot, ascultă tot şi spune tot ce face inamicul.

•••

Hotelul Athenee Palace s'a modernizat şi s'a rebotezat: *"Athenee Palace - Bucharest - Hilton"*.

•••

Un salariu de existenţă începe dela un milion de lei.

•••

Şase procurori lucrează la dosarul *"Ţigareta Otopeni"*, dar încă nu s'a ajuns la vârful piramidei.

•••

Pentru a fi în acord cu preţurile de pe piaţa europeană, benzina s'a ieftinit cu cca.8%.

•••

Avem şi alţi tripleţi! S'au născut la Spitalul judeţean Constanţa.

•••

Am cumpărat şase avioane americane de cercetare *Shadow-600*. Costul - $20 milioane.

•••

La 11 Octombrie alegem noul primar al Capitalei.

•••

Producţia de struguri pe 1997 a fost mai mare ca'n 1989, dar calitatea vinului este sub aşteptări.

•••

Bugetul învăţământului s'a redus dela 4% din Produsul Intern Brut (PIB), la 3,37%.

•••

Impozitul pe venitul global se va introduce la 1 Ianuarie 1999.

•••

Pentru protecţia bucureştenilor şi a vizitatorilor s'a aprobat angajarea a 433 de poliţişti.

•••

În Capitală vom avea zilnic cca. 1.000 de reclamaţii.. Numărul telefonic urgent al poliţiei: 955.

•••

S'a majorat cu 6% transportul pe căile ferate pentru pasageri şi marfă.

•••

Pe lângă *"Avocatul poporului"*, s'a cerut din partea organizaţiei *"Protecţia Copilului"* să avem un avocat ca să apere şi *"Drepturile Minorilor"*.

•••

Avem 11.049 de şcoli primare la ţară şi 2.762 la oraş, dar 60% din elevi sunt... orăşeni.

•••

Inflaţia pe luna Mai a fost de 2,3%.

•••

Institutul de Medicină Legală: în 1997 am avut 27.986 de autopsii, dintre care 16.927 au fost cauzate de morţi violente. Acelaşi procent îngrijorător l-am avut şi în 1996.

•••

TAROM a deschis o nouă linie aeriană: Bucureşti-Satu Mare-New York.

•••

20 de ani, $4 miliarde şi - 405 ha din suprafaţa Bucureştiului vor fi înfrumuseţate de consorţul britanic CBC. Finanţarea va fi asigurată din fondul de investiţii privatizate.

•••

Un proiect de lege va interzice militarilor şi judecătorilor să facă grevă.

•••

"Steaua României" e noua şi cea mai importantă medalie. Are şase grade: Colan, Mare Cruce, Mare Ofiţer, Comandor, Ofiţer şi Cavaler.

•••

Sondaj realizat de agenţia CURS: 81% sunt nemulţumiţi (Sub Văcăroiu erau 85%), iar Preşedintele Constantinescu este cel mai popular om politic.

•••

Deputatul Adrian Valiu (PD), preşedintele Comisiei de supraveghere a SIE, era, în acelaşi timp şi informator al Securităţii. PD i-a retras suportul.

•••

Investitorii americani, spune ministrul Privatizării Sorin Dumitrescu, se tem de birocraţia românească.

•••

"Mă angajez să păstrez, în secret, colaborarea mea cu organele de Securitate... Bucureşti, 8 Mai 1981.", semnează senatorul PRM Vadim Tudor Corneliu. VTC îşi reneagă iscălitura, dar nu dă pe nimeni în judecată.

•••

La noi, ca şi'n Europa Centrală şi de Est, tot mai mulţi copii părăsesc şcoala.

•••

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

KOSOVO ÎNCEPE SĂ MOCNEASCĂ

Începând din Februarie, situaţia din Kosovo a mers într'o continuă deteriorare. Sub motivul că vor să anihileze pe luptătorii de gherilă ai Armatei de Eliberare a Kosovului, forţele iugoslave ale lui Miloşevici au continuat atacuri militare masive asupra populaţiei civile.

Deşi în Mai preşedintele Iugoslaviei a promis trimisului special al SUA Richard Holbrooke că va începe convorbiri cu liderul etnic albanez Ibrahim Rugova, forţele sale au alungat peste 80.000 de etnici albanezi din zona frontierei cu Albania. Încă din Martie, 10.000 de militari ai armatei iugoslave au intrat în Kosovo, sprijiniţi de 175 de tancuri, 200 de care blindate şi 120 de piese de artilerie la care s'au adăugat trupe paramilitare şi de poliţie specială. La începutul lui Iunie, au fost utilizate şi atacuri aeriene asupra satelor etnicilor albanezi, iar apoi se consideră că numărul soldaţilor sârbi a ajuns la peste 40.000. În forţele sârbe a acţionat şi Unitatea Specială de Operaţiuni (cunoscută ca J.S.O.), implicată în atrocităţi în războiul din Bosnia. Trupele ei utilizează care blindate capturate dela trupele olandeze în masacrul dela Şrebeniţa din 1995, când au fost ucişi 8.000 de civili musulmani.

Situaţia a continuat să fie o preocupare majoră a ţărilor occidentale. Astfel Grupul de Contact s'a întâlnit la Paris pe data de 10 Iunie şi a ajuns la concluzia că de deteriorarea situaţiei din Kosovo este vinovat Miloşevici şi nu liderul albanez Ragoza. Primul ministru britanic Tony Blair a declarat: *"Singura circumstanţă în care putem să fim siguri că Preşedintele Miloşevici va răspunde la presiunile diplomatice este ca acestea să fie sprijinite de ameninţarea, credibila ameninţare, a utilizării forţei militare"*. Secretarul Apărării SUA, William Cohen în drumul său spre întâlnirea NATO dela Bruxelles, a spus că Statele Unite nu exclud posibilitatea ca să fie utilizată forţa militară în Kosovo, pentru ca aceasta să nu explodeze într'un război ca în Bosnia.

Pe data de 12 Iunie grupul celor opt ţări industrializate, (Rusia fiind primită în fostul G7) s'au întâlnit la Londra şi au cerut ca Serbia să oprească atacurile asupra populaţiei civile albaneze din Kosovo. S'a cerut ca monitorii internaţionali să nu mai fie împiedicaţi de a avea acces în această regiune şi ca refugiaţii să se poată intoarce acasă cu ajutor internaţional. S'a cerut ca să fie reluate convorbirile cu liderul albanez Ibrahim Rugova şi s'a pus în vedere Preşedintelui

Preşedintele Miloşevici

Miloşevici că dacă cererile internaţionale nu vor fi împlinite se va trece la măsuri pentru a opri violenţa. Ministrul de Externe rus, Evgheni Primakov a spus că Moscova se opune unei acţiuni militare. Statele Unite cred însă că rezoluţiile existente privind fosta Iugoslavie prevăd o suficientă autoritate pentru orice fel de intervenţie militară care va fi decisă. Doamna Albright şi ceilalţi miniştri au spus clar, că îl consideră vinovat pe Miloşevici şi nu pe Rugova de prematura suspendare a negocierilor aranjate de Richard Holbrooke în luna Mai. *"Violenţa a excaladat în aşa măsură încât convorbirile au trebuit să fie suspendate"*, a declarat Madeleine Albright adăugând că Statele Unite nu cred că Domnul Rugova a avut altă cale decât să întrerupă convorbirile. S'a dat timp lui Miloşevici până pe data de 16 Iunie când trebuia să se întâlnească la Moscova cu Elţin care urma să-l convingă pentru încetarea atacurilor din Kosovo.

În întâlnirea NATO dela Bruxelles miniştrii Apărării au autorizat planuri pentru o eventuală intervenţie, incluzând posibile atacuri aeriene asupra unor ţinte militare strategice din Serbia şi au planificat o demonstraţie de forţă militară aeriană NATO de-a curmezişul frontierei între Kosovo, Albania şi Macedonia.

Pe data de 15 Iunie, chiar în ajunul sosirii lui Miloşevici la Moscova, NATO a hotărît să execute demonstraţia de forţă aeriană planificată. La *"Operaţiunea Şoimul Hotărît"* au participat peste 80 de avioane din cinci ţări aliate (USA, M. Britanie, Franţa, Germania şi Grecia), care s'au ridicat de pe 15 baze. Ele s'au adunat deasupra Mării Adriatice la ora 8 dimineaţa şi au zburat deasupra Albaniei mai multe ore, făcând exerciţii militare. Avioanele au zburat de-a lungul coastei, au ocolit frontiera cu Serbia la o distanţă de 15 mile, apoi au zburat deasupra Macedoniei până la Sud de Skopje, încheind raidul deasupra Tiranei.

Comandantul forţelor Aeriene Aliate pentru Sudul Europei, Gen. Mike Short a fost încântat de acest exerciţiu aerian pe care l-a calificat ca *"o superbă demonstraţie a forţei aeriene NATO. Ea a arătat că NATO are abilitatea să trimită rapid forţele în zonă"*. Secretarul General NATO Javier Solana la rândul lui a spus: *"Am arătat că suntem pregătiţi să acţionăm dacă este necesar... ca să găsim o soluţie în această teribilă problemă a Kosovului"*.

Nu tot atât de încântat a fost Ministrul rus al Apărării, Gen. Igor Sergheiev care a protestat în întâlnirea cu Gen. Henry Shelton, Şeful Marelui Stat Major American. Acesta se afla la Moscova, într'o vizită planificată de mai multă vreme. Sergheiev a susţinut că a fost dus în eroare asupra datei când trebuia să aibă loc exerciţiul NATO. Gen Shelton a declarat ziariştilor că Miloşevici trebue să facă prima mutare fiindcă *"el este acela pe care l-am văzut utilizând forţa în Kosovo"*. *"Poziţia Rusiei este aceea că Miloşevici are dreptul să utilizeze orice forţă are nevoie pentru a înăbuşi revolta"*, a mai adăugat generalul american.

Deşi la Moscova, după întâlnirea cu Miloşevici, Elţin s'a declarat mulţumit că acesta a acceptat să ducă convorbiri cu reprezentanţii albanezi din Kosovo, nu tot aşa de mulţumiţi au fost Statele Unite şi aliaţii lor. Madeleine Albright a spus Congresului că Miloşevici a respins cea mai importantă cerere a aliaţilor, adică retragerea imediată a trupelor sârbe, astfel ca să poată începe convorbirile.

O serie de senatori au cerut ca Americanii să acţioneze înainte ca situaţia să se deterioreze şi mai mult. Senatorul democrat Eliot Engel a spus: *"Lecţia din Bosnia arată că Miloşevici nu-şi va schimba niciodată politica decât dacă ştie că este o hotărîre fermă din partea Statelor Unite şi a Occidentalilor de a-l opri"*.

La Moscova, Miloşevici a declarat: *"Orice retragere a unităţilor armatei iugoslave din oricare parte a Iugoslaviei este înafară de chestiune"*. Evgheni Primakov, care la grupul de contact a fost de acord cu ceilalţi membri pentru retragerea forţelor de securitate sârbe, acum a sprijinit poziţia lui Miloşevici care a făcut concesii minore. Rusia, care are aceleaşi probleme cu Cecenia, ia atitudini ferme ca regiunea Kosovo să rămână o parte a Serbiei. Se consideră ca Ruşii vor utiliza veto-ul lor în Consiliul de Securitate, dacă se propune o rezoluţie de intervenţie militară. Atât Madeleine Albright cât şi Secretarul Apărării William Cohen au declarat că Washingtonul va acţiona de unul singur dacă va fi nevoie.

Richard Holbrooke

Situaţia este însă mai complicată. În regiune a fost trimis din nou Richard Holbrooke, care a fost numit noul reprezentant al Statelor Unite la Naţiunile Unite. După cum se ştie, el a fost arhitectul acordului dela Dayton care a pus capăt războiului din Bosnia. El s'a întâlnit întâi la Skopie cu oficialii macedoneni şi cu liderul etnicilor albanezi din Kosovo, Ibrahim Rugova, apoi a plecat la Belgrad unde a avut o convorbire de patru ore cu Miloşevici. Dela Belgrad s'a dus în localitatea Junik din Kosovo, unde s'a întâlnit cu membri ai Armatei de Eliberare a Kosovului şi a spus conducătorilor rebeli că Washingtonul şi NATO nu sprijină cererea lor pentru un stat independent, ci caută să determine Belgradul, ca să se intoarcă la sistemul de statut autonom.

Rebelii au declarat că resping orice negocieri cu Serbia şi vor lupta până la moarte pentru un stat independent.

Holbrooke a spus că această criză a devenit *"explozivă"* şi a comparat-o cu stadiile incipiente din Bosnia şi Vietnam. El a mai adăugat, după ce a vizitat câteva localităţi distruse de bombardamente şi incendii, că *"fără o posiblitate reală de intervenţie NATO, şansele de purificare etnică făcute de Sârbi vor creşte semnificativ."*

Întâlnirea cu rebelii a fost prima făcută de un oficial american, subliniind teama Washingtonului că pacifistul Ibrahim Rugova pierde din ce în ce mai mult teren în populaţia albaneză, unde din ce în ce mai mulţi albanezi pun mâna pe arme, ceea ce va duce la înrăutăţirea situaţiei. Ajunşi la disperare în faţa atacurilor sârbeşti asupra populaţiei civile, trupele de gherilă au început şi ele să atace populaţia civilă sârbă din regiune. *"Evenimentele pe teren s'au desfăşurat mai repede decât procesul diplomatic"*, a mai remarcat Holbrooke.

Gravitatea situaţiei poate fi sintetizată de declaraţiile unui comandant rebel făcută ulterior: *"Am învăţat din războaiele din Croaţia şi Bosnia că lumea din afară nu poate să rezolve problemele noastre pentru noi şi că trebue să luptăm pentru propria noastră libertate. Există de facto o naţiune albaneză. Tragedia este că puterile europene au decis după Primul Război Mondial să împartă naţiunea între mai multe state balcanice. Noi luptăm acum să unificăm naţiunea, să eliberăm pe toţi Albanezii, incluzând pe cei din Macedonia, Muntenegru şi din alte părţi ale Serbiei. Noi nu suntem doar armata de eliberare pentru Kosovo"*.

Unii compară situaţia din Kosovo cu cea din Bosnia, dar armata iugoslavă este incomparabil mai bine înarmată, antrenată şi echipată decât Sârbii bosniaci, ceea ce măreşte riscul forţelor NATO, dacă acestea se vor implica în atacuri militare.

PREMATURA BĂTĂLIE PENTRU IERUSALIM

Benjamin Netanyahu

Deşi acordul dela Oslo prevede ca problemele privind Ierusalimul să fie discutate în faza finală după terminarea fazelor intermediare, se poate spune că guvernul israelian a început de pe acum o bătălie pentru crearea unui Ierusalim mai mare, cu extindere în teritoriile ocupate din Malul de Vest.

Astfel, pe data de 21 Iunie, guvernul israelian a aprobat să extindă controlul asupra Ierusalimului, anexând câteva oraşe israeliene din Vest în aşa-zisul *"Coridor al Ierusalimului"* şi o serie de aşezăminte evreieşti din teritoriile cucerite în 1967 în Est şi Nord, formând astfel un fel de *"umbrelă municipală"* cu Ierusalimul responsabil în proiectări, construcţie, buget şi servicii. Aceste teritorii vor mări suprafaţa Ierusalimului dela 124 km^2 la 186 km^2. Ziarul Haaretz a raportat că acest plan anunţat în prezent se bazează pe o rezoluţie adoptată de cabinet încă din Februarie 1997.

Planul guvernului israelian a fost criticat atât de Palestinieni cât şi de Washington, fiind considerat *"provocator"*. Cele mai vehemente proteste au venit însă din partea rezidenţilor israelieni din oraşele care urmează să fie anexate, în special din Mevasserat Zion. Unii din rezidenţi fac parte din locuitori ai Ierusalimului, care au plecat pentru a scăpa de rigoarea Evreilor ortodocşi şi care nu vor să fie iar sub controlul Ierusalimului.

Palestinienii consideră că Israelienii au căutat să transforme Ierusalimul ca să devină predominant evreiesc, prin expropierea pământului arab; prin construirea a noi aşezăminte evreieşti în regiunile nordice, sudice şi vestice ale orasului; prin retragerea cărţilor de identitate Palestinienilor şi astfel lipsindu-i de dreptul de a locui în Ierusalim; prin restricţia permiselor de a construi şi prin demolarea selectivă a caselor Palestinienilor; prin menţinerea unui nivel scăzut al serviciilor sociale şi publice în sectorul arab din Ierusalimul de Est; prin construirea de drumuri şi tunele între Ierusalim şi aşezămintele din Malul de Vest.

Poziţia intransigentă a lui Netanyahu a fost criticată şi de Preşedintele Israelului Erez Weizman, care l-a acuzat pe acesta că este vinovat de impasul în procesul de pace cu Palestinienii şi a cerut noi alegeri. Netanyahu a respins această cerere acuzând pe preşedinte că se situează de partea Arabilor şi a partidelor de opoziţie, depăşindu-şi autoritatea. După cum se ştie Preşedintele Israelului are o funcţie mai mult protocolară.

Arhiepiscopul Bartolomeu

—Ştefan ILIESCU PAKE—

Arhiepiscopul Clujului, Vadului şi Feleacului, I.P.S. Bartolomeu Anania, s'a născut la Suteşti, la câţiva kilometri depărtare de Drăgăşani, Jud. Vâlcea.

Fiu dintr'o familie de ţărani, mai avea un frate mai mare, Dumitru. Silitor la carte, s'a afirmat de copil şi cu un talent deosebit pentru literatură. A urmat seminarul la Bucureşti, unde s'a evidenţiat printre colegii de studii, recunoscându-i-se unanim talentul, cât şi pregătirea culturală şi teologică. După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, în anii 1946-1947 era student la Cluj, unde ia parte la greva şi luptele studenţilor, acţiune de mare răsunet în ţară, care l-a costat viaţa pe Lucreţiu Pătrăşcanu, trimis de partid să aplaneze situatia şi în această poziţie a făcut *"greşeala de neiertat"* să afirme că el este mai întâi Român şi după aceea comunist.

Atunci, în calitatea sa de lider al studenţilor atacaţi de Unguri la căminele lor, l-a cunoscut pe chestorul poliţiei, comunistul Gh. Crăciun, individul care va ajunge mai târziu teribilul colonel Crăciun. Cu glasul lui puternic, baritonal şi cu priviri dominatoare a reuşit să facă linişte şi ordine, dar *"puterea"* din acei ani l-a arestat fără să-l condamne, după care s'a retras şi conform canoanelor îşi ispăşea pedeapsa la mânăstirea Curtea de Argeş.

Fiind un erudit cărturar şi scriitor talentat, Patriarhul Justinian Marina (fostul preot Ioan Marina, parohul Bisericii Sfântul Gheorghe din Gura Pieţii, Râmnicul Vâlcea) intervine să fie adus dela mânăstire la Patriarhie şi îl numeşte pe Valeriu (Bartolomeu) Anania ca bibliotecar al Patriarhiei, dar adevăratul rol al tânărului călugăr era acela de sfetnic de taină al patriarhului.

Precizez că Patriarhul Justinian se bucura de mare trecere în sferele comuniste *"de sus"* deoarece îl adăpostise pe Gh. Gheorghiu-Dej, când acesta evadase din lagărul dela Tg. Jiu. De asemenea, popa Ioan Marina - fruntaş naţional-ţărănist în Judeţul Vâlcea - a părăsit organizaţia politică ţărănistă şi văduv fiind, prin relaţiile cu Gheorghiu-Dej, a ajuns la Iaşi ca *"Locotenent Mitropolitan"*, funcţie obligatorie pentru a putea deveni patriarh, poziţie în care n'a zăbovit prea mult, pentrucă Patriarhul Nicodim, deşi era perfect sănătos, a trebuit să *"moară la timp"*, şi - floare rară a recunoştinţei la comunişti - Gheorghiu-Dej l-a ajutat pe popa Ioan să devină Patriarhul Justinian al Bisericii Ortodoxe Române.

Suntem încă prea aproape de evenimente pentru a ne putea pronunţa corect asupra felului în care Justinian a condus Biserica Ortodoxă Română. Comportarea sa în comparaţie cu cei care i-au urmat îi este favorabilă. Acest popă de ţară a condus Biserica Ortodoxă Română în cele mai grele timpuri staliniste, dar sub el nu s'au dărâmat biserici, ci utilizând un truc *"oltenesc"* a reuşit să repare un număr mare de mânăstiri şi biserici, sub pretextul că sunt *"monumente istorice"*. Este drept că în timpul păstoririi sale a fost desfiinţată Biserica Unită cu Roma, dar cercetarea istorică a documentelor vremii va dovedi cât este el de vinovat în această cauză şi referindu-ne la subiectul nostru, care a fost contribuţia lui Bartolomeu Anania - dacă a avut o contribuţie - la interzicerea Bisericii Unite.

Ajuns la Patriarhie, călugărul Bartolomeu a făcut parte din grupul care programase *"reciclarea"* preoţilor, poziţia pe care trebuiau s'o aibă slujitorii altarelor în noua conjunctură politică, după abolirea monarhiei şi intrarea în faza *"dictaturii proletariatului"*.

În anii 1956-1958, călugărul Bartolomeu alias scriitorul Valeriu Anania, locuia într'o *"chilie"* de două camere pe Dealul Patriarhiei şi era vizitat deseori de fratele său Dumitru, care locuia cu soţia şi fiică-sa în zona Gării de Nord.

Fraţii Anania - atât Valeriu cât şi Dumitru - erau supravegheaţi de Securitate şi la începutul anului 1958, doi *"băieţi cu ochi albaştri'* fac o percheziţie prin efracţie la locuinţa lui Dumitru, de unde au dispărut doar documente de ale lui Valeriu.

În acea perioadă - cu aprobarea Direcţiei Teatrelor - se repeta atât la Teatrul Naţional din Bucureşti cât şi la Cluj, piesa *"Meşterul Manole"* de Valeriu Anania.

La puţin timp după descinderea Securităţii în locuinţa lui Dumitru Anania, sunt arestaţi ambii fraţi Anania şi pe lângă ei şi poetul Radu Gyr, care fusese eliberat nu de mult din închisoare. Printre lucrurile ridicate dela Dumitru Anania care aparţineau lui Valeriu, s'au găsit şi poezii de ale lui Radu Gyr. Securitatea era informată de către oamenii ei din slujba Patriarhiei că la *"chilia"* lui Valeriu a venit Radu Gyr şi acolo a avut loc o şezătoare literară, unde s'au recitat poezii din închisori. Valeriu Anania îi cunoştea şi era în bune relaţii cu marii poeţi olteni, atât cu Radu Gyr cât şi cu Tudor Arghezi care îl aprecia foarte mult.

După arestare a urmat un proces cu uşile închise, încheiat cu ani grei de temniţă, Dumitru şi Valeriu ajung la Aiud unde comandant de închisoare era colonelul Crăciun, fostul chestor de poliţie din Cluj în anii 1945-47. Vechile cunoştinţe s'au întâlnit în noile poziţii. Cert este că după o perioadă de regim celular dur, Valeriu Anania s'a bucurat de un regim privilegiat la Aiud. Acolo a putut să pună la punct şi a doua lui piesă de teatru *"Mioriţa"*. La Aiud l-a întâlnit atât pe Radu Gyr cât şi pe Nichifor Crainic, fostul lui profesor la Facultatea de Teologie.

Începuse perioada reeducărilor la Aiud şi primii vizaţi erau vârfurile legionare. Atât Nichifor Crainic cât şi Anania, au stat de vorbă cu Radu Gyr insistând să dea o declaraţie cerută de comitetul central al p.c.r., de desolidarizare de Mişcarea Legionară. Colonelul Crăciun a făcut tot posibilul să obţină această declaraţie, folosind o mulţime de mijloace de presiune asupra poetului Radu Gyr, care până la urmă a semnat o declaraţie, care nu lovea în nimeni.

Dumitru Anania, ajuns şef de atelier într'o secţie din Fabrica Aiud, a fost numit de Crăciun *"şef de club de reeducare"* la camera intelectualilor care lucrau în fabrică. Nu a făcut presiuni asupra oamenilor şi în afară de caracterizările personale pe care trebuia să le dea pentru fiecare, administraţiei, nu a depăşit cadrul cerut.

Despre Valeriu Anania, colonelul Crăciun avea vorbe bune de felul cum evolua, dar spunea că nu se poate înţelege cu el în privinţa religiei. Accepta orice discuţie cu învinuiri ce se aduceau legionarilor, dar nu accepta nici o critică adusă Bisericii şi Creştinismului.

"Aici nu ne putem înţelege cu el", spunea Crăciun. *"Îi dovedesc că Gagarin a ajuns în Cosmos şi n'a întâlnit nici sfinţi, nici pe Dumnezeu, dar el o ţine una şi bună"*.

După ani de detenţie, Valeriu şi Dumitru Anania sunt eliberaţi, iar Valeriu este trimis în *"misiune"* la Paris şi apoi la Detroit, în Statele Unite, pentru a aplana unele conflicte şi acte de insubordonare între conducătorii bisericilor ortodoxe române din America. Era vorba de acţiunea de separare a Bisericii Române din America de sub conducerea Arhiepiscopului Valerian Trifa, de Patriarhia supusă comunismului din România.

Bartolomeu Anania s'a întâlnit şi a discutat cu Arhiepiscopul Valerian Trifa. Erau două personalităţi de seamă ale Ortodoxiei româneşti şi o înţelegere între ei, prin trecerea lui Anania alături de Valerian Trifa, ar fi fost benefică pentru Biserică, pentru credincioşi şi pentru etnia românească. Ce au discutat între dânşii, nu ştim încă. Înalt Prea Sfinţitul Valerian s'a dus dintre noi, iar Arhiepiscopul Bartolomeu Anania tace. De ce?

În aceste vremuri de grea cumpănă pentru Biserică şi pentru credincioşi, dacă între cei doi a fost o înţelegere, ar fi cazul să fie cunoscută. A fost altceva? Zvonurile care au circulat sunt complet defavorabile pentru Bartolomeu Anania. Urmărea trecerea Episcopiei dela Vatra Românească la Bucureşti? Pentru aceasta ar fi rămas episcop la Detroit şi nu l-ar fi adus pe P.S. Victorin. A pierdut partidul încrederea în el? Cert este că, înainte de a muri Patriarhul Justinian, a fost chemat în ţară şi nu a mai plecat în misiune în America. A fost retrogradat pe un post la editura Cărţilor bisericeşti, unde a lucrat până la Revoluţie.

Imediat după Decembrie 1989, când s'a aflat că Patriarhul Teoctist era un subordonat al partidului comunist, un grup de preoţi, printre care şi Valeriu Anania, au format un Comitet de Reorganizare a Bisericii Ortodoxe Române (BOR).

Patriarhul Teoctist se retrage prin demisie pe motiv de *"sănătate"* la Mânăstirea Sinaia, dar foarte curând, după o *"grabnică însănătoşire"*, Teoctist revine în *"scaun"* la Patriarhie, iar Valeriu Anania s'a *"retras"* la o mânăstire în Moldova pentru a *"traduce Biblia în limba actuală românească"*. Nu a lucrat nici măcar doi ani la traducerea Bibliei şi a apărut ca Arhiepiscop al Vadului, Clujului şi Feleacului sub numele de Bartolomeu. Înalta ierarhie o împarte cu traducerea. Din grandioasa lucrare au şi apărut Septuaginta, Noul Testament şi recent Cântarea Cântărilor cu note şi explicaţii.

Pentru meritele sale de erudit cărturar, mulţi s'au bucurat de avansarea lui Valeriu Anania în ierarhia bisericească, dar bucuria celor mulţi a dispărut când Arhiepiscopul Bartolomeu s'a opus hotărîrii judecătoreşti care obliga prin sentinţă ca Biserica Ortodoxă Română să restituie Bisericii Unite cu Roma, Catedrala dela Cluj. Mai mult încă, Arhiepiscopul Bartolomeu a organizat un *"marş al tăcerii"* al purtătorilor de sutană din B.O.R. şi după ce prin 1986 publicase un protest împotriva amestecului Bisericii, preoţilor în campania electorală, are acum intenţia să propună Sinodului ca Biserica să se implice în arena luptelor politice, *"preoţii să intre şi să facă politică"*.

Este evident că I.P.S. Bartolomeu Anania calcă pe urmele fostului său protector, Patriarhul Justinian Marina.

Biserica şi Politica sunt două planuri total diferite, chiar contrarii. Una este de domeniu spiritual, cealaltă pur material.

Biserica creştină predică adevărul, iubirea între oameni, respectul, bunătatea, milostenia şi iertarea.

Politica practică şi promovează lupta pentru putere, folosind orice mijloace, oricât ar fi de murdare: ura, viclenia, şantajul, corupţia, necinstea, partizanatul. Amestecul acestor două entităţi este în detrimentul Bisericii, şi al Neamului. În trecutul apropiat un înalt prelat, Patriarhul Miron Cristea, a acoperit cu prestigiul, cu autoritatea sa morală, strangularea Mişcării Naţionale, asasinate politice împotriva Neamului Românesc, iar sub comunişti, un alt patriarh, actualul Patriarh Teoctist, subordonat regimului ateu n'a oprit dărâmarea bisericilor şi oprimarea credincioşilor şi a preoţilor.

Biserica, prin preoţii săi, slujitori ai altarelor nu poate, nu trebue să coboare în jungla politică, unde jivinele pândesc prada, care este ţara.

Biserica, Şcoala şi Armata sunt ale Ţării, ale Neamului, nu ale partidelor politice şi nu pot fi instrumente ale puterii politice fără a se compromite, fără a se murdări în mocirla politică cu urmări din cele mai grave pentru oameni, pentru ţară.

Şi acum, la răscrucea la care ne aflăm, ţinând seama de pregătirea şi talentul I.P.S. Arhiepiscopului Bartolomeu Anania, de criza prin care trece nu doar Biserica din ţară ci întreaga Ortodoxie, de lipsa de cadre şi de ierarhi valoroşi, derutaţi de manevre pe care nu le înţelegem, se naşte firesc întrebarea: Cine este şi cui slujeşte înalt Prea Sfinţia Sa Bartolomeu Anania?

EFEMERIDE

DOSARELE

"Pisoiul cu clopoţei" al dosarelor Securităţii a ieşit la vânat. Abia a făcut câţiva paşi anemici - că tot ca o stârpitură fără vlagă arată - abia şi-a arătat colţii către nişte şoricei ce se zbenguiau în caşcavalul Bugetului de Stat, că a şi pornit împotriva lui o droaie de şobolani mari ca nişte dulăi, că bietul pisoi a tulit-o înapoi ca să nu fie devorat.

Au Românii noştri o însuşire de a bagateliza tot ce le iese în cale, dela demon la sfânt încât rămân cruciţi şi marii dregători dela F.M.I. şi NATO, iar cetăţeanului de rând, din Bihor la Medgidia şi din Maramureş la Adunaţii Copăceni, îi este tot mai lehamite de politică, pentrucă pe zi ce trece tot mai săracă îi este masa. De rest îl interesează prea puţin.

Poţi să-ţi plimbi degetele ca pe strunele unei harfe pe coastele Românului sărăcit şi nemâncat şi numai of-uri scoate din gură privind când la soarele arzând secetos când la puhoaiele de ape care îi duc departe, la vale şi casele şi vitele şi agoniseala din străbuni de ani şi ani de zile, umflate de ploi fără sfârşit, vijelioase şi devastatoare.

Politicienii - de toate nuanţele - se lăfăiesc în fotoliile moi, în camere elegante şi calde, pe covoare scumpe din clădirea marelui Turn Babel construit în mijlocul Bucureştiului de megalomania Împuşcatului, pe lacrimile şi sângele nefericiţilor cetăţeni care au avut neşansa să trăiască în Capitala României în anii de groază ai ceauşului.

Acum însă, nu-i ca *"atunci"*. Acum, în ţară, presa este liberă, există o mulţime de posturi de televiziune, echipa naţională îşi vopseşte părul de culoarea gălbenuşului de ou, există proprietate privată şi ţarra, Ţarra, se îndreaptă spre tranziţie pentru a intra în Europa, ca şi când România s'ar afla în fundurile Asiei sau pustiul Saharei.

S'au făcut paşi însemnaţi în acest sens. În reviste se atacă Eminescu, pentru a ne lepăda de el cât mai repede, se presează pentru legiferarea homosexualităţii, există o mulţime de cluburi satanice în multe oraşe, iar proxeneţii din România au inundat *"bombele"* din Istanbul şi Vestul Europei cu *"fete"* din România, în mare concurenţă cu vecinii lor ruşi, ucraineni, moldoveni şi alţi foşti tovarăşi din CAER. Şi uite aşa, tot uimindu-ne de fericirea care a dat peste *"aleşii poporului"* ieşiţi din popor, din liniile lor şi din greutatea lor normală, am uitat de problema dosarelor de Securitate.

"Aici este buba - îmi spunea un cetăţean - *că dacă dau ei drumul la dosarele de Securitate, aflăm cine au fost informatorii, nu-i mai alegem şi gata! Să facem şi noi ca în Germania, cum au făcut Nemţii!"*

Îi asculţi pe oameni, vezi că sunt necopţi şi îi laşi cu iluziile lor. Nu doar cu iluzia că *"Vin Americanii!"* au dus-o zeci de ani şi tot mai cred că *"nu ne lasă ei"*?

Că nu se poate face în România ce se poate în Germania sau în alte ţări, este altă socoteală, aşa cum Oltul nu este Rin şi nici Oltenia nu este Bavaria, dar dacă tot vroiau Românii să afle cine au fost cei care le-au schilodit sufletul şi viaţa lor şi a copiilor lor, nu era nevoie de atâta tevatură cu discuţii interminabile într'un parlament anacronic, unde se întâlneşte arhaismul cu golănia, victimele cu călăii, stânga cu extrema stângă, corupţia cu inconştienţa, un parlament formal şi impotent. Odată cu înfiinţarea Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici Români, după Revoluţia Tineretului din Decembrie 1989, dacă se făcea apel la toţi membrii Asociaţiei să declare de cine au fost arestaţi, anchetaţi, condamnaţi, unde şi cum au fost trataţi în anii detenţiei, aveau pe viu numele tuturor securiştilor anchetatori care au distrus în chinuri şi bătăi sutele de mii de arestaţi, aveau numele judecătorilor care au semnat sentinţe de milioane de ani de condamnare - nu exagerez deloc - aveau numele gardienilor călăi din închisori, ai comandanţilor de închisori care s'au perindat la Aiud, Piteşti, Gherla, Sighet, Jilava, Canal, Capnic, Baia Sprie, Valea Nistrului, Balta Brăilei şi din toată ţara, aveau numele brigadierilor care îi împingeau la muncă pe deţinuţi, ca Vasile Matei şi Zubrinschi: *"Dă-i până mori"* şi ai adevăraţilor turnători care au făcut atâta rău.

Ar fi urmat după aceea şi restul populaţiei cu listele secretarilor de partid, preşedinţii de sindicat, responsabilii de bloc, de stradă, agitatorii şi propagandiştii din brigăzi *"Agitprop"*, toţi cei ascunşi acum după firme privatizate sau înfipţi în toate partidele de toate nuanţele, dela putere şi din opoziţie.

Se putea? Sigur că se putea, dar cu o populaţie care l-a votat pe Iliescu masiv în 1990 şi 1992 şi cu o conducere care imediat după 1996 declară că Punctul 8 al Proclamaţiei dela Timişoara este perimat, tare mă tem că nu se mai poate face nimic, decât cu o soluţie *"O nouă Revoluţie"*. Până atunci, daţi-i puţin lăptic *"pisoiului cu clopoţei"* din dosarele Securităţii, să nu moară de foame.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

"REINVENTAREA POLITICII" DE VLADIMIR TISMĂNEANU

-III-

—Ion BOIERU—

Un cititor atent, poate fi de-a dreptul scandalizat pentru interpretarea pretinsă genială a autorului, după care nişte *"nuclee autonome ale iniţiativei sociale şi culturale mai puţin vizibile şi, evident, mai puţin puternice şi impresionante"*, sau *"nişte comunităţi independente să afecteze soarta unui stat poliţienesc bine controlat"*.

Scandalul intelectual ia proporţii, când acelaşi autor nu pomeneşte nimic despre rezistenţele armate din munţii României, şi în special ai Făgăraşului, Banatului şi Vrancei, care au zguduit autorităţile din România. Şi nu pomeneşte nimic despre rezistenţele ideologice şi naţionale din lumea liberă, din Norvegia până în Australia şi America Latină. Nimic despre revistele, ziarele din lumea liberă şi Europa. Şi nimic despre *"Societatea Academică Română"*, care era o adevărată Academie Română, cu congrese anuale în capitalele lumii libere.

Autorul este cu adevărat un ignorant al acestor fenomene sau un scriitor de rea voinţă, care preferă să arunce vălul tăcerii asupra istoriei naţionale? Oricare ar fi cazul categoriei sale, mă îndoiesc că ar fi vorba de un geniu în disciplina politică. Este vorba de o prezentare diversionistă a istoriei româneşti - cea adevărată.

Pentru a stabili acurateţea unor termeni cu care avem de-a face, vom reproduce un text al D-lui Ilie Bădescu, intitulat *"Frontiera Kominternului. Dizidenţă si Rezistenţă"*, publicat în *"Noua Revistă Română"*, serie Nouă (An II) Nr.5-6, Mai-Iunie, 1997.

"2. Dizidenţă şi rezistenţă. De ce n'a existat dizidenţă în România?

Dizidenţele apar ca semne şi expresii ale unei ***crize interne****. Acolo unde a funcţionat o credinţă ideologică, o vreme dată, şi când, după un interval,* ***credinţa*** *se surpă, rezultatul este o "dizidenţă". Dizidenţa are exact* ***amploarea crizei dinlăuntrul*** *sistemului şi rămâne un* ***fenomen lăuntric****. Dizidenţa nu poate să apară acolo unde nu a existat o* ***credinţă puternică în "sistem"****. În acele cazuri a funcţionat şi funcţionează un alt tip de fenomen:* ***rezistenţa****. Spre deosebire de* ***dizidenţă****, care este un fenomen* ***lăuntric, interior sistemului****, rezistenţa este un fenomen* ***exterior*** *sistemului, ea se manifestă contra lui din afară, de pe cu totul alte "postulate" decât acelea pe care se* ***reazemă sistemul****. În România şi la intelectualii români n'a funcţionat niciodată o credinţă în* ***sistemul comunist****. Adus din afară ca regim de ocupaţie şi îndreptat, dela început, contra* ***fiinţei neamului*** *românesc, contra religiei creştine, comunismul nu putea primi aderenţa nici unui grup naţional ci, cel mult, a unor grupuri alogene... Evreii au susţinut comunismul în România nu pentrucă erau* ***Evrei****, ci pentrucă aceia dintre Evreii care l-au susţinut (şi nu toţi Evreii l-au susţinut),* ***erau marxişti****, - persoane şi grupuri de orientare marxistă, probolşevică ba chiar pro-rusă, în ciuda defecţiunii troţkiste care le arătase că nu era loc pentru nici o iluzie în această direcţie. Era firesc, deci, ca numărul dizidenţilor evrei să fie foarte mare în tot Răsăritul, tocmai fiindcă în zonă, numărul cel mai mare al celor care-şi legaseră speranţa de* ***marxism*** *şi de comunism, crezând în el, era al intelectualilor evrei. În al doilea rând, vom consemna că dizidenţa este un* ***fenomen intelectual****, în vreme ce rezistenţa este un* ***fenomen cultural*** *şi, deci, social. Ea poate antrena şi alte categorii decât pe cele intelectuale. În al treilea rând, vom consemna că "dizidenţa" este un fenomen ideologic (cel mai "teoretic"), adică priveşte eforturile de* ***redefinire*** *a sistemului, de* ***adaptare şi ajustare*** *a acestuia la condiţii şi situaţii noi. La rândul ei, rezistenţa este un fenomen creator şi de aceea nu se poate manifesta decât dacă găseşte căi de afirmare a unei forme de creaţie. În fine, dizidenţa este un fenomen de* ***inovaţie*** *în sistem, pe câtă vreme rezistenţa este un fenomen de* ***întoarcere*** *la tradiţii reprimate tocmai de instaurarea sistemului. Rezistenţa, deci, este un fenomen de* ***conservare*** *a acelor forme de viaţă şi a acelor tradiţii care-i permit grupului să-şi afirme identitatea, să-şi apere viaţa şi să-şi propage fiinţa în istorie. (Aşa putem înţelege, prin sociologia curentelor rezistenţei, de ce în România a fost atât de puternic, după 1989, curentul întoarcerii la formula "partidelor istorice", fenomen aproape exclusiv românesc).*

Toate acestea ne arată îndestulător de ce în România dizidenţa a fost foarte slabă şi manifestările împotriva sistemului nu s'au manifestat din ***interiorul*** *lui, ci* ***din afară****, adică au îmbrăcat* ***forma rezistenţei****. În puşcăriile comuniste nici un intelectual român nu a fost dizident cu toate că* ***manifestarea creatoare*** *între gardurile ghimpate s'a manifestat uneori cu o forţă extraordinară. Creaţia lui Radu Gyr, poet de mărturisire cristică, zguduitor şi unic probabil în tot Răsăritul, s'a desăvârşit în celulă, în sistem concentraţionar. Comparaţi "scrisorile din închisoare" ale lui Michnik cu poemul cristic al lui Radu Gyr şi aveţi măsura diferenţei ireductibile între dizidenţă şi rezistenţă. (Mai mult, putem înţelege de ce majoritatea dizidenţilor au fost evrei şi majoritatea rezistenţilor au fost creştini). Dar poemele lui Sergiu Mandinescu, om care a biruit întunericul temniţei comuniste prin forţa creatoare a rezistenţei, nu prin aceea divizionară a dizidenţei?!*

Să citãm din poemul "Suflet valah": "Unde e stavila, / pravila? / Ţiganul e gâde, / hahaşverul râde, / muscalul / îşi adapă din Dunăre calul // Ah, sufletul ăsta valah! / La Prut, / mongolii-s ca'n veacul dela'nceput; / şi'n inima ţării se'nfig mai adânc / ghiare / maghiare / Căţelul pământului latră..." S'ar cuveni citat integral poemul lui Radu Gyr, "Azi noapte, Iisus în celulă", poem al temniţei, pentru a sesiza măsura rezistenţei şi sensul diferenţei "restauratoare" a acesteia faţă de natura sceptică şi demoralizantă a dizidenţei. Milovan Djilas (şi, evident, nici Adam Michnik)... sesiza pur şi simplu, "dezintegrarea totalitarismului leninist şi, în chip dizident, se arată îngrijorat de constatarea că sistemul socialist este tot un... ***sistem de clasă*** *(vezi, de pildă, The New Class, FA Praeger, New York, 1957, lucrare care l-a făcut celebru, însă ca dizident, care este preocupat de analiza "ideologiei comuniste"). Ideile lui Djilas provin din constatări lăuntrice: el consemnează, bunăoară, tendinţele dezintegratoare ale totalitarismului de tip leninist şi slăbirea sistemului însoţită de efortul oligarhiei comuniste de a se adapta la noua conjunctură. Tot el consemnează tendinţa de "formalizare" a ideologiei de ritualizare a acesteia, adică de transformare a unei* ***vechi credinţe*** *într'un simplu* ***cod ritualistic*** *şi deci într'o schemă. M. Djilas face constatarea prăbuşirii unei credinţe: a credinţei în sistem şi în lumea sovietică. Iar cel ce exprimă criza, dă glas necredinţei* ***în sistem*** *este un* ***dizident****. Dar ca să ajungi la criza* ***necredinţei*** *trebuia să fi avut credinţă şi anume, credinţă intensă, o credinţă religioasă în sistem. Acolo unde acea credinţă n'a existat nu se manifestă (n'are cum) nici* ***criza*** *ei şi, ca atare, nu are cum să apară* ***fenomenul dizidenţei****. Ba mai mult, chiar acela care fusese primul "dizident răsăritean", Petru Dumitriu, o refuză, refuză dizidenţa ca* ***stil de conduită*** *şi aderă la modul de a fi al* ***rezistenţei****. Este unul dintre fenomenele cele mai interesante asupra căruia atrage atenţia V.F. Mihăescu în cartea sa "Dizidenţa refuzată". Este un fenomen, într'adevăr, unic în Europa comunistă. Un mare dizident, ne spune V.F. Mihăescu, refuză dizidenţa ca mod de a fi şi adoptă rezistenţa ca mod de a respinge comunismul (cf. Valentin F. Mihăescu, Cazul P. Dumitriu - dizidenţa refuzată", în "Noua Revistă Română", nr.3-4, 1997, pp.13-22). Petru Dumitriu nu se întristează, nu se deprimă de "mizeria sistemului". El îl respinge în integritatea lui, ca pe o pură aberaţie, ca pe ceva incomprehensibil şi absurd. Cu această sumară caracterizare a dizidenţei putem înţelege şi de ce nu este posibilă o ştiinţă a comunismului pe temelia dizidenţei, ci numai pe aceea a rezistenţei. Dizidenţii nu pot iniţia şi aprofunda acte gnoseologice în chestiunea comunismului căci nu l-au trăit în partea lui monstruoasă, nu i-au adâncit sufleteşte experienţa şi cunoaşterea.*

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

NOTE ŞI COMENTARII

DESTRĂBĂLATA PROPAGANDĂ MAGHIARĂ

Ne mai găsind pe nimeni care să-i asculte - se pare - Maghiarii din România se îndreaptă în prezent spre alte meleaguri, doar, doar vor găsi până la urmă pe cineva care să-i creadă şi să le şteargă lacrimile de crocodil de pe ochi.

Am primit mai zilele trecute o scrisoare din Peru, dela o fostă colegă de şcoală, din care voi reda mai jos câteva rânduri:

"Îţi mulţumesc pentru ziarele trimise. Am citit îndată articolul tău <Neruşinările maghiare>. Pretenţiile lor n'au limită. Şi aici circulă cu maşinile lor având scris <Transilvania este a Ungariei> pe un drapel roşu, alb, verde. Pe de altă parte, ţiganii pretind ca numele străzilor pe care locuiesc ei să fie scris şi în limba lor. Nu este uşor să conduci o ţară cu atâtea probleme".

Este cât se poate de simplu. Maghiarii ridică pretenţiile lor la Ardeal până şi în America Latină. De vor găsi pe cineva care să-i creadă pe cuvânt, e mare mirare, dar ei îi dau înainte cu destrăbălată lor propagandă. Vor neapărat Ardealul, care, zic ei, a fost al Ungurimii. Dacă acesta e adevărul, de ce nu vor să admită un plebiscit, ca să se termine odată şi pentru totdeauna eternele sâcâieli, dar mai ales asemenea obrăznicii.

În cotidianul *"România Liberă"* (Nr.2415) citim spre surprinderea noastră, o altă sfruntată neruşinare, sub titlul ***"Ziariştii care participă la conferinţele noastre de presă trebue să ştie ungureşte"***, a pretins Dl. preşedinte Kolcsar Sandor. Auzi, domnule, în ţara ta, să ţi se pretindă acum să înveţi limba lui Arpad. Nu, de o mie de ori NU! E prea mult. Asta înseamnă, nici mai mult, nici mai puţin decât o batjocură ordinară la adresa ziariştilor români din partea UDMR-ului.

Drept răspuns, mulţi au părăsit sala şi bine au făcut.

Dar staţi puţin, fraţilor şi citiţi împreună cu mine, o altă ispravă a Maghiarilor din *"Jurnalul Naţional"* din numărul 1463.

De data aceasta, din Australia şi semnată Silaghi Sălăjanul. Deci, după numele celui ce semnează, unul de-al lor.

Iată acum ce scrie Dl. Silaghi, care se poate vedea că judecă lucrurile cu capul, nu cu călcâiul piciorului. Titlul articolului este: ***"Dragostea Românului faţă de pământul strămoşesc stă de veghe de-a lungul şi de-a latul Transilvaniei".***

În chenar, redacţia ne spune, dela început că *"Vizita efectuată de episcopul reformat din Cluj-Napoca, Csiha Kalman în Australia a avut ecouri atât printre Românii din diasporă, cât şi printre Maghiari".*

"Tratatul de bază şi vizitele reciproce la nivel înalt, care se fac în prezent între România şi Ungaria, nu sunt decât nişte <prafuri> aruncate în ochii Occidentalilor şi vorbe goale pe care reprezentanţii guvernului din Ungaria le susţin, sau simplu spus: apă de ploaie. Trebue să fim lucizi şi să recunoaştem că Ungurii din ambele părţi (Ungaria şi Transilvania) insistă tot mai mult ca promisiunile făcute din partea actualilor guvernanţi din ţară, în perioada campaniei electorale, să prindă viaţă, adică să se treacă la fapte.

Ideea cea mai interesantă este că, în timp ce parlamentarii din România nu se înţeleg între ei, îşi <scot ochii>, Ungurii tac şi acţionează în pace şi linişte fără să fie tulburaţi nici de Constituţia ţării, nici de actualele legi".

Şi Dl. Silaghi ne spune mai departe că: ***"Episcopul a venit în Australia cu scopuri politice şi că <La Sfinţia sa> descoperim idei antiromâneşti".***

"Erika Jozsa a realizat un interviu cu <preasfinţitul> Episcop reformat din Cluj, apărut în ziarul <Magyar Elet> nr.2036, în care descoperim multe idei năstruşnice, antiromâneşti, de gândeşti că <sfinţia sa> Episcopul Csiba din Cluj, nu ar trăi sub legile şi Constituţia României, iar Ardealul şi Clujul nu ar aparţine Transilvaniei, respectiv României, ci Ungariei. Pe tot parcursul vizitei sale, Episcopul reformat, care s'a deplasat în Australia să aţâţe lucrurile împotriva Românilor, s'a exprimat că el vine din <Erdely>, nu din Ardeal sau Transilvania, şi este Episcop de <Kolozsvar>, nu de Cluj-Napoca. <Prea sfinţia sa> n'a omis de a face politica deşucheată a UDMR, solicitând ajutoare financiare pentru Ungurii din <Erdely> (Ardeal - în limba română), care, timp de 75 de ani, sunt <persecutaţi>, trăiesc în mizerie şi sărăcie din cauza legilor existente din România".

E greu de priceput acum, pe unde-şi va scoate cămaşa ministrul de externe maghiar care-i scrisese omologului său român protestând că în România apar prea multe articole împotriva Maghiarilor şi că ar fi de dorit ca aceasta să înceteze. Bine, bine, zicem noi, dar cum stăm cu ceea apare în Ungaria şi mai ales cu propaganda dusă de Maghiari pe întreg mapamondul.

Iată de ce suntem siliţi să fim de acord cu Primarul Clujului, Dl. George Funar, că guvernul ar trebui să ia măsuri împotriva celor ce duc o campanie de ponegrire a României în Ţară, dar mai ales peste hotare.

Nicolae NOVAC